

Biblioteca Universitatii Iuliu

— Bărbații sunt toți la fel: vorbesc de dragoste împărtășită, dar imediat ce o împărtși
cu altul, sunt furioși.

(Parisiana)

este egală cu un ordin strict: nimeni nu părăsește sala, sub orice motiv, până ce nu se aude sunând clopotul de bord. Acesta va fi semnalul că noi ne-am îndepărtat și că nu mai sunteți în niciun pericol.

Capul bandei de piraiți eșu urmat de oamenii săi. După ei ușa se închise cu sgomot.

Mulțumiți că au scăpat cu viață, elegantele victime se simțiră ușurate și câțiva avură chiar curajul să vorbească.

— Dumneata comandante, spuneai să stăm liniștiți, că nu avem nimic de temut.

— Cum se poate să fim surprinși astfel?

Și acum cine ne mai restituie bijuteriile noastre?

— Ei, dacă ar fi avut un pic de energie... Eu am cunoscut un căpitan care...

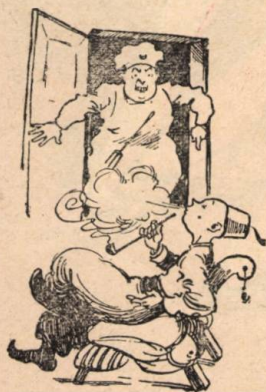
Comentariile sarcastice împotriva disgrățiatului căpitan Horn sporeau, în măsura în care frica pericolului evitat făcea loc iritației.

În vremea asta bătrânul lup de mare părea că nu aude nimic; umbra de colo până colo, strângând pumnii nervos și trăgând cu urechia din când în când. La un moment dat avu o tresărire de bucurie. Clopotul de bord începuse să sune semnalul anunțat că orice pericol trecuse.

— Domnilor, grație lui Dumnezeu, suntem salvați, strigă el. Incendiul care isbucnise pe vapor a fost stins și clopotul tocmai aceasta vestește. Acuma putem eși cu toții și să mergem să ne luăm banii și bijuteriile pe care le veți găsi neatinsse, la dispoziția dumneavoastră.

— Comandante ești nebun? Dar piraiți?...

— Piraiții erau marinarii mei, trebuia să vă țin închiși aici, să vă împiedic de a eși și de a afla că e foc pe vapor. Știu prea bine la ce panică dă naștere un asemenea incendiu și ce consecințe grave are... În schimb eu, cu o simplă stratagemă, care nu v'a procurat decât un pic de spaimă și o clipă de necaz, v'am salvat pe toți. Petrecerea poate să urmeze...

Moștenirea marocanului

Era ziua de audiență la tribunalul Pașei Meknes. Mă aflam acolo pentru o afacere de delimitare a proprietății.

Diferite cauze se prezintă în fața tribunalului, unele mai plicticoase decât altele. Așteptam liniștit rândul meu, dormitând pe bancă din cauza căldurii sufocante.

În sală se auzi un tumult și vociferări. Părându-mi-se curios, intrai și eu în sală. Iată de ce era vorba:

Un indigen murise lăsând trei moștenitori. El era bogat, dar foarte sgârbit.

Simțind că i se apropie sfârșitul, chemă să i se aducă un „adul” adică un scriitor public, care să-i facă listă de moștenitori cu indicația bunurilor ce lasă la fiecare.

Primului lăsa turmele sale de miei, vacile și boii, împreună cu hrana abundentă grămadită în hambare.

Altuia îi dădea pământurile sale acoperite cu grâne, plantații de portocale, smochine, lămâi.

Al treilea trebuia să primească un pachet voluminos, foarte greu, înfășurat într'un burnuz. Acestui moștenitor îi lăsa și obligația să se căsătorească cu femeile „cujus-ului”, cum s'ar zice la noi, cu femeile aceluia care le lăsase fără copii, și să plătească în același timp și cheltuelile succesiunii.

Cei doi primi moștenitori se declară satisfăcuți de ce li se lăsase,

Dar al treilea se gândea că înainte de a primi moștenirea, ar fi trebuit să știe din ce se compunea.

Asta era dificultatea care adusese pe acești trei oameni în fața judecății.

Se propuse mai întâi ca să ușureze soluția diferendului, să deschidă pachetul, dar pașa refuză, conform ultimelor dorințe ale defunctului.

Nimeni nu voia să cedeze și pașa le făcu cunoscut că va fi obligat, conform obiceiului, să ia în profitul său bunurile succesiunii.

Cei trei moștenitori discutau cu apringere, schimbând cuvinte violente, al căror diapazon se ridica în fiecare clipă.

La un moment dat, se văzu limpede că cei doi dintâi voiau să-i facă figura celui de al treilea, așa că polițiștii interveniră.

— Bine, zise cel din urmă, pentru că nu ne putem înțelege altfel, să împărțim cheltuelile între noi. Nu e strălucit pentru mine, dar o să mă aranjez cu restul...

Era o soluție. La urmă conveniră ca cei doi primi moștenitori să ia asupra lor cheltuelile, cu condiția să le revină și pachetul. Cât despre al treilea el se mulțumi numai cu femeile.

Pașa aprobă înțelegerea. Pachetul era acolo într'un colț. Il aduseră în fața tribunalului și începură să-l desfacă.

Sub burnuzul foarte bine legat, se afla o cutie închisă cu un lacăt. Când se desfăcu lacătul, constatară că cutia nu conținea de cât pietre învelite în paie.

Se ridicară protestări și incidentul era să ia proporții, când al treilea moștenitor găsi de cuviință să se eclipseze.

Pașa puse pe cei doi să plătească cheltuelile, cu toate căci juraseră pe Alah că celălalt nu era de cât un pungaș, care de acord cu mortul, îi furase.

— Ce s'au făcut banii? strigară ei. Erau saci plini. De sigur că i-a luat cine-va!

După trei zile, o furtună groaznică mă sili să caut un adăpost. Imi îndreptai calul spre un cort indigen și scoborîi.

Un arab ieși imediat, legă calul de un pom și începu să-i dea o porție bună de paie. În vremea asta scosei șeaua de pe cal ca să nu fie udată de ploaie.

Figura arabului nu mi se păru necunoscută.

— Da, m'am mulțumit cu femeile.

Și cum eu îl priveam, având aerul că îi cer o confiență, el oferindu-mi ceai, îmi explică: Defunctul avea trei femei. Una din ele era foarte bătrână. Cum muri bărbatul ei, luă banii care se aflau în ladă și îi îngropă într'un loc secret, iar în locul lor puse pietre. Ori, ea avu buna idee să

mă previe de acest lucru. Eu refuzai lada cu condiția să mă scap de cheltuielile moștenirii...

— Dar banii? întrebai eu.

— Banii? răspunse arabul, nu se știe...

El plecă ochii cu un surâs echivoc. Mulțumindu-i pentru ospitalitate, nu mă putui împiedica de a gândi: „Hoț bătrân!”

Prințesa lacomă

Ulric al X-lea era un rege mic, unul din acei monarhi ridicoli cum existau odată, domnind peste un popor mic. Armata lui se compunea numai din cincizeci de voinici.

Cincizeci tineri viguroși și bine făcuți și frumoși. Acești tineri făceau un contrast ciudat cu miniștrii și ceilalți bărbați cari formau anturajul regelui, cari toți erau urâți și slăbăuogi.

Regele nu ierta să fie mai tineri ca el de cât celor cincizeci de voinici pentru-că avea nevoie de puterea lor ca să-l apere pe el și pe fiica lui, Dorotea, de a cărei frumusețe era foarte mândru. Vanitate care îl reda, de altfel, mai ridicol, de oare ce toată lumea știa, afară de el, că regina avusesse pe această frumoasă princesă cu un tânăr și încântător trubadur căruia Dorotea îi semăna ca două picături de apă: păr blond, ten rose și alb, gurița mică și ochii mari albaștri.

Prințesa Dorotea pierdu într-o zi linia grațioasă a corpului și începu să se îngroașe. Regele care tocmai aranja o căsătorie cu un prinț puternic, se înfurie grozav. Prințesa încercă la început să facă pe inocenta, dar regele o constrânse prin bătaie și la urmă mărturisi: „garda palatului”. Pe urmă leșină cum fac toate femeile, bine înțeles și prințesele.

Regele alergă la cazarmă și puse să sune goarna. Când cei cincizeci de guarzi fură aliniați în fața lui, el strigă vânat de furie:

— Unul din voi a îndrăsnit să ridice ochii ba chiar să facă mai mult asupra prințesei Dorotea. Dacă culpabilul nu se predă singur, veți fi toți spânzurați mâine dimineață. Vinovatul să facă un pas înainte!

Atunci se petrecu un lucru extraordinar. Ordinul regal fu executat imediat. Fie-care din cei cincizeci de guarzi ai palatului, făcură un pas înainte.

MOMENT PSIHOLOGIC

— In numele legii deschide!

— ...Un minut!...

Profesor de limbi improvizat

Cu bacalaureatul luat, știind trei limbi străine, latina, greaca și esperanto pe lângă limba maternă, Jean Semeanu fusese nevoit să accepte, ca să poată trăi, un modest post de pedagog la un internat unde era pe deasupra și profesor de somn, adică supraveghetor al dormitorului. Duminică, trebuia să ducă la plimbare pe cei 32 elevi, pe cari îi avea în seamă, și să-i aducă seara îndărăt, fără ca numărul lor să scază. Își lua deci o mare responsabilitate, căci poți adescori să pierzi din ei pe drum.

Tocmai așa i s'a întâmplat și lui Jean Semeanu într-o Duminică, când ducând pe cei 32 elevi la șosea a pierdut unul pe drum.

La reproșurile, cari i s'au adus, Semeanu răspunsese, nu fără ironie: „Ce atâta scandal pentru nimic, domnule director, dacă l-am pierdut, am să-l plătesc și o să fim chit”.

Apoi reflectă mult și ajunsese la concluzia că era momentul potrivit să-și caute un post mai puțin costisitor.

Un anunț, pe care-l citi la Mica Publicitate și în care un fost măcelar Limbeanu căuta un profesor de spaniolă pentru fiul său, îi dădu ideea să solicite acest post, deși nu cunoștea limba spaniolă.

Dar ce importanță avea lucrul acesta!? Așa sunt și mulți oameni care se zic Spanioli fără să fie deloc Spanioli.

Semeanu vroia să se dea drept profesor de spaniolă deși nu cunoștea această limbă. Dar din moment ce nici elevul său n'o știa, nu putea să nu fie prins în flagrant delict de înșelăciune asupra calității de limbă, pe care o vindea în felii... fiului fostului măcelar.

Nu era poate prea delicat din partea lui, dar nenorocirile și toate greutățile de cari se lovise în viață ori de câte ori fusese sincer și spusese ceea ce gândea, îl duseseră spre o filozofie plină de ironii amare și indiferență. Mereu își amintea de celebrul dicton al lui Danton: „Îndrăzneală, mai multă îndrăzneală, mereu îndrăzneală“!

Intr-o dimineață, Semeanu se hotărâ să meargă la domnul Limbeanu.

După ce-l pofti să șadă, acesta, fără multă așteptare, îi spuse:

— Domnule, nici nu te mai întreb dacă ești bacalaureat — văd lucrul acesta după aerul d-tale satisfăcut. Nu cer de la d-ta decât să fii un bun profesor de limbă spaniolă pentru fiul meu, care vrea să îmbrățișeze nobila carieră de toreador. Și din moment ce știți această limbă...

— E limba mea maternă.

— Drace! strigă d-nul Limbeanu, ași fi preferat să fie limba d-tale paternă.

— N'are importanță, e același lucru.

— Atunci, cu atât mai bine. Nu mai risc să încep cu d-ta o conversație în spaniolă deoarece nu știu decât două cuvinte: Godferdam și piccolo.

— Sunteți greșit, domnule, lămuri Semeanu, Godferdam e un cuvânt arab sau rus, n'ași ști să vă spui, în tot cazul nu e spaniol; în ceea ce privește cuvântul piccolo face parte din jargonul francez.

— Mulțumesc pentru explicație.

În fine, ași vrea să dați lecții fiului meu începând cât de repede posibil.

— Înainte de a hotărâ, spuneți-mi, domnule, dacă fiul d-voastră cunoaște această limbă.

— Nici un cuvânt.

— Atunci e cu atât mai bine, căci prefer să încep eu, cu metodele mele. Și care este salariul?

— Cred că 1000 lei e îndeajuns!

— Domnule, un profesor de spani-

olă nu poate fi plătit de cât în monede pesetas.

— Bine, atunci am să vă dau 1000 pesetas.

— Cu schimbul, vă fac atent, că suma o să treacă peste trei mii.

— Cam mult! Profesorului de limba franceză nu-i dau decât 1000 lei.

— Bine, dar limba franceză nu are decât 15.000 cuvinte, pe când cea spaniolă posedă de patru ori mai mult.

— În sfârșit, nu vreau să mă toc-mesc, chiar de mâine puteți începe lecțiile, spuse d. Limbeanu, sculându-se.

A doua zi Semeanu fu prezentat elevului său, un gălgan de 14 ani, care ținea să fie toreador numai pentru costumul atrăgător.

Profesorul adusese cu el un manual de limbă esperanto, căci limba aceasta hotărâse s'o învețe elevul său, pentru că avea și ocazia să încaseze o sumă rotunjioară dela Societatea de limbă esperanto, care subvenționa pe profesorii cari răspândeau această limbă.

Peste vreo trei luni, Semeanu aflând că d. Limbeanu trebuia să plece în Spania pentru anumite afaceri, socoti că e mai prudent să nu-și mai facă apariția în casa fostului măcelar. În consecință îi făcu cunoscut că fiul său posedă îndeajuns limba spaniolă ca să-i poată servi de interpret în voiajul spre Barcelona.

După ce încasă o sumă serioasă, Semeanu reîntră ca pedagog la Internat, elevul pe care-l pierduse regăsit fiind între timp, după numărul caschetii.

Din nefericire însă peste două săptămâni numai, Semeanu fu chemat la parloir și pus în prezența unui om înnebunit de furie.

Era d. Limbeanu, tatăl elevului său.

— Domnule, îi spuse acesta cu o voce biciuitoare, am venit să aflu ce limbă ai putut să înveți pe fiul meu?

— Spaniolă, spuse cu îndrăzneală, Semeanu.

— Da de unde domnule? Minți! tună d. Limbeanu. Ne-am întors din Spania, nimeni nu pricepea ceea ce spunea fiul meu. Nici mamă nu știe să spue pe spaniolește. Am fost nevoit să întrerup voiajul și să ne întoarcem în București.

Limba, care pretinzi d-ta că era Spaniolă, a fost orișice ai vrea, numai Spaniolă nu. Cel puțin, ași ține să știu și eu ce limbă a învățat băiatul meu.

— De ce doriți să știți?

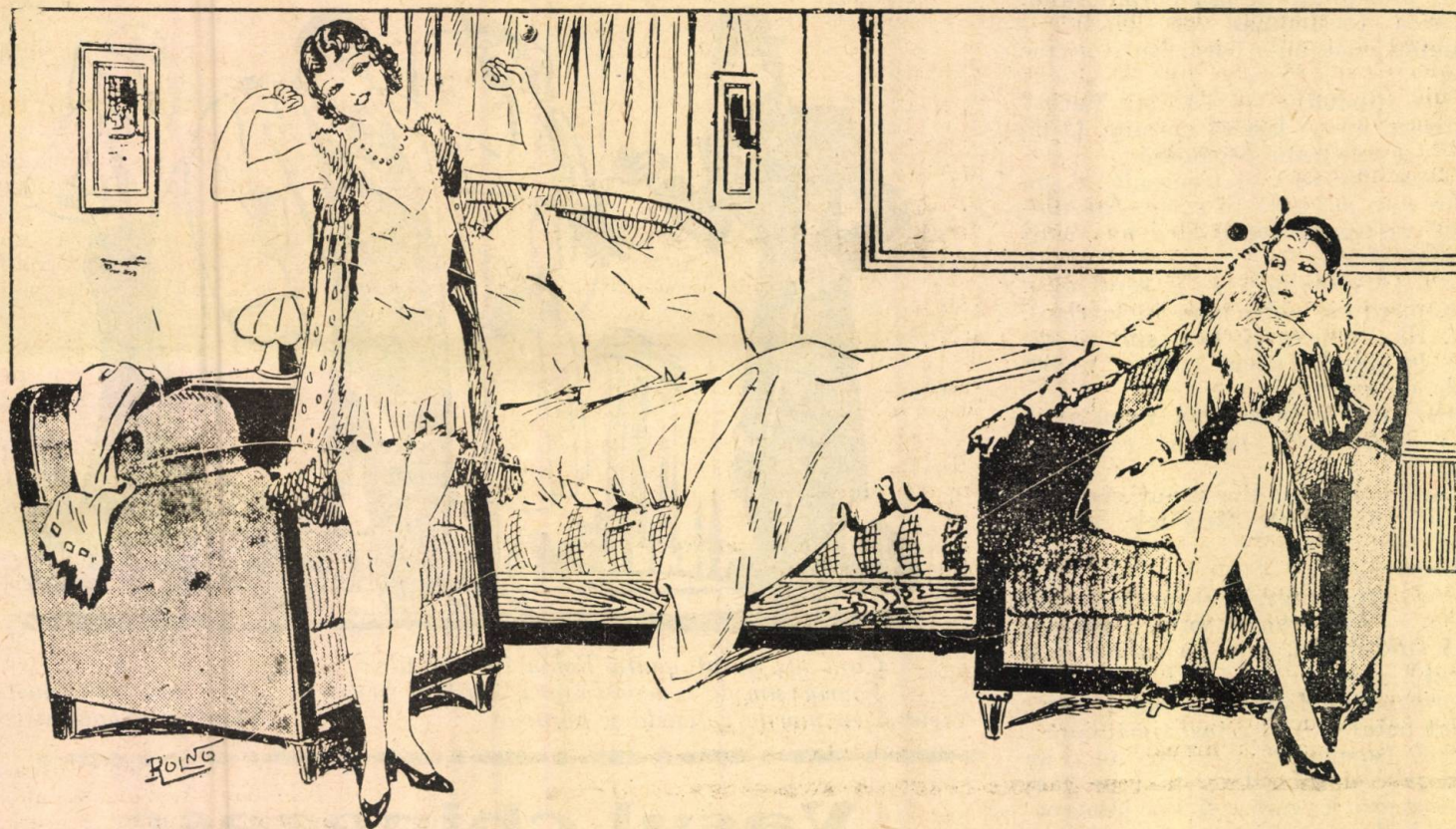
— Te somez să-mi răspunzi îndată.

Contrar, depun o plângere împotriva d-tale pentru înșelătorie asupra calității limbii, care ai susținut că e spaniolă.

— Imi dați voie, domnule, și d-voastră vi s'a întâmplat, când erați

Copilul obișnuit cu radio. — Spune-mi, tăticule, pe ce buton să apăs, ca să nu mai cânte!

— Ești obosită că ai stat două-sprezece ore în pat?
— Mi-ar fi plăcut mai mult șase ore de repaos...

(Parisiana)

măcelar, să vindeți în loc de limbă de bou, sau de vacă sau de taur.

Să nu negați, fiindcă mi s'a întâmplat chiar mie să fiu înșelat.

— Bine, domnule, dar altceva e asta pentru un măcelar. Limbile se aseamănă atât de mult încât le confunzi adeseori.

— Și unui profesor, de ce nu admiti că i s'ar putea întâmpla să încurce două limbi?

Și întorcând spatele interlocutorului său înmărmurit, Semeanu se îndepărtă foarte demn.

Madrigal

Uneia ce se crede

De n'ai avea ochi verzi... mai verzi ca
[prazul]
Și nasul cărn... aproape ciocănel...
Eu ți-aș cânta sub geam o „serenadă”
Și'n casă pe'tuneric un „rondel”.

De n'ai călca în străchini ca o bleagă...
Și n'ai fi lungă cât o zi de post,
Ți-aș dedica trei sute de „sonete”
Și-un „triolet”, ți-aș plămădi pe rost

De n'ai avea prietenă o moașe;
Induplecat aș fi pentr'un „duet”
Dar ești prea... prea... de-aceia ia
[sergentul]
O noapte poate fi și el... poet.

T. Sandiny

O femeie grăbită

Salonul fumaar al lui Titu. Orele 5 jum. după amiază. Titu confortabil așezat într'un fotoliu, răsfoiește „Veselia”. Intră Sorica în ținută de voiaj. ușa se închide încetișor, ea se îndreaptă spre vechiul ei amant Titu. El zăbind-o își ascunde surpriza sub o mască foarte calmă.

Sorica (naturală): — Bonjour, Titel!

Titel (fără efuziunile de rigoare). — Tu Sorico... ce surpriză. Te știam la Balcic. — Ia loc. Maria va aduce ceai și „foursec”-uri ca de obicei.

Sorica: — Te rog nu te deranja. Sunt foarte grăbită. Am telegrafiat soțului meu că mă voi întoarce Joi. Astăzi este Joi. Săracul băiat, m'așteaptă cu nerăbdare și eu am oroare de a face pe cineva să aștepte.

Titel (cu o falsă convingere): — Natural!

Sorica (râzând): — Nu voi sta mai mult de o oră, două.

(Maria intră cu o tavă încărcată pe care o depune pe o măsuță și ese)

Titel: — Ei un four-sec?... De ce nu-ți scoți mantoul?

Sorica (scoțându-și mantoul și pălăria): — ...da și cu puțin ceai.

O pendulă din vestibul emite șase bătăi sonore.

Sorica (ascultând bătăile pendulei): Oh! e deja șase!

Titel: — Merge înainte!

Sorica: — Tu ai întotdeauna pendule cari avansează!

Titel: — Este adevărat, dar și ale tale sunt veșnic în întârziere. Dacă nu mă înșel îți place cu lapte mai mult.

Sorica: — Da, și cu zahăr foarte puțin... iar ai uitat să pui zahăr... nu te gândești la nimic. Nici odată nu vei reuși în viață.

Titel: — Ah! iartă-mă, am uitat chiar să...

Sorica: — Ce?

Titel (devenind tandru): — Să te îmbrățișez...

(Ii acoperă cu sărutări mânuțele. Pe urmă asediază gurița; cum Sorica stă pe marginea divanului, se rostogolesc amândoi printre perinele multicolore... Câteva minute mai târziu, ambii revin la realitate).

Titel: — Sorico, acum trebuie să te gândești la soțul tău.

Sorica: — Oh! Titel, știi că în telegramă am menționat că mă întorc Joi. Dar n'am precizat care Joi.

Titel (surzând): — Rezultă atunci că te voi avea până Joia viitoare. Vino micuță dulce, vino ca să te sărut...

*

A doua zi, în camera lui Titel e liniște. Prima rază de soare i-a găsit adormiți. Brusc, Sorica se ridică din așternut.

Țipete desperate răsună în salon.

Bătăi precipitate în ușa dormitorului.

Sorica (deșteptând pe Titel): — Scumpul meu, mi-e frică. Nu știu cine bate.

Titel (tipând): — Tu ești Mario? Ce dracu nu ne lași să dormim. O la, la!... Ce existență păcătoasă.

Vocea Mariei: — Conașule, e un domn care așteaptă în salon. Amenințată că va sparge totul dacă nu veniți imediat afară.

Sorica (sdrobotă): — E soțul meu. Sunt pierdută. (isbucnind în lacrimi). Hă... Hă... pentru ce m'ai silit să rămân la tine? Violent cum e, ne va ucide pe amândoi.

Titel (ridicându-se, c'un calm afectat): — Așteaptă, mă duc să-i vorbesc.

(Ese în pijama. Un minut mai târziu se reîntoarce). Strigătele au încetat.

Sorica: — Ei?

Titel (sommoros, culcându-se din nou): — Am aranjat totul. I-am dat cinci sute de lei, asta l-a calmat și a plecat!

Sorica (stupefiată): — Soțul meu... a luat parale! Ah! e înspăimântător...

Titel (sommoros): — Dar nu... nu soțul tău, ci șoferul de taxi pe care l'ai luat eri la gară... și l'ai lăsat nepătit în fața porții...

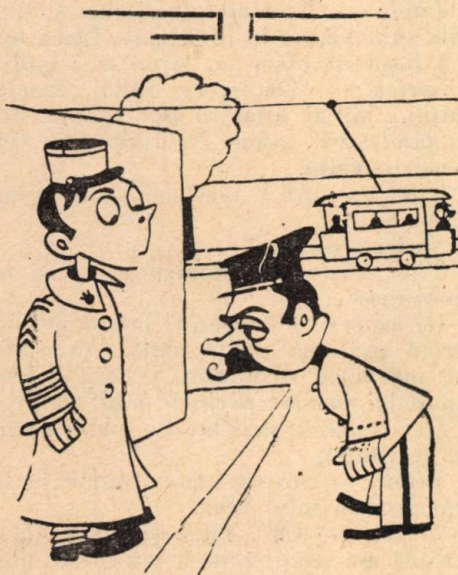
Sorica (râzând): — Cât ești de distrat dragul meu. Puteai să te gândești să plătești acestui biet om eri seară...

Titel (furios): Destul! Dece nu mi-ai spus că ai venit cu taxi-ul?

Sorica (cu sânge rece): — Dar ce, m'ai întrebă?

Cortina.

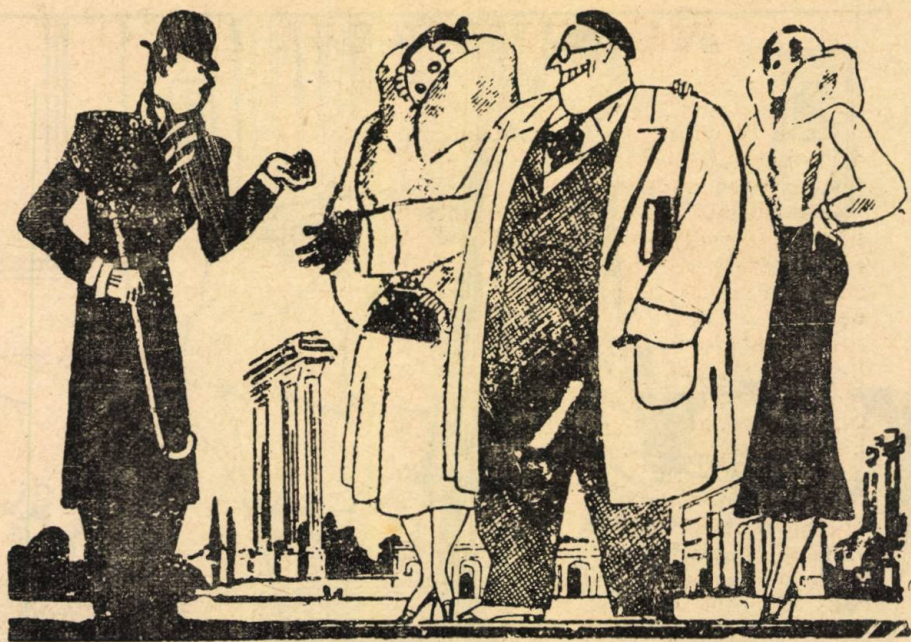
Trad. de Ionel Trif

— Cum? Te plimbi prin oraș cu o manta de colonel?

— Vina e a mamei. Mă pune să port hainele vechi ale tatei.

(Le Rire)

— Cum ați putut vizita Roma în trei zile?

— Foarte simplu: nevastă-mea a văzut bisericile, fiica mea monumentele și eu marile cafenele și barurile.

(Journal Amusant)

Vasul chinezesc

Servitoarea se duse în piață și d-na prin magazine. Bărbatul având de lucrat la niște registre, rămăsese acasă.

— Totdeauna e așa, mormăi el, când auzi soneria. Când rămân singur, toți vin.

Vizitatorul era un lucrător care venise să facă o reparație la lumina electrică.

— Lampa din antreu nu mai funcționează, vezi d-ta ce are!

Firul electric era tras după un piedestal pe care se afla un vas chinezesc. D. Saladu ridică vasul și îl puse mai la adăpost, pe un birou. În vreme ce lucrătorul își vedea de treabă, d. Saladu își aruncă ochii în fundul vasului.

— Uite, un pachet! Ce curios!

Într'adevăr, era extraordinar de curios. Vasul conținea un teanc de scrisori, toate fără dată, toate de același scris, semnate „Dodi”.

Saladu nu avea nevoie să le citească pe toate ca să-și formeze o părere limpede. Autorul, „Dodi”, reeșea un sentimental. Scrisorile începeau cu „înger adorată”, „iubita mea” și se adresa invariabil „Nino scumpă”.

Ori, în intimitate, d-na Saladu era Nineta.

Descoperirea făcu pe bietul nefericit să scoată strigăte puternice, ceia ce sili pe instalator să se coboare de pe scară. El prezintă nota, primi banii și plecă. Când soția lui se înapoie acasă fu o scenă teribilă. Dar d-na Saladu, foarte calmă, surâzătoare, zise:

— Prostule! Uiti că vasul chinezesc e o amintire de la tanti Nina, care a fost nașa mea. Când a murit, mi-a lăsat vasul. Nici tu nici eu nu ne-am gândit să ne uităm în el. Tanti Nina a înșelat pe unchiul Aristide. Asta e tot!

— Dar acest „Dodi”.

— Dodi? Așteaptă. De sigur, idiotul de Andrei Borat care lua masa la ei în toate săptămânile.

O argumentare ca asta nu putea să nu triumfeze. Saladu fu convins.

Unchiul Aristide era invitatul lor a doua zi. Era un om de vre-o cincizeci de ani vesel și cu bună poftă de mâncare. Saladu îl primi mai bine ca de obicei și aduse vorba de „fidelitatea femeilor”.

Niciodată masa nu fu mai veselă. Toată lumea se prăpădea de râs pentru motive diferite.

După ce unchiul Aristide plecă, Saladu zise nevaste-si:

— Niciodată nu l'am privit cu atenție pe unchiul Aristide. Ei bine, între noi fie zis, avea dreptate să-l înșele tanti Nina. Are un cap făcut parcă într'adins pentru coarne!

Revanșa lui Pilică

După ce culese ultimele crisanteme, d. Bunescu se gândi că e timpul să pue să sape mica lui grădină.

Il cunoașteți și dv. pe d. Bunescu. Fără a fi avar, e un om care vrea să aibă destul când plătește. De aceea, când are nevoie de cine-va, nu găsește ușor.

De data asta s'a adresat lui Pilică. Pilică nu e un băiat rău, și dacă dracul n'ar fi inventat vinul, tutunul și cărțile, el nu s'ar fi bucurat de o reputație așa de rea. Pentru-că dacă nu muncește destul, nu e din lene, ci din cauză că nu poate fi în același timp și în cârciumi și la lucru. Ast-fel, pentru ca Pilică să se armeze cu o sapă și o greblă, trebuie să aibă absolută nevoie de bani.

În așa situație trebuie să se fi aflat Pilică atunci când a venit la el Bunescu să-i propue să-i lucreze grădina, pentru-că primi imediat și a doua zi la opt dimineața se apucă de lucru.

Bunescu îl supravegia cu coada ochiului.

— Pilică dragă, dă-mi voe să-ți spun un cuvânt!

— Spuneți și două, domnule Bunescu.

— Nu crezi că fierarul când a făcut sapa asta s'a gândit că trebuie s'o bagi în pământ toată?

Pilică răs.

Intr'adevăr, din lene, Pilică nu sapa destul de adânc și Bunescu nu era mulțumit.

— Poate că aveți dreptate, d-le Bunescu!

Și începu să sape mai adânc.

Grădina d-lui Bunescu nu e mare, și cum Bunescu nu a pierdut din ochi toată ziua pe Pilică, pe seară lucrul fu gata, și bine făcut. După ce îi plăti zise:

— Pilică, sunt mulțumit de tine, m'am convins că sunt oameni răi cei care te calomniază.

— Sunteți prea bun, d-le Bunescu!

— Și am să fac cinste cu un pahar de vin din cel mai bun.

— Așa ceva nu se refuză.

Bunescu aduse o sticlă și două pahare, pe cari nu le umplu de tot, așa cum se face cu un vin vechi de doisprezece ani, pe care trebuie să-l guști, nu să-l bei. Dar Pilică care avea pe suflet observația primită dimineața, zise:

— D-le Bunescu, vreau să vă spun ceva...

— Spune!...

— Nu credeți că sticlarul, când a fabricat paharele astea, le-a făcut ca să fie umplute până sus?

Bunescu rămase gânditor. Pe urmă se porni pe răs, pentru-că înțelesese revanșa.

— Nu ești prost de loc Pilică!

Și fără să stea la îndoială, umplu încă odată până sus paharul lui Pilică.

Epigramă

Unui tinichigiu,
înelitor de case.

Că năzuințele matala
Nu sunt atâta de... infime,
Ne-o dovedești cu prisosință,
Că ești mereu.. la înălțime.

Z. G. Buruiană

Petre Toma lucrează la câmp. Un prieten trece și îi spune:

— Petre!

— Ce este?

— Mătușa ta a murit.

— Vai! ce nenorocire!

— Și unchiul tău de asemenea.

Petre se gândește o secundă și zice:

— Sărmanii!... Iată-i văduvi pe amândoi!

Solomon are nevoie de un rând de haine și se duce la un croitor, întovărașit de prietenul său Grunsberg. Ei aleg o ștofă frumoasă și întreabă prețul.

— Cinci mii de lei, răspunde croitorul.

— E prea scump. În cazul ăsta mă înapoez la vechiul meu croitor.

Simțind că e gata să-i scape un client, patronul mai scade două sute de lei și cum Solomon găsește că încă e scump, un nou sacrificiu se face, și Solomon obține hainele cu patru mii de lei, plătibile în rate.

Cei doi prieteni pleacă. Pe drum Grunsberg întreabă pe Solomon:

— Nu te înțeleg de loc. Te-ai totmit atâta zadarnic pentru-că tu știi bine că n'ai să plătești.

— Da, dar înțelegi, răspunde Solomon, așa pierde mai puțin!

Ea (pasionată). — O să-ți amintești totdeauna de voiajul nostru de nuntă? A fost delicios!

El (calm). — Totdeauna, ți-o jur!... Nicăieri n'am avut note așa de sărate!

— Numai un oraș pe lume e unde poți face avere: Bucureștii! Așa cum mă vezi, am sosit în București acum cinci-spre-zece ani, cu o sută de lei în buzunar!

— Și acum?

— Acum!... Am opt sute de mii lei datorii!...

* Citiți cartea de mare succes: *
* Doamna e geloasă *
* de C. Cosco *

MACAROANE HERDAN
BUNE EFTINE, SPORNICE

NEVASTA. — Mi se pare că ți-am spus să mă aștepti lângă statuia aia nu aci... aud?...

- Frumos, domnule dragă, cauți flori pentru cocoana....
— Ce bați câmpii, moșule?... am pierdut cheia dela sardele....

29 Iunie

Marinetti, celebrul novator italian, șeful școalei futuriste, după ce a încercat să învâscă pe dinăuntru scâfârliile contimporanilor lui (cu o poezie care în treizeci de ani a emigrat din paginile revistelor umoristice în cele ale revistelor de serioasă poezie modernă), acum vrea să le învâscă și pe dinafară. În acest scop a organizat o expoziție de pălării futuriste, după însăși modelele lui, la Milano. Sunt acolo tot felul de pălării: terapeutice, radio, semnalizatoare, poetice, nocturne și Dumnezeu mai știe cum!

Futuriștii sunt de părere că o mișcare de reformă a îmbrăcămînței bărbătești „nu mai poate întârzia!”

Partea nostimă o formează materialul: catifea, feutru, plută, celuloid, sticlă, piele, burete și tuburi cu neon.

Neapărat că o pălărie de burete, mai ales înzestrată cu un ștergător de frunte, similar ștergătoarelor de parebrize ale automobilelor ar fi o invenție cel puțin practică vara pe căldurile tropicale; după cum una de sticlă ar atrage pe Don Juanii de dincolo de jumătatea de veac, cu cărare impecabilă. Nu văd de ce purtătorii de jobene nu ar arbora pălării înalte de celuloid, după cum cred că și căciulile roase de blană ale țăranilor noștri ar putea satisface cerințele futuriste în materie de pălărie de piele.

Acolo însă unde geniul lui Marinetti se arată în toată deplinătatea lui, este în marea operă a pălăriilor cu tuburi de neon. Sunt atâtea ilustrații necunoscuți contimporani care bat la porțile renumelui și popularității. Măine toți aceștia vor purta pălăria semnalizatoare cu neon. „Om mare, om mare” va apare și se va stinge ritmic pe jobenul lui Madgearu. „Geniu, geniu” va străluci pe gambeta poetului Mătreacă, vedetă a ateneului popular Carcaleți. Și așa mai departe...

Dar dacă moda se va extinde și la îmbrăcăminte, atunci o să fie chiar lată. Mă mențin la un singur exemplu: rochii de sticlă pentru stimatele și iubitele mele contimporane. Rochii transparente...

Cum să nu strigi:

— Vivat, crescat, floreat futurismul!

„Universul” a avut satisfacția să-și vadă (încă odată!) rezultatul fericit

al unei campanii de presă: arcul de triumf s'a ascuns după paravan de scânduri noi, pentru ca la adăpost de priviri indiscrete să-și refacă frumusețea. „Voi fi iarăși precum am fost și mai puternic încă!” Așa va putea exclama ponositul arc, parafrazând, spre bucuria d-lui Iorga, cuvintele celui mare voidod moldovean, care bătut și refugiat în codrii Vasluiului, își îmbărbăta boerii la luptă.

Soarta acestui arc, va fi totdeauna o pildă vie de sentimente oficiale. Zic „oficiale” și nu „românești” pentru că se face prea des o confuzie regretabilă între aceste două termene.

Părăsit de oștire pentru că n'avea nu știu ce număr de intrare-eshire, sau cam așa ceva, bietul arc și-ar fi putut găsi sprijin acolo unde își găsesse toate victimele războiului: printre invalizi (ca un mare mutilat de ofensele anotimpurilor), printre orfani (ca un orfan al recunoștinței naționale) și printre văduve (ca un văduvoi al gloriei) la I. O. V.

Dar asprele vremuri fac din ce în ce mai problematic ajutorul acestei instituții.

În cele din urmă a trebuit să observe un bun român cu suflet mare că... arcul e un pericol pentru ordinea publică. De ce e pericol, asta poate s'o spună conul G. G. Mironescu, purtătorul aceluia faimos zâmbet. Dar să nu facem șicane arcului ci doar să tragem concluzia că gloriile naționale trebuie să devină periculoase ordinii publice ca să fie „reparate”.

De când americanii... telefoniei fac pe chinezii și nu vor să reducă tarifele crezând că noi suntem turcii din povestea cu turcul plătește (tempi pasati!) se desemnează un curent energetic de afirmare a rezistenței românești. Intelectualii telefonizanti au hotărât boicot; iar purtătorul de cuvânt este avocatul și poetul Radu D. Rosetti, o garanție de succes. Desigur că ironicii vor zice: între Nicolaescu și Seleski, marile noastre penaliste apără și pe abonații la telefon; deci, aceștia sunt vinovații în procesul economic cu telefoanele. Noi din potrivă credem că maestrul a sărit să evite o eroare... judiciară, și să scape pe bieții abonați, cari după ce suportă chinurile unui telefon americanizat, (bun pentru Orient) li se mai pretinde în plus și taxa dublă, corform principiului fundamental de a fi și bătut (la cap) și cu banii luați.

O ședință a consiliului comunal a fost dedicată discuției pavaului în centrul Capitalei. După ce toți au căzut de acord că este nevoie de pavaj, ceea ce pentru un consiliu comunal este un punct de mare merit, care se cere relevat, a urmat să se hotărască ce fel de pavaj e necesar. Se pare că s'a căzut de acord să se asfalteze totul, iar acolo unde există pavaj de piatră cubică, în loc să se toarne asfalt deasupra, să fie scoasă piatra, întoarsă pe dos, ștersă de praf și întrebuințată la periferie.

Ne-am adus aminte cu acest prilej că și iadul e pavat: dar acolo s'a întrebuințat ca material „bunele intenții”, care se pare că sunt tot așa de rezistente ca și granitul. Nepieritoare, pentru că mereu se regenerează, „bunele intenții” din proverb vor fi în cele din urmă și tratamentul unitar al Capitalei. Din lipsă de fonduri, din alte lip-suri, nu importă!...

Nu însemnează prin aceasta că și Bucureștiul va fi un infern. Nu. Capitala României Mari este și va fi un Paradis. Al edililor, însă; exclusiv.

În fiecare zi apar în gazete buletinele ofensivei fiscale. Nu mai prididesc autoritățile superioare ale ministerului de finanțe, cu inspecțiile, cu descinderile și mai ales cu amenziile.

„D. Ghelmegeanu a inspectat percepția Cutare”. D. Banciu a amendat pe Cutăriță. D. ing. N. Costache a pe-depsit”...

E cazul să exclamăm: „Care Costache?” Ce, parcă o să se sperie cineva de toate aceste izbânzi trâmbițate? Vorba este una singură:

— Sunt bani?

— Nu este! răspunde opinia publică. (După cum știți „sunt” se zice când „este” mai mulți; dar când e vorba de bani, care lipsesc cu desăvârșire!...)

Și dacă nu este bani, a se slăbi! Faceți domnilor financiari și mai vechi și d'ăștia mai proaspeți, faceți să fie bani în țară: că de plătit percepția o plătim noi, de bună voie.

Restul sunt fleacuri: ca și conferința de la Londra unde se bate apa în piuă și face clăbuci la gură Madgearu... tot pe banii care nu este, dar, ca naiba! se găsesc la ocazii d'astea.

Paramon

Urare sfântului Petre

*Cu toată plecăciunea, sfinte,
A mea, cât și a tuturor;
Dela directorul revistei,
Până la domnul cetitor.*

*Respect ce „Veselia” veșnic
A căutat mereu să-l ai,
Doar nu de geaba i se zice
C'a fost și e un colț de Rai.*

*Și Raiul își iubește sfântul
Care destinele îi poartă,
Ne lăsând dăhurilor rele
Putința de-a intra pe poartă.*

*De ziua duminică, astăzi,
De și muncește negustorul,
Însă drept zi de sărbătoare
O socotește 'ntreg poporul.*

*În cinstea căreia postiră
Cu mic, cu mare la un loc,
Punând s'acrească varză nouă
Să aibă 'n tavă cu boboc.*

*De oare-ce cu toată criza,
Cu tot dezastrul poți să zici,
De stai să'nnumeri, vezi că'n țară
Nu-i nici o criză... de Petrici.*

*Cât despre sfântul Pavelică.
Noi ăștia mai în etate,
Îl socotim că e desigur
Un sfânt cu multă greutate.*

*Aci l'avem pe „nenea Pavel”,
Pe când acolo sus în cer,
La gale, îl aveți pe dânsul
Drept cel mai de temut boxer.*

*Incolo multă sănătate
Și numai bine de la soartă,
Nu pagubă și nici necazul
De-a pierde cheia... de la poartă*

*Servici cât mai ușor posibil,
(De-alt fel de-un timp te menajează,
Prin binele ce fac în viață,
Cam nu te mai aglomerează).*

*Și vorba-aceia: ce-ți vrea gândul
Și inimioara ce-ți pofteste
Pe loc să ai. Așa 'ți urează
Cel ce urarea iscălește!*

Iorgu

Un sergent conduce la comisariat un tânăr sdравân având pe piept o placardă cu următoarele cuvinte: „orb” dar pe care gardistul îl surprinsese citind un ziar.

— Atunci nu ești orb? întrebă comisariatul.

— De loc.

— De ce umbli atunci cu placarda asta la piept și cu un câine?

— Ca să dresiez câinii să conducă pe orbi.

Potop de lume a fost și este desolată că, exact după câteva ore dela apariția UNIVERSULUI festiv, nu s'a mai putut găsi de sămânță un număr. Au fost cititori cari au oferit și 100 de lei pentru un exemplar din UNIVERSUL festiv. Parte din acești amatori ne-au scris cu jale și ne-au manifestat între altele și o dorință în ce ne privește. Ar fi voit să citească și ce s'a zis despre „VESELIA” cu ocazia jubileului UNIVERSULUI. Ne e foarte ușor însă în cazul acesta, să împăcăm dorința cititorilor cari ne-au scris. Reproducem din UNIVERSUL festiv articolele ce urmează.

Contribuția „Veseliei” la literatura umoristică națională

— „Soacrele” lui Marion și „Niță Pitpalac” al lui Cosco —

S'au împlinit anul trecut 40 ani, de când dăinuște una din cele mai vechi reviste editate de „Universul”. E vorba de „Veselia”, foaia umoristică cea mai răspândită din țara noastră și care azi a rămas aproape singura să împrăstie vorba de duh și gluma în sfracurile largi ale populației, aducând surâsul pe buzele adeseori învinețite de necaz și „sărând inima” cu o săgeată asvârlită unde trebuie.

În 40 de ani de viață datorită încrederii pe care publicul a dovedit-o acestei foi și sprijinului pe care direcția „Universului” niciodată nu l-a pregetat pentru a da revistei o înfățișare occidentală și a-i asigura o colaborare aleasă, cei ce s'au perindat la conducerea „Veseliei” precum și colaboratorii ei și-au făcut cu râvnă datoria. Săptămână cu săptămână, furnici muncitoare și modeste, au cules pentru dumneata, cititorule, ceea ce li s'a părut demn să te intereseze și să te amuze. Material enorm, cele mai adeseori fără a doua zi.

„Cele mai adeseori!” Nu totdeauna însă. Pentru că e un act de dreptate să recunoaștem că în acest lung interval, cel puțin două lucruri trebuie scoase la iveală din vrafurile paginilor acumulate an de an.

Din „Veselia” au pornit două personaje cu răsunet larg în opinia publică, două personaje care au pătruns adânc în gustul poporului. Ne referim la „soacrele” lui Marion și „Niță Pitpalac” al lui C. Cosco.

*

Acum treizeci de ani, când parcurgeai gazetele ca un Bărăgan trist și pustiu, în care se mișca cu viteza melcului „Drama din Crângăși” (cele mai adeseori sinucidere cu chibrituri disolvate în spirt denaturat) pe vremea aceia binecuvântată, când nu erau nici miniștri de finanțe convinși de messianismul lor și nici revendicări sociale cu revolverul în mână, atunci când o umbră de bănuială desființa un om politic și strivirea unui câine de un vehicul infuriat prilejuia materie pentru trei reportaje, cronicarul umoristic trebuia să-și aplice verba asupra vieții calme, familiale. Așa a apărut succesul ce și azi se mai pomenește, al lui Marion.

Satirele sale asupra „soacrelor” erau datorite „conjuncturii momentului” cum s'ar spune astăzi.

Când oamenii n'aveau spectrul zilei de mâine, pacostea birurilor, spaimele reducerilor, puteau să sufere în voie de flagelul soacrelor. Obidiții așteptau Joia ca să se răzbune citind

„Soacra” lui Marion

versul și proza lui Marion. Ani de zile a exploatat el această mină de succes fără să obosească vreodată interesul cititorilor, care sporea mereu. Din munca imensă a lui Marion știu că a apărut odată „De-avalma” și alte câteva broșuri scoase chiar de autor.

Dar cândva poate, tot ar mai trebui făcută o selecțiune, pentru că „soacră-soacră, poamă acră!” să nu rămâie numai în vorbirea curentă a poporului...

*

A doua operă țâșnită din paginile „Veseliei” este figura lui Niță Pitpalac, care și el a ținut mulți ani de zile strâns interesul și atenția cititorilor. Niță Pitpalac a apărut prin 1910 ca un foarte cumsecade cetățean periferic, cu poturi, cu ilic înflorat, cîmașe cusută cu arnici, căciulă în cap și cisme în picioare. Nu lipsau mustățile cu „soplimente”, „musca” de sub buză și pe mână „ciomăgelul”.

Niță Pitpalac se interesa pe vremea aceia de „Nea Saizu”, de Florică dela trebonal și ale asemenea motive de

preocupare. Dar curând nori negri s-au adunat la orizontul politice europene; războiul balcanic, aperitiv sinistru (mezeliu) al celui din 1914, complicațiile diplomatice și de alte ordine, consecutive acelor evenimente, l-au scos pe onorabilul Niță dintr'ale sale. A început să-și dea părerea asupra tuturor chestiilor la ordinea zilei și astfel din binevoitorul benebent care la zile mari își făcea de cap, Niță Pitpalac a devenit pentru cititorii săi un fel de critic permanent. Era obligator ca Niță să facă cunoscut Europei ce crede el despre cutare și cutare chestie.

Negreșit toate contribuțiile acestea i-le redacta domnul C. Cosco, cu talentul care-l caracterizează și în acel limbaj propriu, plin de deformări ridicule ale cuvintelor franțuzești, potrivite sau nu, adevărată satiră a apucăturii românești de a vorbi franțuzește și când te pricepi, și mai ales când nu te pricepi...

Războiul a întrerupt oficiul de censor al lui nea Niță Pitpalac. Și-a făcut datoria pe front, ca orice om cinstit, dar n'a avut grijă, ingratul, să ne spună și nouă ce-a pățimit pe acolo!

Niță pitpalac

Niță Pitpalac după războiu

Ne-a destăinuit doar, în câteva poezii publicate în „Greurul” din Iași, of-ul lui pentru „tiritorul” ocupat și cam atât. Intors acasă, îl găsim pe Niță Pitpalac transformat. Slujba care o făcea pentru 6 milioane de români, trebuia s'o facă acum pentru 18 milioane, între care și atâția minoritari. Niță „s'a simțit” și ne-a apărut îmbrăcat nemțește, cu pălărie tare și cu ceas la brâu. În stânga avea pe coana Sița care apoi s'a tuns „garsoană” și pe „spurecaciuni”, cei doi copii.

Săptămânal, la „Trebuna mea” iscălită cu propria-i parafă autografiată, cetățeanul și-a făcut și își mai face și acum datoria, pentru care încă n'am aflat să fie decorat până în prezent.

Dar mai e timp!

Nea Niță n'a înțeles să-și rezerve

iuțea numai în granițele României-Mari, ci le-a trecut de trei ori: odată „în Evropa cu famelia”, altădată „la Carlisbadu” și a treia oară la Rusciuk, în vizită la Bai Ganciu, echivalentul din dreapta Dunărei al amicului nostru. Isprăvile sunt bine cunoscute cititorilor din numeroasele ediții apărute până în prezent în editura „Universului”. A treia, e gata și ea de tipar.

Niță Pitpalac trăește și e bine, sănătos. Secretarul său C. Cosco, e mai în vervă ca oricând după cum mărturisește succesul excepțional al noului său volum „Doamna e geloasă”. Astfel că avem toată nădejdea că

Niță Pitpalac își va continua misiunea și în viitor.

În concluzie: mulțumită sprijinului neprecupețit pe care direcția editurii „Universul” l-a dat acestei vechi și mari reviste care e „Veselia”, colaboratorii săi și în special cei doi autori de care ne-am ocupat au putut, în decursul timpului, să afle gustul publicului și să-l satisfacă prin aceste opere de umor popular, definitiv pătrunse în straturile cele mai variate ale publicului: „Soacrele lui Marion” și „Niță Pitpalac” al lui C. Cosco.

Mihnea Vântu

„Veselia” și... fratele meu

Dacă aș fi fost invitat să scriu despre mine în numărul festiv al „Universului”, mi-ar fi fost greu. Impotriboa obiceiului oamenilor de litere de a se lăuda când sunt solicitați să spună ziua nașterii și dacă cum-va n'au murit, eu aș fi socotit că nu trebuie să mă prea-măresc. Înălțimea mea, precizată la Cercul de recrutare, a fost reglementară, iar pentru că am ocupat și eu un loc în spațiu, falsa modestie ar fi fost detestabilă.

M'am gândit atunci, după alt nărav mai la modă, că pot să ocolesc jena dacă scriu despre neamurile mele.

E vorba de o fetiță care n'a fost a mea, dar pe care am crescut-o de mulți ani și mai e vorba de un frate al meu, cu care brânza n'a fost pe bani, ci pe pură frăție.

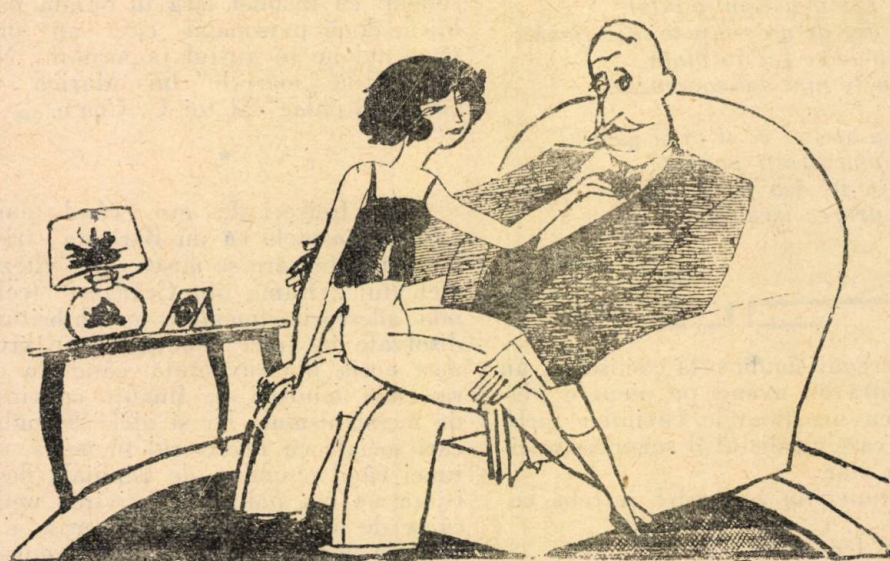
Fetiții — ce s'o mai lungim, că e ea destul de mare... de ani — îi zice „Ve-

selia”; pe frate-meu îl chiamă C. Cosco.

Părinții Veseliei au fost oameni de valoare. Creatorii ei, unul Luigi Cazzavillan, celalt Marion, i-au lăsat și ei și bunică-sei, Presa, destulă moștenire.

Fetița, deși de sânge nobil, a ținut totdeauna să crească în mijlocul poporului și multă vreme a stat cu locuința pe la periferie, sfidând și persiflând pe snobii cari au socotit că boerie a simțului ori a sufletului nu se poate găsi decât în cuprinsul binalelor înalte.

Fiindcă fata aceasta a vorbit cu lumea care preferă să stea la margine de cât să rămâie datoare la chirie pe calea Victoriei, unii — cei cari s'au simțit nobili fiindcă ajungând funcționeri cu două clase de liceu, au ignorat părinții cari erau muncitori cu brațele — acești unii au făcut confu-

— O să mă port cu tine ca un tată!

— Atunci, ar trebui să faci curte mamei!

(Parisiana)

zia îngâmfării lor prostești. Au zis că dacă vorbești de mitocani, ești și tu mitocan. Nu s'au putut gândi că una e să scrii despre mahalagii și alta să scrii mahalagește. E, de altminterlea, un ponos de care, la o vreme, și altcineva mult mai de viță, n'a scăpat. Azi însă se mai uită chiorăș vre-unul la Ipingscu?

să fie de natură cât mai boemă, fiindcă „râsul este vătășel”. Haz poate să fie și în colibă de mojici (când mai scapă de impozite) și la boeri (când aceștia pot să mai ciupească dela mojici).

Și de la vremea aceasta a dichiselii poate să înceapă lauda și pentru celalt neam, frate-meu.

cari s'o gâdile. A venit Dumitru Teleor, poreclit de Caragiale „Tața cu picățele”; s'a prezentat cu o gospodărească porție de muștar epigramistul Toma Florescu; au adus prestigiu și glumă nesecată Archibald (George Rădulescu), C. Răuleț, Cicoș (N. Georgescu), I. C. Aslan, Victor Anestin, Mihnea Vântu, C. Iorgulescu.

Poate că uneori a mirat pe cititorii Veseliei ifosele și felul ei de a privi cam de sus pe contemporani.

Veselia însă știa pe ce se ține mândră. La 1897, după cum se vede din fotografia de mai sus, a obținut la expoziția internațională din Ville du Treport sur mer (Franța):

DIPLOMA DE ONOARE

Mai târziu, Niță Pitpalac, cu care de asemenea Veselia trebuie să se fălească, a făcut vizită de mulțumire la Paris pentru această distincție, dar din cele petrecute acolo, când ilustrul călător a cercetat „cu famelia” toate colțurile metropolei, s'a plămădit cealaltă diplomă, diploma nemuririi mucalității rumân. Și sunt acestea consacrări cu cari nu se poate glumi.

Dar a venit mai în urmă un om. Directorul „Universului”, d. Stelian Popescu, a zis:

— Ia ascultă fetico, dacă numai învinuirea asta ți se aduce, treci colea...

Și a poftit Veselia în palatul „Universului” și a chemat croitori să-i potrivească strae la modă.

De atunci e altă căciulă... sau altă prezentare pentru acei „unii”. Veselia râde mai scrobitește, dar râde. O măgulește că stă la balcon, dar ea știe una: știe că manifestarea ei trebuie

Că a fost așa. Dela Marion la Cosco, doar un an cu Alecsandrescu-Dorna sau George Ranetti ori Gongopol. Restul a tras cu așa 'n două frate-meu.

Balconul, cu perspectiva lui, a dat puțină Veseliei să fie privită mai de mulți, gluma ei să fie ascultată de cercuri mai largi.

Acești privitori i-au „declarat” din ce în ce mai multă dragoste și i-au rămas ca și cu contract în „of”-ul lor.

Tot de atunci, mulți prieteni de valoare i-au oferit generos brațele lor

După San-George care îi picta toaletele și obrăjorii, Veselia s'a mândrit cu B'Arg, cu Pavelescu, cu Gilly care și-acum o sulumenește la delir...

Cochetă în totdeauna, plină de voioșie, Veselia a risipit voia bună. A spîcuiț pentru tineri prin revistele bătrâne, a scos „ediții speciale”, numere de câte 32 pagini, două Almanahuri apelpisite, iar acum un an, când a împlinit 40 de roze, Veselia a arătat că e tot copiliță sburdalnică și hazlie. S'a prezentat în lume așa de mirobo-

lant, că a speriat și pe nea Niță Pit-palac și pe coana Sițica, dumnealor care au fost duși peste tot pământul... din Paris, cari au adus la București în hârtie răcâitură de pe la „mulămențele” din Paris ori câte un ou făcut de găină franțeză. Atunci Niță și Sița s'au prezentat chiar la Radio și au vestit acolo omenirea evenimentul.

Intr'adevăr, pe foile de rochie ale Veselei jubiliare erau puse hazuri de-ale lui Marion, de-ale lui Cara-giale, dr. Urechia, Toni Bacalbașa, George Ranetti, Toma Florescu, Speranția, Archibald, Teleor, Alecsandrescu-Dorna, Petre Locusteanu, A. Mirea, Liciu, Haședu, Alëcsandri, Creangă, etc.

Și fuseseră prinse cu ace glume de-ale lui Gh. Brăescu, Al. Cazaban, G. Costăchescu, V. Bilciurescu, Victor Eftimiu, George Gregorian, D. Iov, M. Mora, Mircea Rădulescu, C. Răuleț, Radu D. Rosetti, Sărmanul Klops-tock...

A fost ceva care a lăsat cu gura căscată.

Vedeți, tot lucruri cu cari să te lauzi. Și totuși cu C. Cosco sunt frate vitreg. Nu, nu pot să-l laud eu. Să-l laude (când o muri) Istoria — că ea a laudat și pe Napoleon și tot nu s'a prăpădit lumea.

Costache Glumici

— Primarul mi-a oferit cheia orașului, dar eu aș fi preferat să mi-o dea pe aceia a locuitorilor.

(Le Rire)

— Și care va fi titlul tabloului tău?
— „Privire în larg”!

(Frou-frou)

Un sistem infailibil

— Eu, declară Jean, n'am dat nici odată vre-un ban femeilor.

O tăcere admirativă urmă acestei afirmații. Bockurile noastre ridicate un moment la înălțimea nasurilor, mas-cără gelozia prietenilor.

— Cu toate astea tu nu ești frumos, și în plus ești bogat, două motive puternice pentru a nu fi iubit pentru „tine însuși”, replică Georgel, care avea reputația de a se ruina pentru sexul frumos.

— Este foarte exact, recunosc Jean, deloc vexat. Nu sunt frumos, și sunt bogat. Circumstanță agravantă, femeile știu că am o situație materială strălucită. Și cu toate astea, nici una din acele pe cari le-am adorat cu favorurile mele, nu se poate lăuda de a fi fost întreținută ori măcar retribuită de mine.

Știam cu toții că Jean nu era un mincinos. Și din nou spuma berei blonde atinse buzele ascultătorilor.

— Și cum procedezi tu? întrebă Fulger, curios, care era „jumulit” ca și ultimul dintre străini, de către năbădăioasele bucureștence.

— Oh! e foarte simplu, replică a-sul amorului. Am un mijloc aproape infailibil. Odată ce am decis o femeie de lux să mă urmeze, o conduc în apartamentul meu care, după cum știți, este draguț aranjat; cu divanuri prețioase, cărți rare, cu flori pline de parfumuri alese, pe scurt o garsonieră irezistibilă... Acolo îi iau mânuțele, o cuprind de talie, îi înfloresc buzele,

și mă pregătesc să-i fur totul. Adesea ea se opune...

— În astfel de momente, zise Fulger, cuceririle mele îmi pretind bani.

— Prevăd întotdeauna acest refuz, urmă Jean, și printre spuma dantelată a corsajului, îi pun întrebarea următoare:

„Scumpa mea, ce preferi? Să-ți fiu un amant de inimă ori un prieten serios”. Te las să alegi. Dar țiiu să fiu imediat fixat asupra naturii sentimentelor tale pentru mine...

— Cât de periculos! remarcă Fănel.

— Deloc, făcu Jean. Aflată în fața acestei dileme, amanta mea iminentă mă privește scurt un moment, apoi își întoarce privirile prin interiorul luxos și plin de promisiuni. 99 la sută din ele lasă să le alunece ușor căpșorul blond sau brun pe umărul meu cîr-pind învinse: „Cum de mai mă poți întreba așa ceva?... Te iubesc...”

— De altfel nu-mi fac nici o iluzie, reluă Jean. Știu perfect că nici una din pretinsele mele victime nu-s sincere, și ghicesc adesea raționamentul lor: „Asta-și închipue că sunt o găscă, dar găscă tot el va fi. Ii voi juca la început comedia pasiunii sincere, apoi puțin câte puțin, îl voi face să dea parale”. Numai, că în prima zi când ele fac apel la generozitatea mea, le reamintesc pactul nostru, și spun: „Tu nu mă iubești deci numai pentru „mine însumi”?... Îți trebuie deci și banii mei?... Ele văd imediat că nu-i nimic de făcut și nu mai insistă.

Ouăle tari

— Și rămân?
— Nu. În cele mai multe cazuri mă părăsesc. Ador asta, căci iubesc variația și urâsc scenele de ruptură.

— Sistemul este evident excelent, zise Fulger. Dar pentru bărbații cari se atașează de femei ca mine...

— Nu trebuie atașament, preciză Jean cu energie. Sistemul meu suprimă radical ori ce colaje...

— Și ți-a reușit în totdeauna? întrebă unul din noi.

— Numai odată nu. Era o brună picantă care se eterniza în a nu-mi cere nici un ban... Și nu pomenea nici odată de plecare, astfel că ajunsesem să cred că într-adevăr sunt iubit pentru „mine însumi...”

El se opri un moment, apoi reluă cu sprâncenele încruntate: E singura femeie căreia i-am dat bani.

— Ha! Ha! Ha! Vezi! exclamăram toți în cor.

— Da! i-am dat bani... dar pentru ca să plece... sfârși Jean.

Trad. de Ionel Trif

Smaranda a zis nepoatei sale Maria:

— Ai grije de ouăle pe care le duci la boeri și ai grije și de inocența ta.

Maria întâlnindu-se pe drum cu un flăcău care voi să o sărute, salvă inocența dar trebui să sacrifice ouălele. Toate sparte făceau pe jos o lamentabilă omletă.

În ajunul Paștelui, boerii din vila frumoasă de pe deal, cerură o sută de ouă. Mătușa Smaranda făcu din nou recomandăția: Ai grije de ouă și de inocența ta.

Biată Maria era foarte alarmată. Ea știa bine că Radu, flăcăul care voise să o sărute, o să reînceapă tentativa. Și cum să te aperi când ai în coș marfă așa de fragilă?

De odată Maria avu o idee.

— O să fierb ouălele. Când vor fi tari n'or să mai fie așa de fragile.

După ce fierse ouălele, porni spre vilă.

Pe drum zări pe Radu și o luă la fugă și ajunse la vilă de abia respirând.

— Am adus ouălele pe cari le-ai comandat mătușei mele.

— Dar de ce le-ai fiert?

— M'am gândit că tot le fierbeți dv. pentru vopsit și v'am scutit de oboseală.

— Foarte Bine, ai dreptate. Dar odihnește-te puțin înainte de a pleca acasă.

Maria se gândea cu grije la înapoere. Radu îi strigase: „Te găsesc eu când te vei întoarce!” Și se pusese la pândă. Sărmana fată era foarte îngrijată. De aceea când își mai reveni, întrebă cu teamă:

— Dv. aveți o baie?

— Da, de ce?

— Pentru-că v'ași fi rugat să mi dați voce să fac o baie!

Contrariată, stăpâna casei dădu ordin să o ducă în camera de baie. Servitoarea îi arătă cum să potrivească apa și dușul.

— Acum dă drumul la apă rece, îi zise servitoarea.

— Dar... ași fi vrut să fie cât mai fierbinte...

— Ești nebună? Bine că m'am gândit să ți arăt, alt-fel te opăreai!

— Să vă spun de ce vreau să fie fierbinte. Ouăle fierte suportă mai bine ori ce. Atunci m'am gândit să mi fierb inocența ca să fie mai rezistentă!

— Vreau să știu de unde îți vin banii ăștia!
— De... dela... de la amantul meu.
— Bine!... credeam că mi i-ai luat din buzunar.

(Journal Amusant)

Marelui socialist Jaurès i-s'a ridicat de curând o statuie în parcul național din Albi. Cu acest prilej presa franceză reamintește anecdote din viața dispărutului. Iată câteva :

Jaurès a inspirat ilustrului desenator Forain o caricatură dintre cele mai reușite.

Era în timpul unei greve a minierilor din Carmaux. Forain închipui o manifestație a minierilor sub un adevărat potop : un cortegiu de capete jilave și plecate. În frunte mergea un domn gras și îmbujorat, adăpostit sub o umbră.

— Mămico, întrebă un copil pe mama lui, care e domnul Jaurès ?

Și mama-i răspundea :

— Cel care are umbrelă !

În 1925, Briand ceruse socialiștilor să colaboreze la guvern ; i-s'a scos înainte însă decizia congresului din Amsterdam.

La acest congres, în 1904, într-o improvizație inflăcărată, Jaurès susținuse teza participărilor. Dar fusese pus în minoritate cu un vot, anume acela al delegatului japonez.

Mai târziu se află că acest japonez nu fusese delegat de nimeni. Actele sale nu putuseră fi verificate, din pricină că nimeni nu știa japoneza. Era în realitate un chelner din Tollio, care servise pe un vapor englez de unde fusese debarcat pentru că instigase o revoltă pe bord. Se delegase singur !

Latura populară a lui Jaurès, admirabil cap și cugetător de elită, nu apărea decât din ținuta sa neîngrijită.

Albert de Num marele leader catolic a spus odată :

— În barba lui se citește tot menu-ul săptămânei !

Câteva anecdote proaspete :

Tristan Bernard luă într-o zi o trăsură al cărei cal începu îndată ce se urcă scriitorul, să sară, să dea din picioare și să căbreze. În fine rupse hamul, căzu în genunchi și se întinse jos.

Tristan se coborâ, își mângâie barba și ca și cum ar fi apreciat un număr de circ întreabă :

— Asta e tot ce știe să facă ?

Într-o zi contele de Morny trebui să se ducă personal la bancherul Rothschild, pentru a trata o afacere comercială :

— Domnule, zise bancherul, luați un scaun.

Bărbatul de stat, răspunse mândru.

— Dar dumneata nu știi cu cine vorbești ! Eu sunt contele de Morny !

— Așa ? urmă conciliant Rothschild ; atunci luați două scaune !

Reputatul romancier și umorist Henri Béraud povestea undeva debuturile sale în ziaristică.

— Am fost însărcinat să menționez trecerea d-lui Henry Bordeaux prin Gironde. Imediat mi-am stabilit titlul : „D. Henry Bordeaux la Bordeaux“.

Era clar, dar de o claritate așa de mare, încât secretarul de redacție mă invită să găsesc altceva. Al doilea titlu fu : „D. Bordeaux în Gironde“, și nici acesta nu avu mai mult succes.

Trebuia să fie precis, dar fără repetarea cuvântului Bordeaux. Ce era de făcut ?

N'am stat mult la gânduri și fără să mai supun secretarului de redacție invenția mea i-am dat drumul direct la tipar : „D. Bordeaux la el însuși“.

A doua zi m'au dat afară...

Mareșalul Kitchner era un celibatar convins.

Când comanda în Egipt, un ofițer al său îi ceru permisiunea de a se întoarce în Anglia pentru a se căsători.

Kitchner îl ascultă și apoi îi spuse :

— Necesitățile serviciului cer să mai stai un an aici. Dacă pe urmă, tot mai

vei dori să te însori, am să-ți acord permisia.

Trecu anul și ofițerul se prezentă din nou cu cererea.

— Cum, zise Kitchner, după ce te-ai gândit un an la căsătorie, nu te-a desgustat ?

— Nu, Sir.

— Bine. Vei avea permisiunea pe care o dorești.

Dumneata dai un frumos exemplu de constanță masculină.

Ofițerul făcu stânga 'mprejur, dar din ușa se mai întoarse odată :

— Vă mulțumesc foarte mult. Dar nu e vorba de aceeași femeie !

Un colonel conducea pe Clemenceau într-o vizită pe front. Acest colonel avea cea mai mare grijă pentru viața fostului prim-ministru. Dacă era cu puțință și pietrele i-le-ar fi înlăturat din drum.

— Atenție, domnule Președinte : aici plecați capul. Ridicați piciorul, aici e o treaptă. Săriți că e un șanț....

Și toate aceste explicații le dădea cu o voce așa de șoptită, care deabia se auzea și cu atât mai mult impresionă.

În cele din urmă Tigru supus exemplului, întrebă tot așa de încet, la urechia colonelului.

— Sunt oare așa de aproape nemții de aici, de vorbești așa de încet ?

— O, nu, domnule Președinte : sunt la câțiva kilometri. Numai că eu sunt răgușit grozav, de câteva zile !

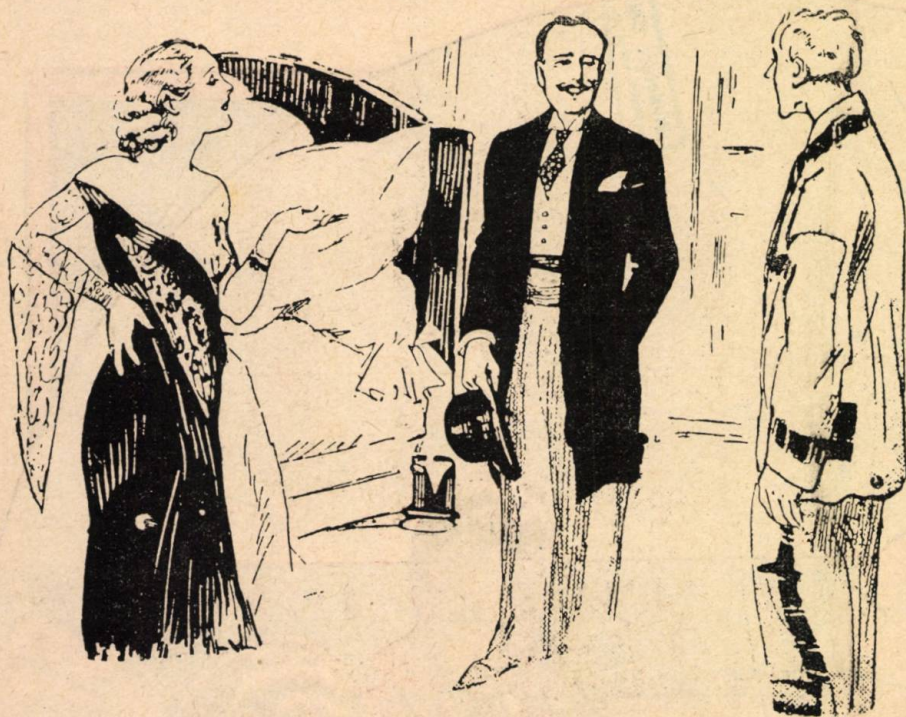

EL. — De ce nu faci baie?...

EA. — Cum vrei să-mi vadă cine-va pijamaua dacă intru în apă?...

(Parisiana)

FLAGRANT DELICT

— Domnule, nu e ceeace credeți !
Comisarul. — Atunci e și mai vinovat !

(Parisiana)

Scenă de menaj

Intr'o zi d-na Navariu întrebă pe d-nul Navariu, bărbatul ei:

— Ce ai zice, dragul meu, dacă mi-ai vopsi părul modern ?

— Să-ți vopsești părul ?...

— Da, ași dori să fiu la modă.

De fapt, d-na Navariu nu era hotărâtă să se vopsească. Ea aștepta a-vizul bărbatului ei. Navariu se gândi un moment ca omul surprins de o întrebare și care caută să-și facă o părere.

— Să-ți vopsești părul în blond deschis ! Asta ar fi nostim !

— De ce ar fi nostim ?

— Nu știu, dar mi se pare că ești mai bine cu părul tău natural.

— Atunci, nu-ți place ?

Prudent, Navariu voi să o scalde.

— Adică... vreau să spun...

Dar nevastă-sa nu-l lăsa ca să termine fraza.

— Aide, strigă ea, cel puțin odată în viața ta, ai curajul să spui ce gândești. Ți place sau nu-ți place să mă vopsesc ?

— Nu-mi place mult ! Iată !

De data asta d-na Navariu știa ce trebuia să știe. Din clipa aceea, ideea de a-și vopsi părul, care nu fusese până acum decât o tentație vagă, deveni cea mai imperioasă dorință.

Ea luă un aer ofensat și declară:

— Mă așteptam la asta !

— Te așteptai la ce ? întrebă nefericitul bărbat.

— Mă așteptam că o să-mi interzici

să mă fac modernă. E un sistem la tine: e de ajuns să-mi exprim o dorință, pentru ca tu să te opui.

— Să mă opun ! protestă Navariu.

— Da, și știu ce-mi rămâne de făcut !

Ceia ce-i rămânea să facă, sau mai bine zis ceia ce-i rămânea să nu facă, află Navariu seara când se culcă.

— Nu, strigă d-na Navariu.

— De ce ?

— M'ai oprit să-mi vopsesc părul, nu e așa ?

— Dar nu te-am oprit.

— M'ai oprit, eu nu sunt nebună.

Atunci te opresc și eu...

— Atunci, declar grevă !

— Da, declar grevă !

Opt zile se scuseră ast-fel. În dimineața zilei a noua, Navariu capitulă:

— Apropos, zise el, tu voiai să-ți vopsești părul ?

— Da, și tu m'ai oprit.

— Nu te opresc deloc, contrariu.

— Ziceai că n-o să-mi stea bine.

— Mi-am schimbat părerea. Sunt convins acum că o să-ți stea de minune. Așa dar...

— Mă rogi ?

— Te rog !

— Atunci mă duc chiar azi la coafor, dar asta numai ca să-ți fac ție plăcere.

D-na Navariu se duse la coafor în vreme ce bărbatul ei porni după treburi. Seara, înapoiindu-se acasă, văzu cu plăcere că nevastă-sa avea

părul alb, sau, ca să nu exagerăm, ca beteala porumbului. El înțelese că greva conjugală a încetat.

— Scumpa mea, zise Navariu, luând-o cu tandreță de talie, sunt foarte fericit că te văd așa. Niciodată nu mi-ai părut mai frumoasă !

D-na Navariu încruntă din sprâncene.

— Imi pari foarte enervat, nu ești de loc natural.

— Enervat, nu e tocmai cuvântul. Din cauza părului tău frumos, sunt așa de transportat. Și când mă gândesc că m'am opus când mi-ai spus că vrei să-ți vopsești părul ! Ce dobi-toc eram !

D-na Navariu se smuci din brațele bărbatului ei și supărată strigă :

— Va să zică părul meu te aduce în starea asta ! Înțeleg tot ! Domnul e dornic de schimbare ! Are impresia că iubește altă femeie, sau mai bine zis, că își înșală nevasta cu ea în-săși ! La mine nu merg astea !

Și greva conjugală, întreruptă pentru un moment, își reluă cursul.

Instantanee rimate

ZUGRAVUL

*Cu chivără făcută din jurnale,
Tot timpul vârful scării călărește,
Mergând cu-a ei enorme picioaroange.
In ori-ce unghi al camerei dorește.*

*Spoeste mai ceva ca o chivouță
Și fluera mai bine ca mierloiul ;
E credincios siropului de prună
Pe care 'l vrea cu litra, nu cu foiul.*

*Ca o găină răcâind în boabe
Il vezi trăgând cu „spalul” pe perete,
Ca după un ceas cu vârful bidineli
Să-l mângâie, cântând pe îndelete.*

*La o „lucrare” când cere arună
Spre-a prezenta și garanții destule,
Golește un maidan de tinichele
Pe care le intitulează : scule.*

*Din apă și vâpsele, pe perete
Zugravul face... cai cu șeaua verde ;
Când cauți îți încarcă „suplimente”
Și întotdeauna, nu câștigă, pierde.*

Timidu

FRUMOASA ȘI ANIMALUL

Un brutar cumpăra unt de la un tânăr care îi aducea regulat odată pe săptămână.

Într-o zi i se păru că bucățile de unt care trebuiau să cântărească un kilogram, nu aveau această greutate. Atunci le cântări și constată că aveau lipsă. Brutarul făcu plângere și țărănul fu chemat înaintea judecătorului.

— Ai balanță? îl întrebă judecătorul pe țaran.

— Da, domnule judecător.

— Dar greutateți?

— Nu am.

— Cum poți atunci să cântărești untul?

— De când brutarul cumpără de la mine unt, iau și eu pâine de la el. Pâinea îmi servește drept greutate ca să cântăresc untul. Dacă greutatea pâinei nu e de un kilo, vina nu e a mea ci a lui.

Țăranul fu achitat. De atunci brutarul nu mai dădu lipsă la cântar.

Între femei:

— Draga mea, nu e frumos să-ți înșeli bărbatul în așa fel.

— În așa fel? Există atunci și un altfel?

O moșierasă se plimbă pe câmp și se întâlnește cu o țărăncă care duce de mână doi copii.

— Sunt gemeni? întrebă ea.

— Da, doamnă.

— Și ai cui sunt?

— Unul e al d-lui învățător și celălalt al primarului.

— Căpățul acesta nu e așa de proaspăt ca cel de Duminică.

— Cum nu e așa de proaspăt! dar e din aceeași baltă, domnule!

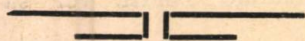

Un doctor trimite prin servitorul său o cutie cu pilule unui bolnav, și o ladă cu șease pui vii unui prieten.

Din nenorocire, servitorul greșeste și duce lada cu pui bolnavului iar cutia cu pilule prietenului doctorului.

Înțelegeți stupefacția pacientului când primește odată cu puii, următoarea prescripție:

„A se înghiți câte două la o jumătate de oră”!

— ... e un tip inteligent.

— Cât mă privește pe mine, la bărbat, numai animalul mă interesează.

(Journal Amusant)

Cum a intrat în paradis Nae Siminoc

Chiar în clipa când ochii lui Nae Siminoc se nchideau spre a nu mai vedea niciodată lumina zilei de pe această lume — se părea că o forță irezistibilă îl atrăgea în haos. Aproape sdorbit de această cădere, revenindu-și din buimăceala ce-l cuprinsese, el se ridică și privi cu curiozitate în juru-i. În fața sa și înapoia lui se lungea la infinit un drum rău pavat și trist.

Melancolic apucă pe partea din față și după ce merse ceasuri întregi și chiar zile poate, ajunse în fața unui mare palat de marmoră cu uriașe colonade.

— Hm!... gândi Siminoc, s'ar zice că este un palat de justiție. Cum sunt rupt de oboseală, voi încerca să intru,

poate voi găsi ceva. Zis și făcut: cu o mână tremurândă apăsă pe butonul soneriei. La sunetul clopoțelului poarta se deschise și un bătrân cu ochelari de aur își făcu apariția. Nae Siminoc observă că bătrânul avea două aripi atașate pe umeri.

— Nu puteai aștepta să vii cu cazanul, bombăni supărat bătrânul portar.

— Cu ce?... întrebă tremurând nedumerit Nae Siminoc.

— Cu cazanul, ce nu înțelegi, cu cazanul cu smoală în care aduc pe toți păcătoșii de teapa ta.

Nae Siminoc înlemni... El uitase că-i mort. Aiurit de această bruscă și neașteptată recepție, la un semn plictisit al

bătrânului portar, pătrunse într-o sală enormă și după ce privi îngândurat împrejur își apropie un scaun. La intrarea lui Nae Siminoc „păcătoșii” se întoarseră spre a privi pe întârziat. Erau cu miile. La rândul său examină cu atenție pe acești bizari vecini. Elegant îmbrăcați sau jerpeliți, sărmani răătăciți pe greul drum al vieții — eri fericiți, bucurându-se de bunătățile pământului, astăzi însetați de repaus și virtute, se putea citi pe fețele lor teama de evenimentele ce-i așteptau. Uneori ușa se deschidea, se striga un nume și un păcătos dispărea poate pentru totdeauna.

Nae Siminoc care între timp ațipise de oboseală se deșteptă într-o sală magnific luminată.

Dinaintea unui monumental birou sedea un bătrân majestos. Era Sfântul Petre... După ce-l privi câte-va clipe cu atenție, Sfântul Petru făcu un gest vag...

— Imi frământ mintea dar nu găsesc, eu nu te cunosc. Cine ești și cum de ai ajuns aci?...

— Siminoc... Nae Siminoc, din București, născut la 15 Mai 1880.

Nae Siminoc?... Nae Si-mi-noc?... se întreba mirat Sf. Petru, răsfoind cu nerăbdare un enorm ceaslov... Hm!...

bizar lucru, eu nu te găsesc trecut nicăeri.

O sudoare rece înmuie fruntea lui Siminoc. În acest moment un cap ce exprima o oarecare teamă se nădăra în deschizătura ușii.

— Ei bine, arhanghele Gabriel, iată un creștin care se presintă în Paradis și eu nu găsesc numele lui înscris în ceaslov.

Arhanghelul se apropie smerit și explică oare-cum încurcat :

— Prea bunule sfânt, este o uitare din partea mea, vă mărturisesc umilit. Din păcate în ziua de 15 Mai 1880 eram așa de ocupat, cu marele număr de nașteri, încât nu am putut să le înscrii pe toate și desigur că l'am trecut cu vederea, mai cu seamă dacă... o fi născut din flori...

— În sfârșit, conchise Sfântul Petru, resfirându-și visător barba colilie, d-ta îmi pari un om de treabă, dar vezi asta nu este deajuns. Ce-ar zice Dumnezeu, dacă eu voi lăsa să intre în Paradis un om care nu datorează salvarea sa decât faptului unei pierderi din vedere, sau mai bine zis, unei neglijențe.

Pentru clarificarea acestui incident am să te supui unei experiențe. La această oră rudele și cunoscuții d-tale

se întorc dela cimitir, unde ei au îngropat rămășițele celui ce a fost Nae Siminoc. Conform ultimei dorinți ce ai exprimat s'au reunit la un mare ospăț unde ei mănâncă, beau și vorbesc de răposatul. Să încercăm și sper că măcar odată opinia oamenilor va fi sănătoasă, deoarece pe această opinie îmi voi baza deciziunea mea. Iată momentul, așa dar ascultă.

Nae Siminoc își frecă mâinile cu mulțumire : ce frumoasă idee a avut Sf. Petru. Iată un prilej ce nu mi se va ivi de două ori. Să-ți asculti neamurile și prietenii vorbind de tine după moarte... Hm... Ce noroc.

Deputatul Guritză, după ce vorbi câțva tîmp despre defunct, epuizat se lăsă să cadă pe scaun. Veruleanu, un mare admirator al răposatului, bolborosea ceva, încercând zadarnic să se scoale de pe scaunul unde un bogat ospăț îl fixase :

— Admirabil parastas... Sărmane Siminoc, ce păcat că tu nu ești printre noi?... Ai fi alunecat de mult sub masă...

Atunci, vecinul său Spineanu, cu o lacrimă în ochi-i împăenjeniți de băutură, rezumă regretele sale într'un suspin melancolic : Faimos bețiv a mai fost și răposatul...

Nae Siminoc jenat puțin de acest ultragios elogiu, încercă să atenueze reaua impresie ce această revelație făcu asupra Sfântului Petru :

— O!... Prea sfinte, guralivul de Spineanu exagerează. Știi, face parte din partidul țărănist.

Sf. Petru avu un gest de „laisser-passer” și îl făcu atent să privească masa.

Părintele Vasilescu nu e deloc mulțumit, spuse Maria, fină-sa, unei vecine... Răposatul nu a lăsat nimic pentru biserică și cu toate astea era un om bogat...

— Asta nu mă miră, răspunse vecina. Siminoc n'a călcat niciodată pragul bisericii și afară de asta era de-o avariție...

— Cloanță bătrână, scrâșni Siminoc simțindu-se roșind sub privirea mustătoare a Sf. Petru.

În acest moment servitoarea intră spre a servi cafelele.

— Ei bine Lino!... zise unul din meseni, tu nu'l plângi pe răposatul stăpânătu?...

— Doamne, domnule, eu îl regret, ce vreți mă obișnuisem.

— Sărmană Lino, gândi Siminoc, cât de mult regret că nu pot să-ți măresc leafa!...

— Drept este că mă certa adesea, continuă Lina, fiind-că era un om năbădăios. Când începea să blesteme și să injure se cutremurau pereții...

Ca mușcat de șarpe Sf. Petru sări în sus :

— Avar, blestemat, năbădăios, bețiv și mai veneai în Paradis?... Afară de aci păcătosule... Piei să nu te mai văd!...

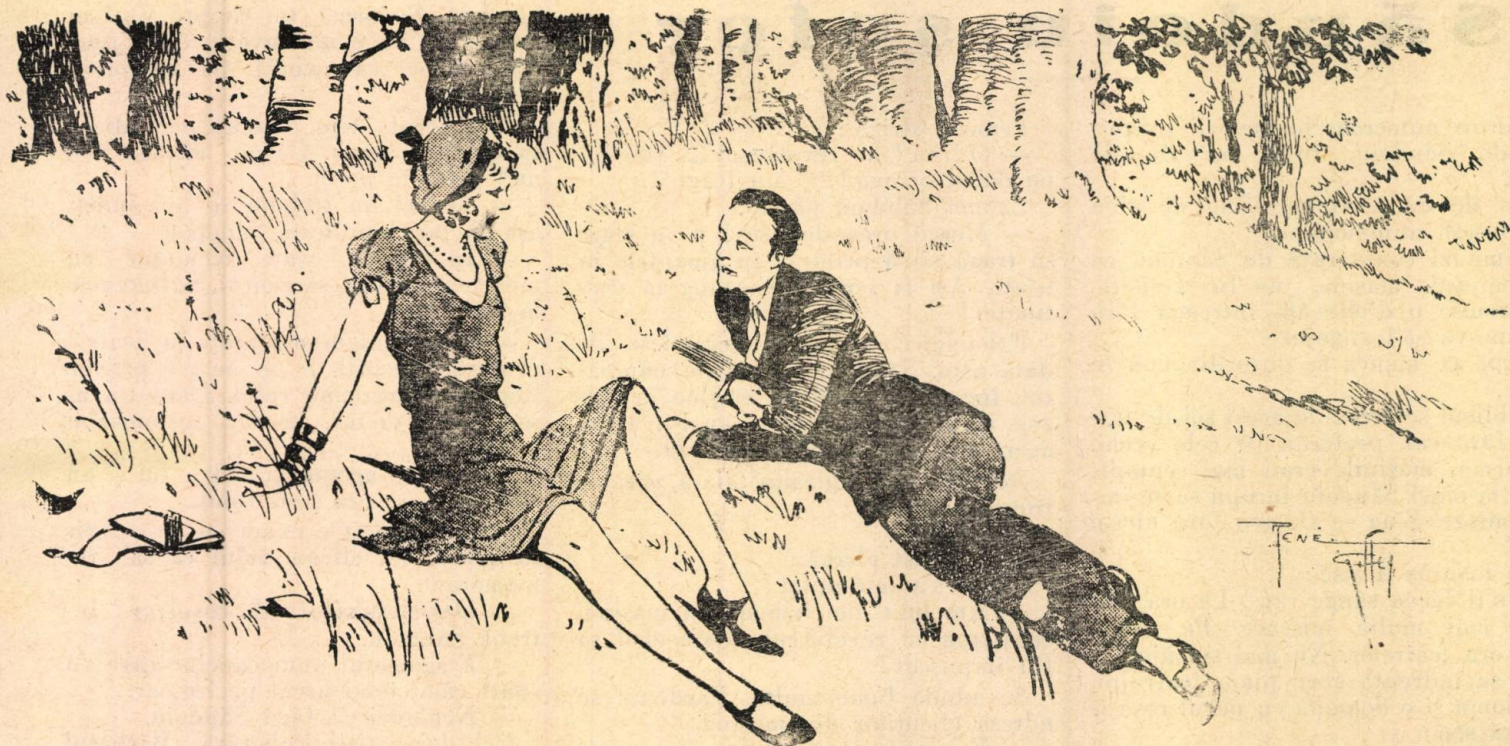
Și marele Pontif voi să se în-

RECOMANDAȚII

— Am fost trei ani bucătăreasă la fiica mea și doi ani ca mamă la d-ra Andrian.

(Le Rire)

— Să știi că am o dorință nebună să-ți fur o sărutare!
— Să furi, asta nu e bine! Mai bine să-ți-o împrumut.

(Parisiana)

depărteze, dar Siminoc aruncându-se în genunchi se agăță de pulpana anterioarei sale.

— Ertare Prea Sfinte, îndură-te, nu mă'ndepărta.

Eu avar!... e posibil... priviți cum acești nerecunoscători se ghidează din averea mea. Servitoarea a spus că eu blestemam. Ah!.. Sfinte Petre, omul înjură câteodată fără să se gândească la ceva rău, capeți astfel de obiceiuri urâte când faci armata la jandarmi... Și apoi injurătura calmează, ușurează chiar!... Iar cât despre vorba că am fost un bețiv: O!... Doamne această calomnie numai unul ca Spineanu e capabil să susțină. E drept că se bea din timp în timp câte un clondiraș, dar aceasta cred că este scuzaabilă, când te gândești ce căldură arzătoare este vara la București..

Plus de asta, Prea Sfinte, se vede bine că nu cunoști vinăurile din România.

Sfântu Petru, indiferent față de mizerabilele bucurii pământești, nu răspunse. El persista să caute în opinia oamenilor adevărul ce va ridica acestui păcătos dreptul la Paradis.

Din nenorocire pentru Nae Siminoc, — a cărui situație părea complet compromisă, — limbile mesenilor erau acum deslegate și fără indulgență, aruncau veninul lor. Se auzi clar vocea deputatului Guritză care declară drept concluzie:

— După părerea mea, pe care nu mi-am schimbat-o niciodată, eu am considerat pe Nae Siminoc ca un mare idiot...

Atunci, în vreme ce sgomotul vocilor se pierdea în haos, Siminoc timid ridică capul:

— Înalt prea Sfinte Petre, zise el — acesta are dreptate, numai pe el trebuie să-l credeți. Adevărat eu sunt un mare idiot. În acest caz, nu îmi puteți refuza un mic locșor în Paradis, fiindcă ar fi să contraziceți pe Domnul nostru Isus Cristos.

Și Nae Siminoc a cărui memorie se deșteptă deodată, adăogă: Nu uitați Prea Sfinte că Cristos a spus:

„Fericiți cei săraci cu duhul, că a celorlora va fi împărăția Cerului”...

Și iată cum în anul de grație 1933, înaintea Sfântului Petru, învins de logica acestui raționament, cetățeanul Nae Siminoc din București, născut la 15 Mai 1880, intra direct în Paradis.

Emil Ionescu

Telegramă

Prin modesta-mi telegramă
Țin să aflu toată țara
Că de azi a venit iarăși vara.

Și de-acum cu nădușeala
Ne-om lupta într'una, zău
Vorba-aceia: totdeauna rău!

Clupac

Negustorul și maimuța

Un negustor de mărunțișuri avea o maimuță foarte inteligentă, căreia îi dădea o libertate întreagă și care amuza pe toți vecinii cu drăgălășiile ei. Asdrubal — așa se numea maimuța — se simțea foarte bine în magazinul unui bijutier, care-l admira mult și îl lăsa să pue laba pe toate. Dar iată că dispăre un inel, pe urmă un ceasornic, pe urmă o brățară.

Bijutierul supraveghează pe toți clienții, acuză pe vânzători, dar sfârșește prin a observa pe maimuță care fugea cu o mică pendulă.

Bijutierul aleargă la stăpânul maimuței și cere pendula și toate obiectele pierdute.

— Asdrubal nu e de cât un hoț. Mi-a furat o mulțime de lucruri de care acuzam pe oamenii cinstiți. Acum l'am prins cu pendula asta pe care o strânge în brațe.

— E posibil?

— Vezi și d-ta!

Pendula există, dar restul lucrurilor nu era nicăieri.

— Dar unde sunt celelalte lucruri?

— De unde vrei să știu eu?

— Cum, d-ta n'ai văzut nimic suspect în labele lui Asdrubal?

— Ba da, îmi aduc aminte... Într-o zi umbla cu un ceasornic.

— Și nu te-ai gândit ce e cu el?

— Nu... credeam că e ceasul lui.

Săndoiu șofer

Printre numeroasele meserii exercitate de Săndoiu, fu și meseria de șofer.

Era de mult, atunci când de abia începuseră automobilele.

Prima zi consacrată de Săndoiu ca să conducă mașina, nu fu fericită. El rămase o dimineață întreagă fără ca cineva să-l angajeze.

După ce mâncă se duse din nou în stație.

Publicul se ferea de acest soi de trăsură fără cai, preferau pe cele vechi. Pe urmă, mașinile erau mai scumpe.

Pe la cinci Săndoiu începu să se impacienteze. Ziua se sfârșea fără nici o cursă.

Un tovarăș îi zise :

„Nu-ți făcea sânge rău ! La ora mesei e mai multă mișcare. Pe urmă, vine ora teatrelor. Nu mai sta aici !

El se îndreptă spre piața teatrului. Un domn și o doamnă cu părul roșu îi făcură semn.

În sfârșit ! își zise Săndoiu. Camaradul nu m'a mințit.

Domnul având pe cap o pălărie cu boruri mari, înfășurat într-o mantie sau mai bine zis o capă romantică, strigă :

„La Teatrul Nou“.

Săndoiu ascultă îngrijat convorbirea clienților lui.

— Ce or fi având ? își zicea el îngândurat. Or fi mâncat ciuperci otrăvite și s'au otrăvit ? Pentru-că, trebuie că au mâncat, de oare ce se duc la teatru. Dacă ași opri la o farmacie ?

Urletele încetară și între bărbat și femeie începu un schimb de cuvinte, sau mai bine zis un schimb de ocări grozave.

Săndoiu care trăgea cu urechea, auzi că bărbatul zice femeii :

„Ai făcut un lucru oribil, doamnă ! când ai cochetat și i-ai surâs acelui tânăr“.

— I am surâs ca să te fac gelos !

— Minți, pentru-că ai mers până la capătul infamiei ! Mi-ai pus coarne !

— Calomnie ! Nu ți-am pus coarne ! Dă-mi probe ! Vreau probe !

— Am mai mult de cât probe. Am instinctul meu de bărbat ultragiatic. Îi iubești și vreau să mă răsbun ! Vreau sânge !

Săndoiu se gândea :

„Se exprimă cu distincție, dar e violent. Poate pentru-că i-a pus coarne. Nu e primul și nu va fi nici cel din urmă !“

Discuția se urma cu violență. Femeia striga :

— Mizerabile ! Vrei să mă suprimi pentru-că iubești pe sora mea și vrei să o iei de nevastă !

— Dacă e așa, mesalină oribilă, fă ultima ta rugăciune și roagă pe Dumnezeu să te ierte. Ultimul tău ceas a sosit !

Săndoiu începu să tremure.

Femeia strigă :

— O ! nu ! nu revolverul !... Mai bine dă-mi otravă ! Să nu tragi !...

Atunci Săndoiu gândi :

— Merge prea departe ! E în stare să tragă și să primesc cu gloanțele în spate. Ași fi fericit să ajung la destinație !

Urletele continuă, neînțelese de data asta. Săndoiu își pierdu cumpătul, începu să conducă mașina în zigzag, urcă pe un trotor și auzi în clipa aceea o formidabilă detunătură.

Săndoiu, cu respirația tăiată, sări pe trotor strigând :

— Ajutor !

Un vardist alergă :

— Ce s'a întâmplat ?

— Am luat doi clienți în mașină, care trag cu revolverul. N'am chef să fiu împușcat !

Se adună lume multă. Vardistul se adresă clienților din mașină.

— E adevărat că ați tras cu revolverul ?

Domnul cu pălăria mare răspunse mirat.

— Cu ce ? Nici n'am revolver.

— Dar am auzit detunătura, strigă

Săndoiu. Pe urmă, tot timpul v'ați amenințat. Nu e un cuvânt, dacă purtați coarne, să omorâți pe conia în mașină !

— Șoferul ăsta e complet idiot ! explică doamna. Ce ne ziceam noi, nu-l privește pe el.

— Atunci nu trebuia să le spuneți așa de tare ! protestă Săndoiu.

— În sfârșit, v'ați amenințat cu moartea, adăogă sergentul. Să mergem la secție.

— Dar suntem așteptați la teatru, protestă clientul. Soția mea e artistă. Repetăm împreună rolul. Dacă nu ajungem la vreme, te fac responsabil pe d-ta !

Și el arată agentului, actele lui și un caiet în care era scris rolul.

— Ce a auzit e exact cu ce e scris în caiet. Noi citeam rolul ca să-l memorăm.

— Dar detunătura de revolver ? întreabă Săndoiu.

— E sgomotul unui cauciuc care s'a spart când te-ai urcat pe trotor.

— Nenorocire ! făcu Săndoiu.

Cei doi artiști coborâră. Bărbatul chemă o altă mașină și urcându-se, strigă : „La Teatrul Nou“ !

Încărcat cu o contravenție și cu un cauciuc spart, pe care trebui să-l repare, Săndoiu se gândi că a uitat să

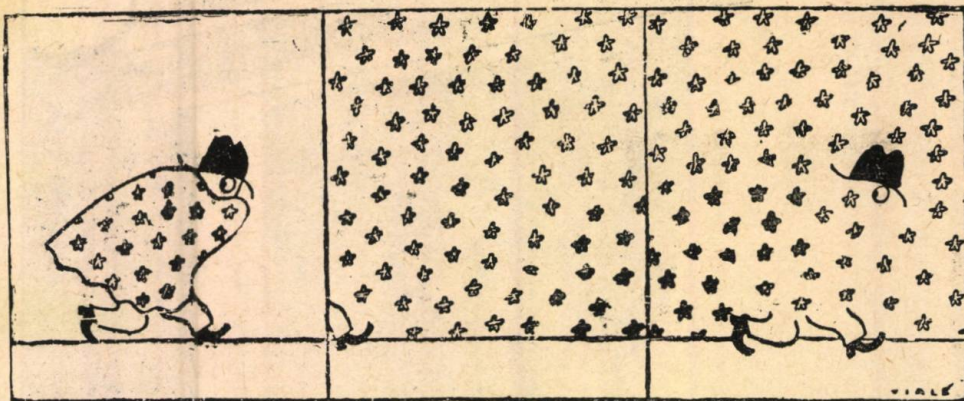
FAMILIA

Altă dată

Astă-zi.

(Le Rire)

MANTOUL CULOAREA ZIDULUI

(Life)

ceară banii celor doi artiști pentru drumul parcurs.

Dar avea încă o scară înaintea lui. El declară câtorva curioși care rămăseseră privind cum își repară mașina, că nu va mai lua niciodată actori, chiar dacă i-ar plăti cursa în aur.

Un domn îl chemă.

— Unde mergem?

— Unde vrei!

— Eu nu știu să merg nicăieri. Doriți să mergem la Șosea?

— Da!...

E mai bine să plimbi un om singur, liniștit, și care nu e grăbit, își zise el.

De o dată însă tresări. O detunătură se auzi în spatele lui.

— Iar un cauciuc?

Coborî, privi de jur în prejur, dar nici un cauciuc nu plesnise.

Clientul său, cu capul răsturnat, părea că doarme.

Săndoiu porni din nou.

Ajunși la Șosea, se auzi bătând în geam.

El lăsa geamul și întreabă:

— Ce doriți?

Clientul îi arată un revolver ce ținea în mână și zise:

— Nu m'am lovit bine și am leșinat la urmă; simt din nou că leșin.

— Drace! strigă Săndoiu, clienții mei s'au vorbit să mă scoată din miști?

La spital, refuză să primească pe client și atunci încercă să se debaraseze de el la un post de poliție, dar în zadar. Un agent scotoci prin buzunarele sinucisului și găsi o carte de vizită în care era adresa: Tănase Șerban str. Venerei No. 102.

— Du'l la el acasă. O să primești un bilet cu care vei încasa mai târziu taxa.

— Incântătoare seară, declară Săndoiu.

Ajunse la sinucis acasă pe la orele 9. Acesta își revenise din leșin a doua oară și părea mulțumit că se afla acasă.

— Sunt încântat că am greșit ținta. Nu mai am intenția să mă sinucid.

Mi-a venit în minte o afacere de bursă.

— Foarte bine, de ce să vă omorâți.

Vă rog taxa: o sută de lei.

— O sută de lei? De ce?

— Suma ce marchează contorul.

— Ah! bine... O să notez această nouă datorie în notesul meu. Pentru că, trebuie să ți-o spun, mă sinucid deam fiindcă nu mai am un ban. Dar treci pe aici pe la cincisprezece ale lunei, poate că mă refac la Bursă.

— Pentru un moment eu sunt păcălitul! Ce meserie!

Plecând de acolo se duse să depune o plângere la comisariat. A doua zi căuta o altă ocupație.

Un om se urcă într-o căruță cu un pachet mare în brațe.

— De ce nu pui pachetul jos? îl întreabă căruțașul.

— Bietii cai, nu e destul că mă duc pe mine, să mai ducă și pachetul meu!

M-me X, o femeie căreia i-a plăcut să vorbească mult în viață, a murit.

Iată în ce termeni, ginerele ei a anunțat decesul prietenilor:

— Soacra mea a încetat... să vorbească azi dimineață la orele șapte și un sfert!

O doamnă intră într-o măcelărie și vede pe câinele măcelarului că se întinde spre o carne care atârna.

— Câinele ăsta nu vă mănâncă carne niciodată?

— O! nu doamnă, numai o linge.

— Vrei să divorțezi pentru-că nevasta d-tale te-a înșelat?

— Da, mi-a mărturisit că iubește pe un altul și am constatat că nu m'a mințit.

— Atunci dacă ți-a spus adevărul, nu te-a înșelat!

Cardinalul Fesch, unchiul lui Napoleon I, trăia foarte retras la Paris, în frumosul său otel din strada Mont Blanc. Vedea și cunoștea puțină lume.

Numai de două-trei ori pe an se credea obligat să dea câte-va mese.

Când avea de făcut invitații, el deschidea Almanacul Imperial și alegea, aproape la întâmplare, adrese din Corpul legislativ, Consiliul de Stat, Magistratură, Senat și Înaltul corp Cleric.

Într-o seară invitase vre-o patruzeci de persoane. Treizeci și nouă mosafiri se aflau reușiți în saloanele cardinalului. Erau orele opt și nu se așezau la masă; cardinalul părea îngrijat, și foamea lungise toate figurile.

— Așteptați încă pe cine-va, Eminență? îndrăsni să întrebe unul din invitați.

— Da, aștept pe un senator simpatic.

Mai trecu o jumătate de oră. Același mosafir, întreabă din nou:

— Eminență, simpaticul senator poate că e bolnav?...

— O! nu, mi-ar fi spus-o.

Și mai trecu o jumătate de oră.

— Dar, cine e simpaticul senator?

— Conte de Laville-Leroux.

— Dar, Eminență, a murit acum un an!

Atunci cardinalul, foarte simplu răspunde:

— În cazul acesta, e alt-ceva, să ne așezăm la masă!...

Intreg sexul frumos se interesează de cartea

Doamna e geloasă

de C. COSCO

Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

MACAROANE HERDAN
BUNE EFTINE, SPORNICE

- Frumusețea la o femeie e mai de preț de cât inteligența....
- Firește. În lume sunt mai puțini orbi decât imbecili....

ROMANȚĂ FĂRĂ CUVINTE

6 IULIE

La București activitatea edilitară este în toi : se dau jos ulucile omagiale din dosul lui Mihai Viteazul; s'a desființat piața Teatrului ca să se facă trei trotuare sterpe, unde în locul florilor din trecut va crește doar flora expectorațiilor din piepturile obosite ale actorilor care sălășluiesc pe acea „esplandă a invalizilor”; poporul bea cu entuziasm — dacă are, sau n'are sete — din cișmelile artesiene răspândite peste tot; guarzii municipali fotografiază cu fețele vinete și ornamentate de cucuie pe vânzătorii ambulanți, pentru folosința ziarelor; și în fine, dar mai ales, pocnesc geamurile primăriilor de entuziasmul discursurilor din interior. „Porcule, măgarule, nemernicule” sunt doar epitețe cari se pot scrie; bașca de ce nu poate vedea lumina tiparului și a ochelarilor d-lui procuror cenzor al trivialităților.

Dar ar fi nedrept dacă din această succintă enumerare ar lipsi comanda d-lui Garabet Aslan pentru clasoare în valoare de un milion și jumătate. Ca și cu prilejul celeilalte vaste comenzi, care a îndestulat țara românească pentru o sută de ani (și asta vrea să zică adevărată prevedere!), mă refer la forțeșurile doctorului Banu, nu au lipsit cântirile. E de prisos să pledăm mai mult pentru valoarea și oportunitatea acestei comenzi.

Gândiți-vă numai câte afaceri necurate s'au făcut la primărie și apreciați apoi dacă clasoare de 1.500.000 lei sunt prea multe pentru clasarea lor, a tuturor !...

Se pare că acțiunea centrifugă a primarului și a ministrului sănătății în chestia pâinei se apropie de sfârșit. De unde unul dorea eftenirea și altul scumpirea, acum printr'un fenomen miraculos ambii se împacă la ... infinit. Dorința primarului se desăvârșește prin faptul că amenințându-ne lipsa grâului prețul pâinei în cazul extrem se va efteni la zero; iar ministrul va fi încântat pentru că din acelaș motiv, cu orice preț, ori cât de mare, nu va mai fi pâine.

Deci infinitul mic va atinge infinitul mare, cei doi luptători pentru popor vor cădea unul în brațele altuia, strângându-se cu putere și emoție.

... Iar dacă „cetățeanul” tip, veșnic

păinivor infometat se va afla între cei doi, se va alege din calda îmbrățișare, opărit și cu mațele scofălcite.

În cadrul unei mărețe serbări, onorată cu prezența Suveranului și a mai multor miniștri, s'a sfințit zilele trecute drapelul funcționarilor publici. Cel vechi, împlinind cincizeci de ani de viață, a fost trecut deoparte la păstrare...

Foarte bun lucru! Vechiul drapel amintea epoca fericită, dar atât de ironizată în decursul... veacurilor celor 50 de ani, epocă ce a purtat ca deviză : „Românul se naște bursier, trăiește funcționar și moare pensionar”.

Astăzi, din nefericire, românul se naște sifilitic, tuberculos, candidat la deputăție, poet modernist, conferențiar la radio, dar numai bursier nu. Iar de murit, rare ori mai moare pensionar, pentru că Arhanghelul îl culege încă de funcționar.. Odinioară veselii noștri pensionari, trăgeau chiulul Statului, trăind până la adânci bătrânețe neprevăzute de legislator; azi s'a întors roata : Statul trage pe sfoară pe pensionari.

Drapelul cel nou e chemat să adăpostească sub cutele lui armata cu condeiul la ureche, în luptele contra unei soarte nemiloase. Sper că va fi fost stropit cu destulă aghiasmă ca să fugă duhurile rele la ivirea lui; destul de mare ca să acopere funcționărima despuiată.

În tot cazul oficialitatea s'a arătat darnică cu funcționarii, cel puțin în aceea zi : le-a acordat prezența ei, gustând probabil și din ... bufetul ocazional.

Iată o revendicare funcționărească satisfăcută. Începutul e greu, că de lăsat se lasă lesne.

Chestia întregirii partidului liberal e o problemă totdeauna vie, care-și păstrează prospețimea chiar pe căldurile acestea, când totul se „fezardează” după expresia amicului Niță Pitpalac. Se leapădă și latura majoră, se leapădă și cea minoră; totuși în fiecare săptămână se anunță că „e gata”.

În special partidul d-lui Duca acuză ramura minoră că-și face singură spaimă, ca să poată protesta indignată apoi. Iată de ce nu ne-am mira dacă la

cea mai apropiată revistă am auzi cupletul :

„Ia-l de pe mine că-l omor”
În bună vorbă românească
Astăzi înseamnă domnilor
„Lăsați-l că vrea să se 'ntregească !”

„Văcăreștii se vor desființa”, aceasta este vestea cea mare. S'a constatat că îngheșuiala era atât de mare încât hoții, pungașii și escrocii nu mai aveau loc între zidurile bătrânei ctitorii vodale și erau lăsați la vatră, în locurile de cinste și de conducere, numai sub paza opiniei publice.

De aceea sperăm că noul penison al Statului care va lua ființă pe platoul Piperei, va fi suficient de mare ca să cuprindă toată drojdia societății românești, dar și gunoaiele pe care apele turburi ale epocii postbelice le-au scos din vâltoare deasupra, la dospeală unde pestilențiază atmosfera neamului.

Iată de ce salutăm cu bucurie mutarea Văcăreștilor și vedem într'o măsură administrativă zorile unei însă-nătoșiri.

„Venim !” nu e vorbă de eri, dealaltăeri. E de când „venirea” implică pe lângă plăcerea de a-ți conduce semenii și plictiseala unor onoruri și chilipiruri așteptate cu gura căscată de luni de zile înainte de către grosul partidelor.

La Silistra d. mareșal Averescu și-a anunțat cadrele să fie gata iar la Târgoviște d. Goga a asigurat că înainte de a se îngălbeni frunza porumbului va lua loc pe scaunul prezidențial. În vremea asta domnii Iunian, Lupu și George Brătianu spun cam acelaș lucru.

Deci e hotărât că în toamna aceasta să avem un guvern Averescano-gogisto - georgisto - grigoristo - niclupistosterist. Iată deci aproape un guvern național tocmai când se spunea că niciodată nu va mai fi posibil la noi un guvern național.

Dar o îndelungă experiență ne învață să fim sceptici. Guvernul isto-isto-isto-ist, nu va lua naștere, pentru că frații se mănâncă între ei și în opoziție; vă închipuiți ce-ar fi la guvern.

Așa încât ne așteptăm să-i vedem

încă pe averescani, pe gogiști, pe steriști, pe lupiști și pe iunianiști, după îngălbenirea frunzei în chestie, mâncând porumbul fiert sau copt (echivalentul covrigilor) izolați, fiecare în colțul lui.

Paramon

Zi de Iulie (Cuptor)

...Și sœurle bolnav peste măsură,
A căpătat subit temperatură,
Incât fără să conteze chilometrul,
Vedem mersul febrei în termometru.

Pe uliți cățeluși cu limba scoasă,
Par istoviți ca după o zi de coasă;
În timp ce vântul nici nu vrea să știe
Că lumea îl așteaptă să adie.

Dogoarea atacând cu tot curajul,
Vrea să răskoacă huma sau pavajul,
Infierbântându-l ca pe-o plită goală
Sau un enorm cazan umplut cu zmoală.

E zăpușeală-aproape în tot locul
De parcă pe de rând ar arde focul,
Făcând s'apară ca pe porunceală
În tot momentul stropi de rădușeală.

Și ziua trece lungă, prăfuită
De parcă în zadar a fost trăită,
Făcând loc nopții, care iarăși vine
Cam tot cu același fel de ...cald și ...bine!

Iorgu

— Credeam că tu cunoști pe domnul, Liano: el s'a însurat a trei oară, cu a patra femeie a bărbatului tău de al doilea!

(Parisiana)

Trebunda mea

Niță Pitpalac și ziua apelor

Eu poate că și d'ăia o zic mai rar. Văd că lumea a înebunit de-a binelea. De-abinelea, e o vorbă, să fie la ei acolo. Că, musiu, fel de fel de trăznăi. Au fostără, cum am mai spus, toate „săptămânile” și toate „zilele”. A fost săptămâna brânzii și a venit și săptămâna pânzii, — pe care o scorni madam Cosco. A fost ziua mamei, și cât p'aci să fie și a tatii, că o cerusem eu. Acum, fraților, ziua apei. Cum ziseși? Iacă ziua apei! dacă ești surd.

Dar cu asta, — basta! Nu mai pot pentru ca să subțiu asemenea firitisire. Nu pot, musiu, să mă închin la apă că nu sunt păgân. Apa să stea acolo unde a lăsat-o Dumnezeu. Apa nu e bună, dacă e în cisme. Dar e bună la altceva! zici tălică. Nu zic ba, dar nu mă bat. Sunt porci la ministeru de finanțe, la preceții, la primărie, ori la alte dregătorii pe care nu poate să-i spele o mic de gărle. Ce faci cu atâta apă dacă nici măcar ticăloșia unui singur jefuitor al chimirului tău și al meu nu poate să o spele?

Eu, frate-miu, cu apa mă frichinesc. Tu atingi cu ea numai vârful nasului și faci caz. La mine apa stă la baie sau în albia de rufe; la atâția fabricanți de legi stă la cap. Eu apa am respectat-o fiindcă mi-a fost pusă în cazan la botez; d. Dobrescu, primarele, o ține ca să dea pe ea tot bănetul care îl strânge de la nenorocirii cari nu mai au nici cămașe pe ei. Știi vorba: îi dă pe apa Sâmbetei.

Bă, nu pot pentru ca să zic pă cum că apa nu e bună să curețe sau să stingă. Pe mine însă mă curăță de pe terestrul pământesc, dar nu mă stinge. Eu nu am Cismigiu în burtă, și în burtă nu am broaște, am testine. Testinele mele când se ceartă, că așa e

omul făcut, nu cer judecător de pace Ciurelul sau cișmeaua. Când trebuie să le impac, fac jalbă altcuiva.

Te întreb o vorbă, că te văd om în toată firea. Se poate ori nu se poate? Se poate să pui eu la grătar o momiță, o fleică de unde sugă ursu, un mușchiuleț sau o curelușe, un mititel sau un trandafir și p'ormă să umflu găleata de apă? Bun înțeles: trandafirul când e floare, îl stropești cu apă, dar când trandafirul e cârnat cu miroase, cu usturoi, tăvălit prin stelișoare de ardei roșu sau verde, eu nu-i dau apă să se înecă chior, fără tistament.

Mă, băiatule, pune tu un pușor la frigare, cere chelnărului să-ți prezante și cevaș mujdei, și fă pe urmă pe sfântu Onufrie: ia stacana cu apă și să vezi tu microbii cum instilează spital în burta ta.

Dar să întorcem macazu: ia mititelu și fă-i onoru care se cere. Zi-i așa că e cupolă dă cetate. Dacă e cupolă, comandază asediul. Pune-i câte baterii ai tălică în antiliera ta. Trage-i cu bateria. Se face praf, mă isnaful! Când l-ai făcut fărâmele, împlinește-ți datoria de om cu suflet: pune țigarii să-i cânte de inimă albastră și joacă cu el în burtă brăulețul creț sau chindia bășicată.

Asta e ce vreau să subțin: apa e apă și vinul e vin. Apa se sue la cap și rămâne acolo. Vinul însă e ca suspensoru: se ridică, se lasă, și tot așa. Tu te iei după el și pă drumu ăsta vezi numai blejandar ca la băeți și roz ca la fetițe. Din tot canonul în care te bagă aghentu, răsare lucrând cu bateria numa raiul cu toate mișmășurile și frumusețile lui. Ești ca frate cu Madgearu, ești frate cu dracu și cu oricine pe care a doua zi l-ai stuchi. Toate mue-

rile de pe lume sunt miei, Sița ta este miere. Curge lapte pe gărla plină de gaz, de turci și de pisici răposate. „Viața e un vis, un paradis” cum zice cânticu.

Nu, mă băiatule, nu subînțeleg ziua apei. Să se închine la ea ce-i care au igrasie, ai cari fac din tacâmul lor cu măruntaie spițarie. Eu, musiu am isofag să bagi în el și foișoru de foc și când mi-e sete, torn pe pâlnie chiar marea neagră dacă are compunere din viile Brătianu sau din viile colonelului Turbatu. Eu sunt cu viii și cu viile, mai ales când astea sântără șucare și au pe „vino'ncoa”. Și mai e și vorba ailantă: „apa trece, pietrele rămân”, chiar dacă pietrele sântără de ficat.

O viață am la soarta mea, nu mă închin la apă. Iar când o fi să-mi fac seama, nu mă arunc în apă că nu sunt de aruncat pe gărlă. Preferez o moarte de irou: mă așez în fața unei baterii, chem și pe nenea Jean dela bancă cu „bea-bea”, las pe garson să tragă, ne facem și noi tun și până acasă ne proptim unul de altul, dar ne admirăm dicorățiile din barbă.

Niță Pitpalac

p. conf. Costache Glumici

Domnul Jean și servitorul său

Domnul Jean e gata de plecare. Se duce să și caute un alt servitor; al lui se însoară. Înainte de a pleca, ia rubrica anunțurilor și citește:

„O doamnă tânără de douăzeci și cinci ani dorește un loc de casieră la un rentier, vădov de preferință”.

„Un tânăr sărac, dorește să găsească un portofel cu două sute de mii de lei în bilete de bancă”.

„Un băiat muncitor, sosit acum de la țară, caută un loc de servitor. A se adresa la unchiul lui, Cafeneaua Lux, str. Maîmuțelor 3.

— Așa ceva îmi trebuie mie, își zise d. Jean.

Cum tramvaiul trecea, se urcă în el și se duse la Cafeneaua Lux.

— Am citit un anunț. Tocmai îmi trebuie un servitor.

— E nepotul meu domnule. Un băiat cinstit și cuminte care a sosit eri de la țară.

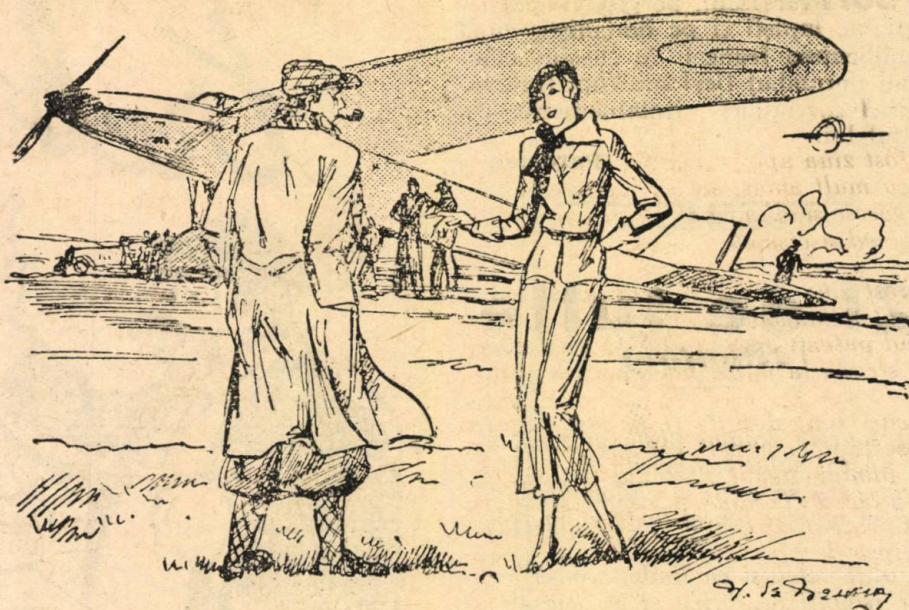
După ce s'au învoit asupra lefei, stăpânul cu servitorul porniră spre casă.

Dimineața, d. Jean sună pe servitor de vre-o douăsprezece ori, dar nimeni nu venea.

FuriOS se duse în camera servitorului și-l găsi dormind.

— Te-am sunat de zece ori. Ești surd?

— Am auzit, domnule, dar dv. mi-ați spus când m'ați angajat: „Îți dau patru sute de lei pe lună și o să te îmbrac. Atunci eu așteptau să veniți să mă îmbrăcați”!!

Ea. — De ce preferi să voiajezi cu trenul, decât cu aeroplanul?

El. — Pentru... că sunt tuneluri!

(Parisiana)

Limbajul parfumurilor

Avui de abia timpul să mă agăț de bară și să săr în tren. Mă strecurai pe culoar și începui inspecția compartimentelor. Ici, un domn fuma o țigară, dincolo, persoane în etate, dispăreau în dreptul ziarelor ce citeau. Câți-va copii încercau elasticitatea pernelor, sărind în sus pe ele. Toate locurile ocupate.

Dar iată că un compartiment se semnalează de departe printr'un parfum dulce care se strecoară prin ușa întredeschisă. Eu am mirosul foarte dezvoltat. Imping ușa și un val de parfum scapă și cuprinde culoarul. În compartiment două călătore. Mă așez jos. Prima voiajoare face o strâmbătură, ia o carte și își încrucișează picioarele. Cea de a doua surâde și își ia sacul să se pudreze. Nou miros de parfum se răspândește în aer.

Ași fi putut să deschid fereastra și toată această poezie sbura. Prefer să rămân în acest aer greu de vis.

Parfumul de Chipre vine de la cea care citește și care șeade în fund. Ea se ascunde după carte, dar parfumul o trădează și o arată așa cum e, mai mult de cât dacă ar vorbi. Brună. Etatea? Etatea când poți să zici unei femei că are douăzeci și șase. Ceafa rasă, șemizetă cu cravată. Fumează mult. Ii plac voiajurile. Măritată? Văduvă? Divorțată? Din toate puțin. Aparține categoriei de femei nevoiaș care nu știu ce să facă, se simt nenorocite și plictisesc mult pe amanții lor. Abuzează de pudră ocre și de roșu lichid.

Cea de a doua, blondă ca spicul de grâu. Pudră rose. Foarte tânără. Turbulentă ca un star american. Se duce des la cinema și crede că ar putea fi o

Marlene Dietrich, pentru-că i s'a spus că e fotogenică.

La prima stație, vagonul e asaltat. Inchid ochii și încerc să identific, după parfumul lor, noile sosite. În fața mea s'a așezat o doamnă bătrână. miroase a opoponax și a câine murdar. În dreapta, o brună încântătoare de vre-o douăzeci și cinci ani. Are în brațe un buchet de garoafe roșii. Intr'un colț o fată fără parfum! Se poate? Nici un parfum, ori cât de slab! Nimic! E inodoră. O rochie fără parfum e ca un trup fără dragoste, ca o inimă fără muzică. Ea ignoră cele mai dulci bucurii.

Fără miros! Dar și fata care păzește caprele miroase a lucernă și a fân cosit.

Și tânărul amant care s'a înapoiat acasă, obosit, are corpul impregnat de parfumul altui corp și când își duce mâna în păr, se miră că simte un alt parfum neobișnuit. Pe buze simte parfumul de fragi al rujului...

Parfumul? Această muzică, această poezie niciodată scrisă!

O picătură! Doar o picătură, și mă simt dus de poezie și adorm lângă frumoasele mele vecine. Adorm între doi sâni — poate imaginari — dulce și moale pernă pentru un cap de bărbat!

Scrisoare deschisă

D-lui Dobrescu
primarul general

*A fost ziua apei, domnule Primar,
și cu mult amar, cat în calendar
să găsesc și ziua când pe strada mea
voi vedea cișmea.*

*A fost ziua apei și mă întreb de ce
ați ales Snagovul, unde apă e,
când puteați prea bine să faceți serbare
pe stradă la mine, tot nu-s felinare.*

*Lacuri sunt destule și pe strada mea,
lipsește doar apa ce s'o putem bea;
ați luminat lacul, sperînd fântării,
de-o făceați la mine, uimeați gospodarii
sau poate vre-o casă lua foc din greșală
și lipsa de apă eșea la iveauă.*

*A fost ziua apei pentru cei ce-o au,
Pe când și aceia străzilor ce n'au?
pentru că Ceairul, din Sectorul Doi,
merită și apă, nu numai noroi!*

Cetățeanul Ciupac

Părinte fericit

Când încep căldurile și muștele experează, când desnădejdea din tot felul de mărunțișuri zilnice cotropește — apare exemplar interesant părinte al cărui copil învață „foarte bine” la școală.

Este destul de particular acest părinte. El poate să ordone mânei drepte să-și scuture stînga cu atîta frenezie încât să-i troznească încheeturile.

Am cunoscut un asemenea părinte și nu cred că ar fi banal să vedeți ce contur, oare cum eșit din linie, prezintă acest fericit muritor.

Mai întâi specimenul are, de cum încep examenele, o aproape neintuiție de date și fapte. El întreabă mereu copilul, așa într'aiurea :

- Măine ce aveți ?
- Româna.
- Și pe urmă ?
- Pauză.
- Apoi ?
- Matematicile !
- Și...?

I se detailează de multe ori întreg programul, dar părintele nu reține nimic și iar întreabă :

— Bacalaureatul, când ? Și câte zile de preparare ? Termină, va să zică, la...

În întrebările acestea el pune mai mult conveniență. Sunt în viață mici îndatoriri, plăcute uneori, cari te obligă să palpiți, deși neîncredere nu ai de cât în foarte puține lucruri.

Părintele cu copil care învață foarte bine, vrea să știe „ce a făcut” fiul sau fiica la franceză ori la naturale. Atunci el nu zice : „ai știut” ? zice, închipuiți-vă : „cât ți-a dat” ?

Caracteristic, iarăși, e că el nu cunoaște pe profesori. Știe, bună oară, pe d-ra X care este directoarea școlii și, mai ales, cunoaște pe d-ra Y sub-directoarea, fiindcă acolo plătește taxele școlare. A auzit el de d-na profesoară Cutare sau Cutărică. A auzit și e destul atîta, fiindcă a mai auzit — foarte curios — că toate dascălițele sunt bune, toate sunt minunate profesoare. N'a aflat de profesori răi, cu metehne, impulsivi.

Cum se poate ? Omul e om. De o mână de pământ se leagă, în împrejurări anume, patimă care întunecă, care proteste pe ins, chiar dacă insul este doctor în litere. Părintele însă cu copil care învață foarte bine are acum în om revelația a ceea ce de veacuri se caută cu lumânarea : echilibrul perfect al sufletului și al minții pe piedestalul celei mai curate bunătăți creștinești.

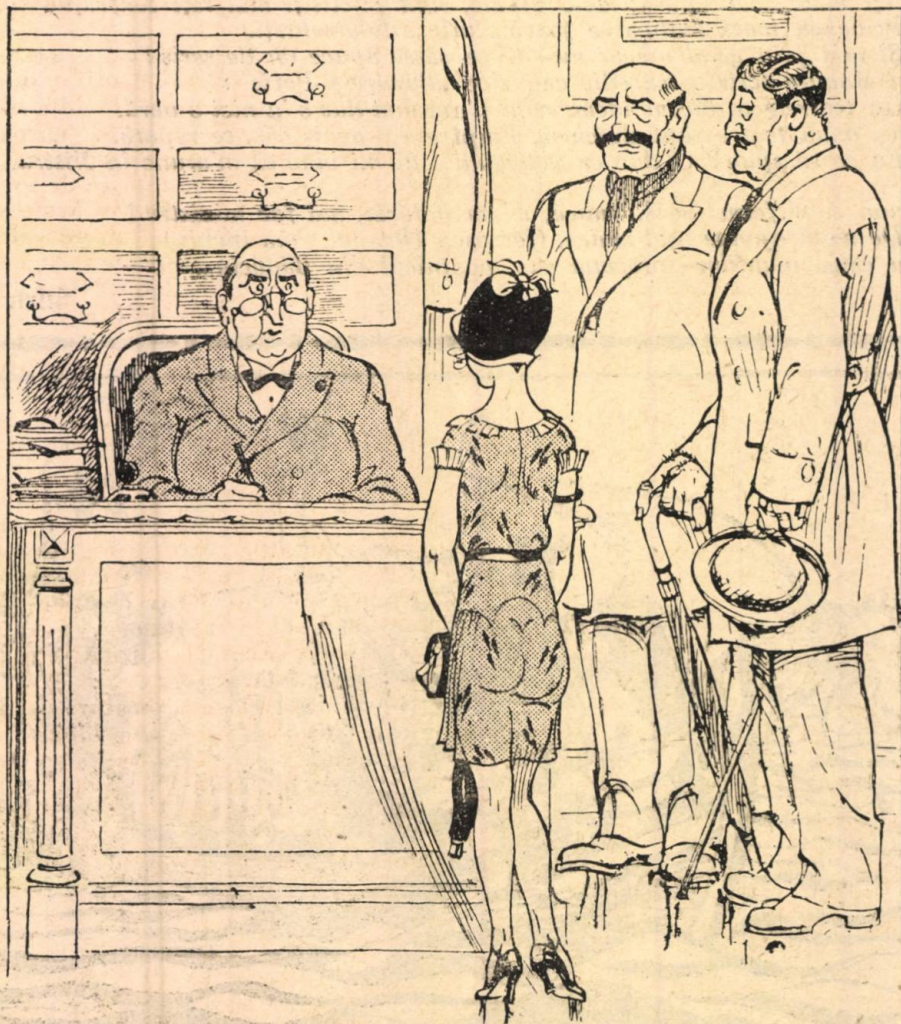
Și părintele acesta totuși nu are prietenia unor asemenea rare, distinse exemplare umane și vai ! nici nu ține să o aibă. De ce ? Poate că omenescul din fiecare ar întuneca ceva din curățenia impalpabilului. Omul acesta vine doar la zile de sărbători școlare, într'întreg, drept, salută ca un gentlemen și pleacă cum a venit : solemn, tăcut, senin. N'a cerut și n'a dat nimic.

Copilul lui e în examen la bacalaureat. Părintele elevului nu știe cine e președintele comisiei. Și asta n'ar fi o vină mare. Dar părintele acesta — culmea — nu cunoaște nici o rudă măcar de-a președintelui examinator.

Nu știe apoi din ce partid face parte presidentul, fiindcă, dacă ar cunoaște vre-un văr al vre-unui ministru, vărul s'ar putea duce la ministru și ministrul poate să trimită o vorbuliță chiar președintelui...

Cu atît mai puțin îl interesează hrumul celor din comisie, fiindcă el pricepe că dacă e adevărat că mai ales în împrejurările astea dascălul umblă în buzunar cu balanța de farmacist, cântăreala pentru o marfă de lux nu contează la miligram, operația fiind ceva foarte meschin. Pe urmă o notă reprezintă un preparat medicinal, cu

FALȘELE MINORE

— Iar d-ta, văduva Bideanu ?...

(Parisiana)

proprietăți în anume cazuri pur toxice. Munca se prestează și dacă munca e nobilă, iar nu salahorie cu ziua, ea refuză mijlocirea cârpănoasă a antreprenorului.

Apoi : pentru părintele cu copil care învață foarte bine, examenul acesta este public,—ceace nu-i pentru mulți din părinți, cu toată dispoziția categorică, în această privință, a ministerului de resort.

Se duce să-și asculte copilul și copilul nu-l roagă să-l cruțe cu vizita. Vedeți, acesta nu se emoționează, iar părintele nici n'are impresia că asistă la o scenă de inchiziție.

Dar partea cea mai nostimă e aceea care se petrece în menajul părintelui fericit. El a citit, ca toată lumea, nuvela lui Caragiale în care o mamă a luat, pentru fiul ei, un examen de baccalaureat, cum ar lua oricine o pralină. Părintele acesta e și el însurat, dar se miră cum unele femei pot să fie așa de învățate și altele nu știu nici măcar materia... unei clase. Bine, acesta este un subiect de nuvelă, dar Caragiale a fost un mare umorist și tocmai d'aia a fost un om foarte serios.

Starea sufletească a părintelui cu copil care învață foarte bine e, cum vedeți, absolut proprie, singulară, fiindcă — chiar dacă amintirile lui școlarești i-au pus ca o pecete de oroare pe anume aridități, — acum el se simte în cea mai dulce intimitate cu tot ce a fost mafie odinioară.

Din cauza asta privește cu ochi de prieten, cu îngăduire, familiar, formulele algebrice sau și pe pitecantropus erectus...

E perfect de bun părintele acesta, uită tot, iartă tot.

Iar dacă se îndeletnicește cu scrisul, părintele fericit face gestul suprem de completă bunătate : își iartă și rândurile acestea !

Ala dela „Veselai“

Știri artistice

La „Tănase“ se joacă revista „Cărăbușul cântă“.

„Cărăbușul cântă“ când e timp frumos,

„Cărăbușul... plânge“ când e timp ploios,

Intre una și-alta, după cum văd eu, Ultima va face întâi jubileu !

„Visul lui Tănase“ este filmul ce va rula la cinema X...

„Visul lui Tănase“ este filmul care Azi în cartiere face zarvă mare, Însă un prieten ne-o spunea eri nouă, „Visul lui Tănase“ este : să nu plouă !

Timidu

Epistolă către un amic din Veneția

Amicul meu de la Veneția, strălucitoare ca un astru,
Orașul plin de melodii, cu cer senin veșnic albastru,
Îți scriu din București, amice, de-aici, din România noastră,
De unde plouă cu găleata și numai viața e albastră.
De-aici o ducem prost al dracu', a tot plouat de-ai fi gândit
Că parlamentul și-a nceput sesiunea, că Noe cu potopu a venit.
Tu ce mai faci ? Cum o mai duci cu țara ? Te ții de aventuri... cucoane ! ?
Te bucură că ți-am scris ? Nevasta, îți mai gătește macaroane ?
Deunăzi, răsfoind jurnalul, citii pentru întâia oară
Că toți petrec luna de miere la voi, acolo, când se nsoară.
Ai noștrii, ce să-ți spun, mi-e frică să nu rămâi cumva tablou :
— Mai toți petrec luna de miere, colea la Balamucul nou —
Aș vrea s'aud la voi chitara, așa, ca să-mi mai treacă dorul ;
(Aicea muzica ne-o face, amicul nostru... receptorul !!!)
De ești amorezat acolo, la voi, urci dona în gondolă
Și-o faci ca să-ți adoarmă 'n brațe în dulci acorduri de mandolă.
Aici se schimbă însă treaba, o fată de-o iubești și vrei
Ca să-ți adoarmă 'n brațe, amice, e prețul fix : „șaizeci de lei“ !
In loc de străzi aveți canaluri și nu aveți nici un garaj.
(Primarul cred c'o duce bine, căci n'are grije de papaj).
Și-acum ți-aduc o veste bună ce-o să te mire, ai să vezi !
— Arcul Triumfului se reclădește, așa-i că nu-ți vine să crezi ? !
(Acum o lună și mai bine, un domn străin m'a întrebat :
— Este zidit de Iulius Caesar sau după Marele 'mpărat ?)
Ciurelul, unde făceau bae doar haimanale și cazoni,
De-unde-ți amintești, plecat-am odată fără pantaloni,
S'a prefăcut în „Strand“ acuma și-i smălțuit, parcă-i o oală,
Cucoane, domni, fac bae-acolo și nu-i permis în pielea goală.
La noi deși-i pământ amice și ai unde să nfigi o sapă,
Deși noi nu plutim pe valuri, intrăm mai rău ca voi la apă.
Cărți noi n'au apărut de-o vreme, sunt plictisiți mai toți confrății,
Pribeagu toată ziua se joacă... bile... de-a soldații
Și nici prin gând măcar nu-i trece să se apuce iar de scris ;
Ion Manu-a scris o tragedie ce-i zice „București-Paris“ :
Cu teatrele o ducem idem, cum n'am mai dus-o 'n nici o vară,
Vreo două teatre sunt deschise, Empire s'a nchis că... se repară.
Eu ce să spun ? O duc cu gologanii... de-mi vine să m'arunc în Nistru.

Acum sunt ferm decis, amice, m'am hotărât, mă fac ministru !
De n'oiu ajunge așa, amice, (ferească Domnul ! mă închin)
Iau calea munților, întocmai ca... pustnicul din Bădăcin...

Silviu

Noe. — Prefer potopul unei asemenea porumbițe.

NATURALISTUL

DE TOATE...

Henri Kistemaekers - călătoria în căutarea documentărei necesare piesei sale „Regele hotelurilor”.

Intr-o zi, un „maître d'hotel” îi explică în ce fel sunt alcătuite tarifele unui hotel care se respectă; în trei cuvinte: tarifele nu există! Prețurile se fac după „mutră”.

— De exemplu... camerele... Măcar că puteți citi în ghid altfel, în realitate nu sunt camere nici de 100, nici de 60 nici de 200.

— Cum e posibil?

— Foarte simplu: sunt doar mutre de 60 și de 200. Cele de 60 sunt îndreptate la hotelul vecin și cele de 200, trebuie să plătească trei sute!

La un teatru din Bolognia se reprezenta pentru prima oară o comedie de Alfredo Testoni, care fu primită cu urlete. Autorul era și el de față, singur în stal, asistând la prăbușirea operei sale. La un moment dat observă că un spectator, așezat alături de el, în loc să protesteze ca și ceilalți, bătea din mâini și din picioare, strigând:

— Autorul! Autorul!

Testoni mirat se întoarse către el:

— Vă rog să mă scuzați, dar pentru ce aplaudați?

— Fiindcă, răspunse spectatorul — aș vrea și eu să-l văd la față pe autorul porcăriei acesteia!

Vara trecută Yves Mirande, se opri pentru câțiva timp într-o localitate din centrul Franței. Chemă pe proprietarul hotelului unde trăsesese și-l întrebă confidențial:

— Intre noi fie vorba, dar te rog spune adevărat pentru că nimeni nu o să o mai afle de la mine — e adevărat

că hotelul dumatăle e cel mai bun din localitate?

— Cel mai bun, domnule!

Atunci Mirande clătină din cap.

Fără îndoială că aceasta e cea mai bună recomandare pentru localul dumatăle, dar și cea mai proastă pentru oraș.

Geo London plecase să petreacă două trei săptămâni la mare, după ce în prealabil se informase prin corespondență despre prețurile cerute de hotelieri. Sosi așa dar și ceru o cameră. Niciuna mai eficientă de 50 fr. pe zi.

— Dar mi-ați scris că aveți camere cu două zeci și cu trei zeci de franci.

— Desigur domnule, dar două zeci și cu trei zeci nu fac cinci zeci?

Completăm cu o schiță semnată de Gabriel de Lautrec, președintele Academiei umoriștilor francezi, intitulat **BUNUL PRIZONIER.**

De două zeci de ani nu mai eșise sărmanul din închisoare.

Inchis pentru datorii la trei zeci și doi de ani, urma să îplinească în curând cinci zeci și doi, bătuți pe multe.

Nu putea zice nimănui că era prea puțin. Dar închisoarea pentru datorii, era la drept vorbind ceva destul de confortabil. Temnicerul nu era un om sălbatic, cu goșgogea barba, cum sunt descriși în povestirile caraghioase pentru copii. Nici măcar n'avea la brâu legătura cu chei. Nu fusese călău și nici nu purtase haină roșie sub domniile trecute.

De loc.

Era un om cumsecade, care-și fuma pipa în cămașe, iar când râdea fața i se acoperea de cute mici, iar ochii nu i-se mai vedeau, ca la oamenii foarte veseli.

Intr-o zi se instalează o cârciumă peste drum de închisoare.

— Bun! ziseră și prizonierul și veselul temnicer.

În fiecare după amiază făceau semn fetei de la cârciumă să le aducă de băut.

Dar după o bucată de vreme, bunului prizonier îi veni un chef nebun să se ducă la cârciumă și să-i tragă o dușcă liber, ca orice om.

Temnicerul după ce se lăsă rugat, primi. Își sărută prizonierul, îi încheie haina, îi puse un fular la gât și-i recomandă să nu întârzie prea mult.

Dar cine credea că s'a întors aproape îndată, jurându-se pe toți sfinții că altă dată nu mai face?

Cine oare, dacă nu bunul prizonier?

Pierduse obiceiul de a mai merge pe stradă și era să fie strivit de opt roate ale unor trei trăsură.

Una dintre ele era într'adevăr o trăsură cu patru roți.

Totuși își luă inima în dinți și se duse la cârciumă vesel.

Ba chiar începu să întârzie și să se întoarcă tocmai când se închideau porțile.

Orce observație fu nefolositoare, căci exista o pantă mai bine unsă pentru alunecus decât a vițului?

Nenorocitul se prezentă de două trei ori, chiar mai târziu ca de obicei și într'un har de s'ar fi rușinat și sfântul Patrick, patronul polonezilor.

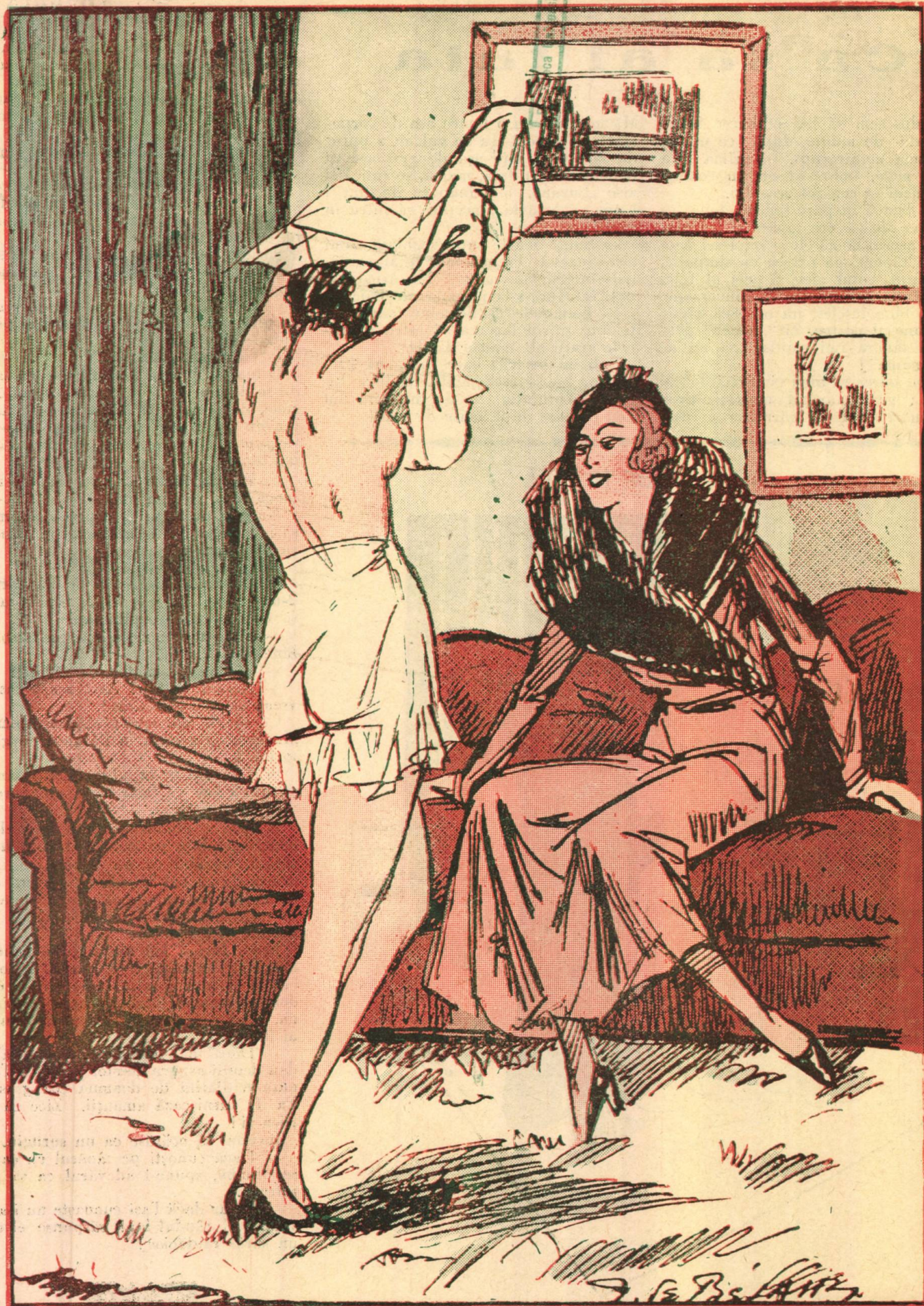
În fine într-o zi, temnicerul întorsese de două ori cheia în broască și tocmai atunci veni și prizonierul, gâfâind și cântând un cântec de chef, găsind cum vă închipuiți poarta încuiată.

— Ascultă băiatule, îi spuse printre gratii o fată roșie și veselă, aicea nu e han. Acum ți-ai luat obiceiul să întârzi la cârciumă. Treaba ta. Dar eu te anunț că e ultima oară când îți mai deschid. Dacă mai vii târziu nu-ți mai deschid. Să te duci să te culci unde știi!

Bunul prizonier s'a speriat așa de tare, încât de atunci niciodată n'a mai eșit!

EXPLICAȚIE PENTRU FLAGRANT-DELICT

— Ascultă, draga mea, dacă bărbatu-tău ți-ar fi telegrafiat că sosește la noapte, nu s'ar fi întâmplat nimic, n'ai fi avut nici o neplăcere...

(Parisiana)

Ca să ai fata

Mă dusesem să mă odihnesc într-o localitate de munte, după ce un an muncisem neîntreput. În prima zi a sosirii mele, îmbrăcat cu un costum alb apărui în centrul oraşului.

Pe o bancă în parc şedeau două femei. Una din ele era tânără şi frumoasă. Mă aşezai lângă ele şi înţelesei imediat că tânăra mă privea cu simpatie.

De fapt, cotul meu şi acel al fetei nu întârziară să intre în conversaţie. Mama, bine înţeles, nu observă nimic din manevra noastră. Zic „mama” pentru că tânăra îmi şoptise „să nu ne vadă mama”!

Mama părea să aibă cincizeci de ani trecuţi: grasă, având mustăţi, avea ochii mari şi buzele carnoase. Şi roşii.

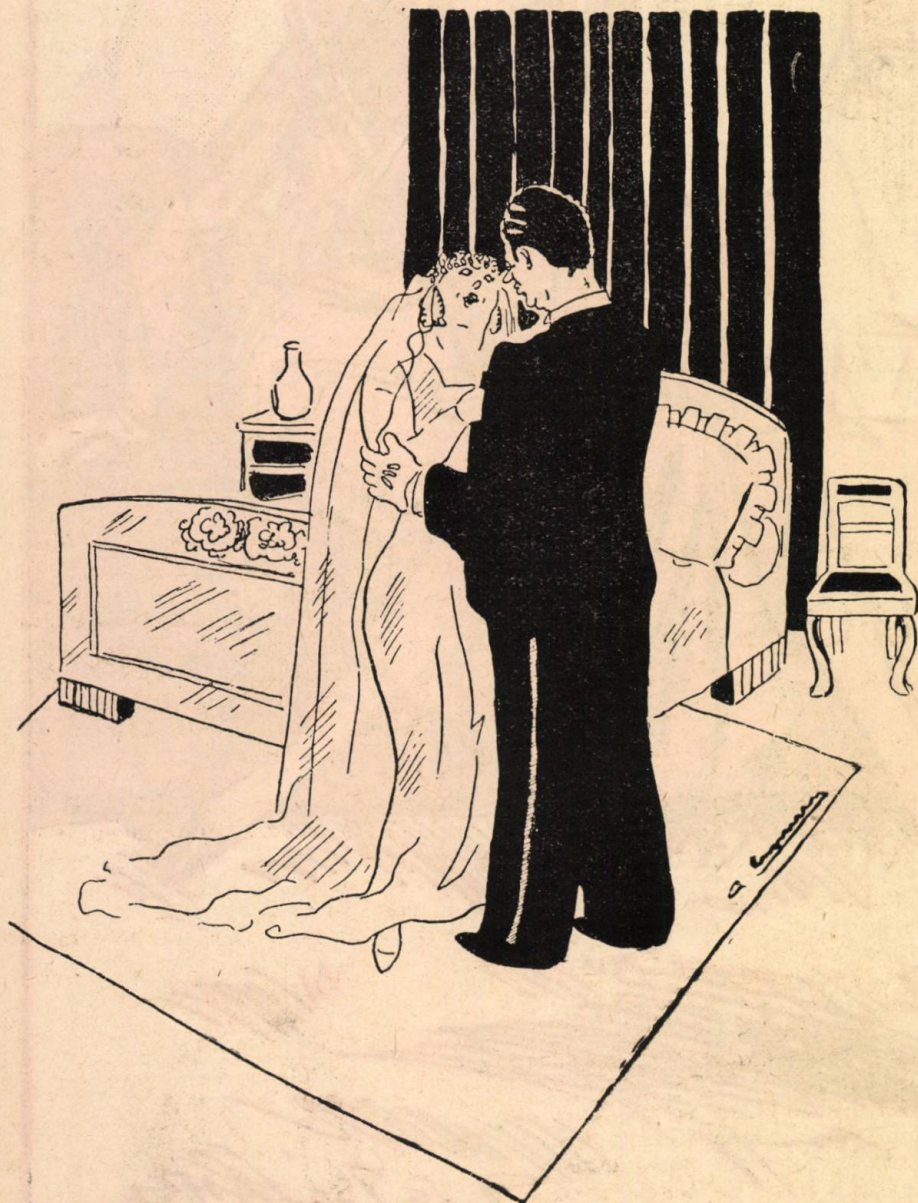
Mă miram cum o femeie aşa de corpulentă, cu aspect aşa de vulgar, a putut da zilei unei fete aşa de graţioase şi delicate. De o dată, mama, se ridică şi zise „Suzano, mă înapoez imediat”! Cum se depărta, începui să intru în vorbă:

— Sunt foarte supravegheată, îmi zise Suzana. Trebuie mai întâi să capeţi încrederea mamei. Pe urmă mă poţi întovărăşi la plimbări, la baie...

— Cuvintele d-tale sunt foarte înţelepte şi voi încerca să intru în bunele graţii ale mamei d-tale.

Sub un pretext oare care, mă prezentai. Ea se recomandă. Văduva Bireanu. Vorbirăm să ne întâlnim din nou în parc după masa de seară.

NOAPTE DE NUNTĂ

— Spune dragă! Măine o să mergem să dăm o raită prin magazine?
(Journal Amusant)

Pe la nouă ne văzurăm. Intre timp le-am trimis bomboane şi flori. Suzana îmi şopti la ureche: Ai făcut o bună impresie mamei. Caută să-i plăci mai mult astă seară, ca să ne dea voce mâine să eşim împreună!

Observai că văduva Bireanu era foarte sensibilă avansurilor mele.

Ceasul din grădina bătu orele zece.

— Suzano, e timp să te duci la culcare. Eu o să mai rămân puţin de vorbă cu domnul!

Suzana îmi şopti: „Somn bun” şi se retrase foarte ascultătoare. Rămăsei singură cu mama.

— Ce căldură! Dacă ne-am duce să ne plimbăm puţin pe drumul spre pădure?

— Cu toată plăcerea!

O luai de braţ şi pornirăm rezemându-se de umărul meu. Ea îmi vorbi de stele, de poezie, de inima ei care doare un suflet care s'o înţeleagă. Eu îi răspunsei pe acelaşi ton. De odată ea mă întrebă:

— Vrei să vii să iei un pahar de limonadă în camera mea?

Nu sunt un copil şi ştiu ce înseamnă să iau un pahar de limonadă în camera unei femei.

Îmi pusei condiţiile mele:

— Doamnă, pot conta pe cuvântul d-tale că vei da voce mâine ficei d-tale să facă cu mine o plimbare?

— Bine înţeles. D-ta eşti un bărbat bine crescut.

— Din toate punctele de vedere!

— Ne-am înţeles! Astă seară însă, vreau să-mi ţii de urât!

Ce să vă mai spui? Mă gândeam: „Înainte de a intra în Paradis, purgatoriul”!

Şi o părăsii pe la miezul nopţii conştient că am câştigat bine plimbarea mea de a doua zi.

A doua zi dimineaţa, extrem de elegant, aşteptam pe Suzana la ora hotărâtă. Văzând că nu vine, avui îndrăzneala să bat la uşa ei. Nu era acasă. N'o revăzui de cât după amiazi în tovărăşia mamei sale. Un tânăr le vorbea cu aprindere.

Eram furios. Mă aşezai pe o bancă lângă un domn tânăr pe care îl cunoscusem şi care se afla în localitate cu două săptămâni înaintea mea. De ciudă, îi istorisii aventura mea. El izbucni în râs.

— Dacă mă întrebai puteam să-ţi dau detalii asupra acestor doamne. Tânăra e plătită de doamna cea grasă. Ea îi furnisează amănţii. Zice că e fiica ei!

Începui să ocărăsc ca un surugiu.

— Dacă cunoşti pe tânărul cu care se plimbă, spune-i adevărul ca să se retragă.

— Chiar dacă l'aşi cunoaşte nu i-aşi spune. E rândul lui! Răspunse el cu un surâs răutăcios!

Primul asociat. — Eu aş angaja-o.

Al doilea. — De acord.

Primul. — E steno sau dactilografă?

Al doilea. — N'am întrebat-o şi nici n'o întreb : te pomeniţi că se mai ivesc dificultăţi !

TAURUL DE COARNE

— Dramă în două acte —

I

Scena reprezintă o cameră de hotel. Patul e ocupat de d-na Ratinu şi d. Culmescu.

D-na Ratinu. — Şi acum mă întreb ce o să zică bărbatul meu când o să'i povestesc tot.

Culmescu (buiăcit). — Ce ai zis dragă ?

D-na Ratinu. — Mă întreb ce o să zică bărbatul meu când o să'i povestesc ce s'a întâmplat azi.

Culmescu. — Ce să'i povesteşti scumpo ?

D-na Ratinu. — Că eşti amantul meu.

Culmescu (sărind în sus). — Cum ! să spui bărbatului tău că...

D-na Ratinu. — Că tu eşti amantul meu, sau dacă preferi, că eu sunt amanta ta !

Culmescu. — Cred că e o glumă ! nu e aşa ?

D-na Ratinu. — De loc. Ascultă şi o să înţelegi. Eu nu pot să mă prefac. Să spun bărbatului meu tot ce fac e pentru mine un obicei. De alt-fel m'aşi trăda. Atunci prefer să o iau înainte.

Culmescu. — Asta înseamnă să apuci taurul de coarne.

D-na Ratinu. — Dacă vrei ! Cunoşti proverbul : păcatul mărturisit e pe jumătate ertat. Bărbatul meu care e foarte sensibil, o să fie foarte mişcat de sinceritatea mea.

Culmescu (sarcastic). — Şi în felul

acesta lucrurile se vor aranja oarecum. Vei încerca să micşorezi responsabilităţile. O să'i spui că te-am urmărit multă vreme cu propunerile mele, că te-am luat cu forţa. Aide, recunoaşte că asta ţi-e intenţia.

D-na Ratinu (calmă). — Recunosc !

Culmescu. — Şi eu ce mă fac ?

D-na Ratinu. — Tu ?

Culmescu. — Da, eu ! Crezi că Ratinu o să mi ierte ? Parcă nu l'aşi cunoaşte ! Când se înfurie, devine o bestie, o adevărată brută. Iată-mă cu o afacere frumoasă pe cap ! Dobitocul ăla e în stare să mi tragă un glonţ. Eu care am groază de scandal !

D-na Ratinu (cu un aer de nevinovăţie). — Ce vrei, nu trebuia să seduci pe femeia prietenului tău. Şi pe urmă, ce naiba, eşti bărbat. Un bărbat ştie să se descurce.

Culmescu (furios). — Ai dreptate ! Mă descurc eu. Vreau şi eu să apuc taurul de coarne !

(Se scoală din pat, se îmbracă furios şi ese trântind uşa).

II

(După câte-va minute, scena reprezintă cafeneaua obişnuită unde Ratinu se duce zilnic să joace biliard. Culmescu intră în cafenea).

Culmescu (jenat). — Bonjour dragă, vreau să ţi fac o comunicare de cea mai mare importanţă.

Ratinu (calm). — Te ascult.

Culmescu. — Prepară-te să afli ceva neobişnuit... Adineauri am întâlnit pe nevastă-ta...

Ratinu. — Şi asta e evenimentul ?...

Culmescu. — Nu, ceia ce mi-a spus. Zicea că vrea să ţi facă o farsă... o farsă pe care eu o găsesc de prost gust. O să ţi spue că şi-a găsit un amant şi că acest amant sunt eu !... Înţelegi, am preferat să te anunţ... de şii d-na Ratinu m'a rugat să păstrez secretul.

Ratinu (îsbucnind în râs). — Ah ! asta e ? Ei bine, dragul meu, n'ai făcut bine că ţi-ai făcut sânge rău pentru nimic. Nu e prima oară şi de sigur nici ultima oară că nevastă-mea se distrează povestindu-mi lucruri de acestea. Ceia ce vrea să mi spună acum, mi-a mai spus-o deja de toţi prietenii mei. De toţi, fără excepţie ! Atunci, înţelegi, că nu se mai prinde.

Culmescu. — !!!...

Ratinu (schimbând tonul). — Să lăşăm copilăriile astea. Sunt încântat că te văd astă-zi ca să ţi cer un mare serviciu. Să mă împrumuţi cu o mie de lei pe care ţi-i înapoez zilele astea. N'ai idee ce prost merg afacerile de câtă-va vreme !!!...

SCRISOAREA I

— După Eminescu —

Când cu gesturi obosite mă mai cat în buzunare
Ca să văd cam pe ce fiscul a uitat să pună sare,
Numai timpul mai urmează drumul său la infinit
Și mă mir că nu se lasă, neavând nici-un profit.
Lună tu cea răsfatată și cântată de poezi,
Ce știi multe, spune lumea, dar nu vrei să le arăți,
Tu ce umbli sus prin 'nalturi fără buletin la tine
Și zâmbești când se frământă lumea asta pentru o pâine,
Tu care prin aste locuri îți faci rondul numai noaptea
Și apari nouă sau plină după cum îți scrie cartea,
Tu care ai fost slăvită toată vremea de amănți
Și de cei ce latră 'n versuri pentru o pâine și doi sjanți,
Tu... dar treaba dumitale, câte faci, câte-ai făcut
Mie spune-mi doar atâta: aseară cam ce-ai văzut?
Când plutești așa alene pe traectoria-ți fixată
Și când ai sub ochi-ți galbeni toată lumea deodată,
Haide, spune-mi mie-acum, fă-i pe toți ca să plesnească
Haide, spune-mi, lună dragă, despre țara românească
Și fiindcă-i dimineată și'n curând ai să te stingi,
Las de-oparte celelalte, doar politica s'atingi.

Vezi o serie de oameni, meșteri mari în ale țării
Vecinic ei salvează țara, deși ei o dau pierzării
Dubioși și mici la suflet cari mint în gura mare.
Spun că-s ei nădejdea țării dele Tisa pân' la mare
N'au odihnă, pentru țară, ei din piept îi fac un zid
Fericirea e să vie „la putere” un partid.
Azi politica e-o sursă de venituri negândite
De averi ce'n altă vreme nu puteau fi întâlnite,
Azi politica e viață, e credință, meserie,
Și pe cine ea omoară niciodată nu învie.
Vezi colo pe bietul gureș, fără scop și fără carte
— Ușier la tribunale ar fi bun în altă parte —
In politică se vâra, tipă, dă cu pumnul 'n piept,
Pe părinții săi se jură susținând că spune drept.
Tipă azi și tipă mâine, iar poimâne-i deputat.
Șade la hotel acum — altă-dată n'avea pat —
Acum mănuește fonduri, acum pleacă 'n țări străine
Acum nu mai e de-o seamă cu matala sau cu mine,
Acum nimeni nu-i ca dânsul, e alesul națiunii
Și de-s unii ce murmură, apoi dă sunt nebunii...
Și-uite-așa își fac avere. De-unde? Cine poat' să știe?
Când pleacă dela putere nu votează o amnistie?

Iar ceilalți în lumea asta unde-aceștia trăiesc
De cu ziuă până'n noapte pentru o pâine ei muncesc,
Se înfundă în bordeie învelite-apoi cu stuf
Și o clipă n'au odihnă de e frig de e zăduf,
Viața asta pentru dânsii e căinească, e rezelul,
Care are două ținte: ori spitalul, ori „Pătrunjelul”.

Ei sunt anonimi ce mor neștiind ce e Puterea,

Care ne dă însăși viața, care ne dă mângâierea
Căci puterea într-o țară face totul sau nimic
Dacă o ai ești la Geneva, dacă nu, păi ești pe dric.
Ea te scoate dintr-o dată peste oameni, peste-ai tăi,
Intre buni te pune dânsa deși tu ești dintre răi,
Ea îți dă avere, stimă, admirația mulțimii,
De și 'n timp ce te îndoaie tot prin dânsa crapă unii.
Căci puterea 'n lumea asta n'are prieteni, doar dușmani,
E o zână ce trăiește 'n chip normal cam 4 ani,
Are-o singură uneltă cu care conduce turma,
E cocheta, răsfatată, este... este... este urna.

Urna, urna e fetița ce de toți este curtată,
Se supune doar Puterii — am mai spus-o încă odată —
Ea este din lumea mare și ori și unde ai s'o cați,
Ai s'o vezi înconjurată doar de domnii magistrați,
In alegeri ea e totul, e ca steaua cea care
A „ghidat” trei magi odată și i-a dus la Născătoare,
Ea e ultima instanță unde se sfârșește chinul,
Unde-alegătorul jalnic își depune buletinul,
Unde înșărit, faci totul după cum capul te taie,
Unde pentru o clipită nu ai teamă de bătaie,
Unde toți îți fac cu ochiul, zâmbesc dulce ca un tort
De-unde însemnat cu cretă dacă pleci, ești ca și mort,
Care pentru guvernanti este ținta lor finală
S'o răpească cu d'a forța, violând-o 'n altă sală,
C'apoi dânsii prin ziare să anunțe că din urnă
A ieșit întâi guvernul, opoziția pe urmă...

Când e-ales acela care pentru furt mărește miza,
Pentru ce se ntreabă lumea că de ce perzistă criza,
Că de-un timp tot orizontul nu se mai înseninează,
Că producția, comerțul și afacerile stagnează?

Și naivul acela care văzând totul protestează
Și abuzuri și hoție cu tărie înfierăază
Câte unul care 'n lume n'are frică de ultraj
Nici de ceea ce chestura mângâie ușor „masaj”.
Pentru aștia guvernul își asigură remediul
Și la proxima ocazie, halt! e stare de asediu.
Și te ia cu forța, nene, nu te lasă să te cari
Iar când vezi pe Hotineanu chiar și ce nu știi declara,
Aste lucruri la un teatru de le vezi tu nu le crezi,
Chiar și mort, amice dragă, cu guvernul tot votezi
Căci i-ales pe conștiințe, nu ești din urna sorții,
Iar guvernele de astăzi se aleg mai mult cu morții.

Lună, tu stăpâna nopții, care nu mă lași să dorm
Ce-mi spui vrute și nevrute, ce în versuri eu le torn
Fă să le citească aceia cari 'n viață duc rezelul
Și sunt liberi să aleagă ori azilu ori Pătrunjelul
Și poate chiar și aceia ce-au de scop doar boțeria
Și-au în fața lor averea, iar în spate pușcări.

Păpică

Datorie profesională

— Georgeștii ne-au trimis o loje la
teatrul Comedia, zise d-na Comu băr-
batului ei, când reveni acasă la masă.

— Și eu care am din nou o facere!

— Iar?

— Da, o alta. Cred că nu poți să te
plângi. Alte zece mii lei care ne vin.

Intr'adevăr, suspină dna Comu. Nu
putem spune că natalitatea trece prin-
tr-o criză. Ce de faceri anul acesta!
Dar clienta ta poate naște după mie-
zul nopții. Mergem la teatru și dacă
e rău, vine să te anunțe.

— Nu e frumos ca un doctor să
meargă la teatru în vreme ce clienta
lui e în dureri.

Telefonul sună în clipa aceea. Doc-

torul alergă la aparat și nevastă-sa
auzi frazele următoare: „Sosesc ime-
diat. Mă urc într-o mașină și viu”!

— Durerile au început! Ce viață!
Să n'ai un minut liber!

— Dar totdeauna se întâmplă la fel.
Ori de câte ori vrem să eșim undeva,
tu ai o facere! Dar n'ai să pleci ne-
mâncat. Avem tocmai pilaf, care îți
place așa de mult.

— Datoria înainte de toate! Alerg!
Telefonează Ioneștilor care vor fi în-
cântați să meargă cu tine la teatru.

Doctorul luă trusa, o bluză și un
șorț alb, pe urmă scoborâ scara în
grabă. Se urcă într-o mașină care îl
conduce în fața unui magazin de co-

loniale. Acolo se aprovizionă cu două
sticle de șampanie, cu icre negre, șvai-
ter și alte delicatose. De acolo mașina
il conduce pe o stradă laterală, unde
opri în fața unei case cu trei
etaje. La sgomotul ascensorului care
se oprise la etajul al doilea, o femeie
tânără apără în ușe.

— Bonsoir Gică!

— Bonsoir Lili, răspunse doctorul.

— Ce aduci în pachet?

— Ceva bun!

Și ei se sărutară. Tânăra, o blondă
grăsulie, îl debarasă de pachete.

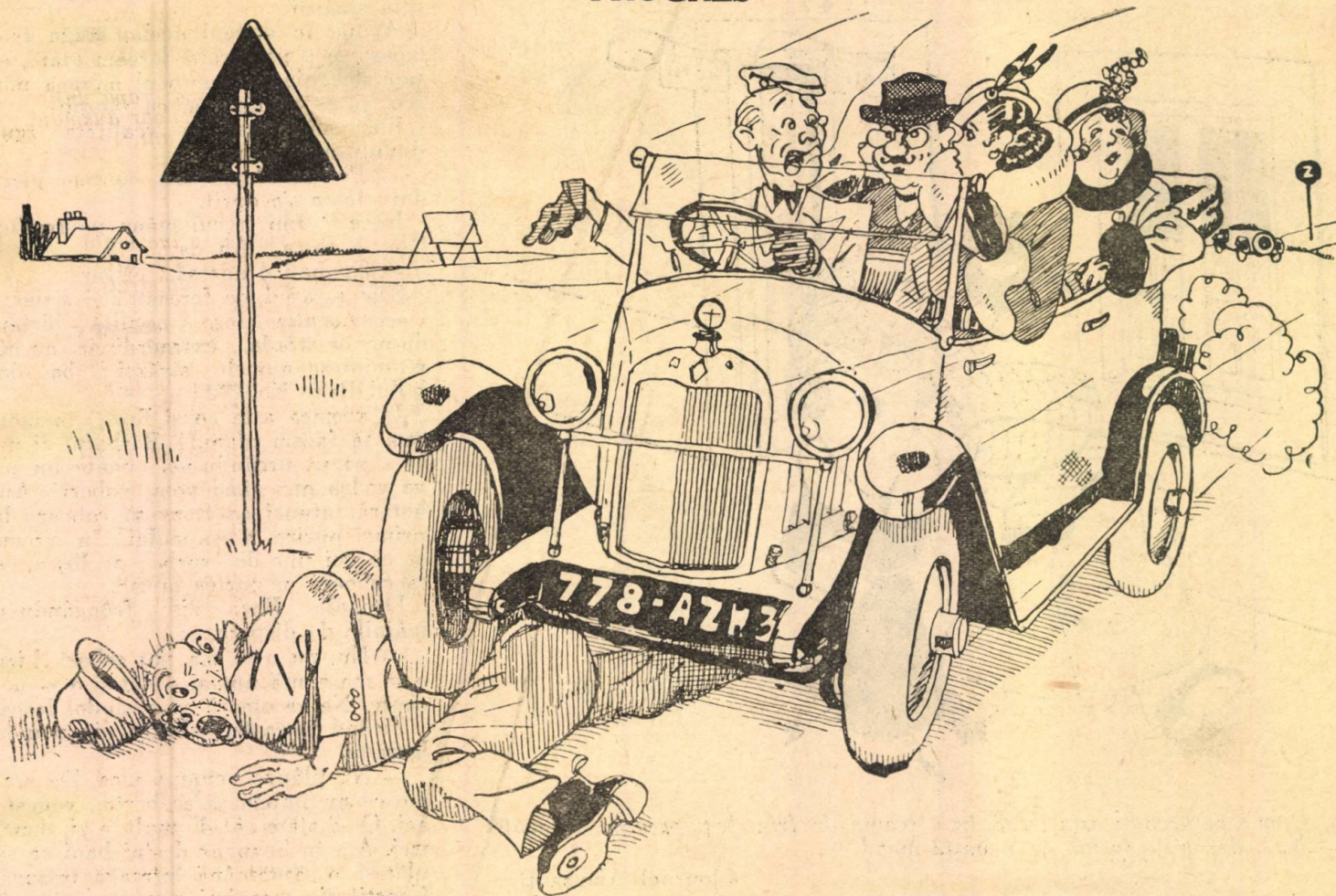
Imbrăcat în pijama, trecură în su-
fragerie.

— Cum te simți azi dragă?

— Mai bine. Dar ași vrea să gust
din bunătățile care le-ai adus. Știi, un
gust, o poftă.

*

PROGRES

— S'au sfârșit panele de altă dată. Azi n'ai să mai vezi un șofer sub mașină!

(Journal Amusant)

D-na Comu se duse la teatru cu prietenii lor Ioneștii. În antrac, în vreme ce Ionescu fuma o țigare pe coridor, d-na Comu se plânse prietenei sale că datoria profesională o privea adesea de prezența bărbatului ei.

— Dacă ar fi numai ziua! Dar aproape în toate nopțile are câte o naștere. Dimineața vine cu ochii trași, cercuiți. Mi-e teamă că o să cadă bolnav.

Ioneasca, care fusese înșelată de bărbatul ei adesea, și care găsea că nu e drept ca altele să nu fie, făcu o aluzie perfidă:

— Nu crezi că are vre-o amantă?

— O! sunt foarte sigură de Eugen...

— Sigură, sigură... Și eu eram sigură de Ionescu. Acum trei săptămâni l'am prins cu dactilografa.

— N'ași fi crezut!...

— Cu toate astea e adevărat, dragă! Cel mai bun dintre ei nu valorează o ceapă degerată!

D-na Comu, mușcată de bănuială zise:

— Intr'adevăr, nu pare natural ca facerile astea toate să se întâmple numai noaptea. Eu am avut doi copii și i-am născut după prânz.

— Și eu, răspunse Ioneasca, am avut trei, și i-am născut ziua.

D-na Comu ezită vre-o trei săptă-

mâni. În fond, ea nu era nenorocită. Bărbatul ei era prevenitor și bun, o trimetea iarna la Nisa, iar vara la munte și mare, îi da libertate deplină să-și facă toaletele care îi plăcea. Din telefoane, din diferite indicii, d-na Comu știa că doctorul se ducea la cliente care nașteau. Cu toate acestea, cum se întâmplau patru faceri nocturne în aceeași săptămână, d-na Comu puse un detectiv să urmărească pe doctor. Raportul fu că doctorul duce o viață activă, dar că foarte des frecventează casa unei actrițe Lili Sanary, care seade pe strada Grand No. 2.

Chiar în ziua când d-na Comu avu raportul, doctorul zise:

— În noaptea asta am iarăși o naștere în strada Grand No. 2.

Nu mai exista nici o îndoială, doctorul avea o amantă.

Pradă unei surescitări groasnice, d-na Comu, două ore mai târziu, se duse în strada Grand No. 2 și ceru să vorbească cu d-ra Lili Sanary.

— Nu cred să vă primească acum. E în clipele facerei... Se aude de aici cum se vaită...

— Intr'adevăr, zise d-na Comu. Biată femeie, cât trebuie să sufere! Îți face și rău.

Transfigurată, toate bănuelile spulberate, și foarte hotărâtă să nu mai

primească prin casă pe M-me Ionescu, d-na Comu se înapoie acasă.

Cu toate acestea, de data asta, nu numai datoria profesională reținea pe doctor afară din casa lui. Se unea și datoria paternă, pentru-că la mijloc era și propriul fruct al dragostei lui pe care îl ajută să vie pe lume, dând îngrijiri să nască prietenei.

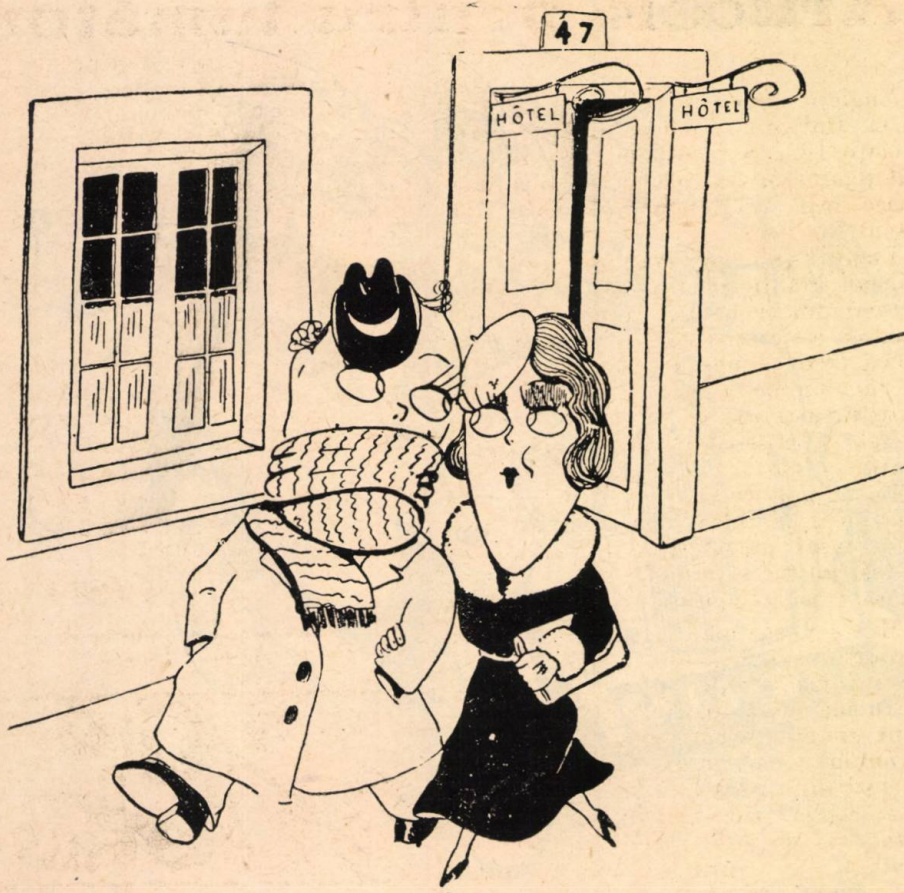
Epigramă

D-lui Niculescu-Șic, vechiu epigramist.

Ai dispărut de mult; dovadă
Că n'ai putut să faci nimic.
Deși un „șic” aveai în „coadă”,
Scriai doar versuri... fără șic!

Zaharia G. Buruiană

— Cum? pe vremea asta bună, îți e teamă de frig de-ți ascunzi obrazul?
— Nu... dar mi-e teamă de neastă-mea!

(Journal Amusant)

IOȘCA, BIRJARUL

Mă duceam grăbit spre cofetăria Ionescu. Acolo aveam întâlnire cu o tânără foarte drăguță, Roza. De trei săptămâni, ne întâlneam acolo în toate serile, când ieșea dela atelier. Era măritată. Reușisem să o conving ca să vie să ne vedem acolo, dar nu reușeam să o conving să vie la mine acasă.

Mă apropiam de locul întâlnirii. La gândul că am îmbrăcat zadarnic cămașa cea mai frumoasă și ciorapii de mătase pe cari îi aveam pentru ocaziuni, mă întristai.

Dar dacă aș încerca să am prin surpriză ceea ce nu mi se da de bună voie? Zis și făcut. Oprii un cupeu și urcându-mă în el, îi dădui adresa. Intrai în cofetărie și rugai pe prietena mea care mă aștepta să mă însoțească. În cupeu vom fi în mai mare siguranță decât aci; tragem perdelele și nu ne vede nimeni. De altfel o plimbare la șosea o să fie admirabilă.

Esăram pe trotuar și mă apropiam de cupeu. Birjarul citea o gazetă și nici nu observă că am eșit din cofetărie. Roza, palidă ca o moartă, îmi șopti: „Bărbatul meu”.

Privii în dreapta și în stânga și nu văzui decât o doamnă bătrână cu două fete, un băiat de vreo doisprezece ani și un cățel. Nu puteam să-mi imaginez că băiețelul, chiar dacă aparținea sexului tare, poate fi bărbatul Rozei.

Deschisei repede ușa cupeului și până să aibă vreme să protesteze, aproape cu forța, o instalai pe banchetă. Ca măsură de precauțiune, lăsați jos perdelele dela geamuri. Roza plângea înfundat.

— Ei bine, draga mea, acum plângi? Înțeleg, e ceva nervos! Dar ți s'a părut, nu era nimeni pe stradă.

— Lasă-mă. Ți-am spus că e bărbatul meu!

— Bărbatul tău! dar unde e? Arată-mi-l!

Roza își scoase din batistă născiorul și suspinând, zise:

— Dar uite-l, în fața noastră pe capră!

*

Știam că pe prietena mea o cheamă Roza, acum știu mai mult: Roza No. 1120. Îi spuneam totdeauna: Vei ve-

dea ce fericiți o să fim când ne vom afla singuri.

Acum, în cupeul acela, lângă frumoasa mea pe care o doream atâta, eram de ghiață. Și cupeul mergea mereu, și eu rămăsesem ca tâmpit.

Roza mă aduse la realitate zguduindu-mă de braț.

— Pentru Dumnezeu, suntem pierduți. Ioșca s'a oprit.

Ioșca? Imi trecui mâna pe frunte. Cine e Ioșca? Ah da!...

— Spune-i o adresă... oricare.

Scosei capul pe fereastră și strigai:

— Ascultă Ioș... ascultă birjar, du-ne în strada... extraordinar, nu-mi reamintesc numele străzii: ba da, b-dul Pake No. 772!

În vremea asta eu și Roza începuserăm să facem planuri. Bărbatul ei nu ne-a văzut urcându-ne, poate nu ne va vedea nici când vom coborî. Am hotărât atunci ca Roza să coboare la prima oprire a cupeului. În vreme ce eu voi ține de vorbă pe Ioșca, ea să coboare în partea opusă.

Deodată, Roza zise frângându-și mâinile de disperare:

— Nu, nu o să mă pot coborî. Liza o să mă simtă numai decât și o să necheze. Ne va omorî pe amândoi Ioșca.

Zicând aceasta, izbucni din nou în lacrimi.

— Nu plânge, scumpa mea. De vreme ce nu putem să scoborîm, vom sta aci. O să stăm cât de mult, o zi, două, trei. Am în buzunar destui bani ca să plătesc o săptămână întreagă trăsura. Constituția mea îmi permite să mă lipsesc de hrană un timp oarecare. Nu știu dacă esti la fel. Imi aduc aminte odată, când eram de cinci ani, doctorul m'a pus la dietă timp de patru zeci și opt de zile și...

— Dar, dacă începe o grevă? Ioșca e în sindicat. O să ne dea jos cu sila.

În vremea asta trăsura se opri. Cinci degete groase băteau în geamul din față.

— Domnule, am ajuns în b-dul Pake No. 772. Sunt zece minute de când stau pe loc.

Scosei capul pe geamul cupeului și cu glasul cel mai dulce posibil zisei:

— Ți cer iertare birjar, m'am înșelat. La No. 772 voiam să merg, dar b-dul Colței, nu Pake.

*

Umblasem opt ore cu trăsura, dădusem zece adrese consecutive. Dacă Roza nu mai plângea, cauza era că epuizase provizia de lacrimi. Eu resemnat, așteptam moartea. Doream ca Ioșca să descopere mai repede ticăloșia noastră și, ca răzbunare, să ne arunce sub roatele unui automobil.

La orele două noaptea Ioșca opri trăsura în fața unei cârciumi.

— Domnule, văd că aci e încă deschis, ași vrea să-mi iau câteva țigări.

— Cum nu. Și pentru că ai fost om de treabă, îmi vei da voie să-ți ofer și un pahar cu vin.

Mă mirai că această soluție nu se prezintase mai repede crecerului meu.

Incet, explicai Rozei că în vreme ce eu și bărbatul ei vom ciocni un pahar cu vin, ea să se dea jos și să o șteargă. Femeile nu sunt niciodată mulțumite. Incepu să-mi facă reproșuri că sunt un egoist, că pe mine mă va lăsa Ioșca la poartă, pe când ea va trebui să meargă două ore până acasă.

Mă dădui jos și intrai în cârciumă, unde am întârziat cu Ioșca vreo zece minute. La înapoere mă aștepta o surpriză mare. Roza, chiar ea în carne și oase, lângă cai, mângâia coama Lizei. Liza necheza de bucurie.

Iubita mea se întoarse către bărbatul ei :

— Ah ! te prind iar la băutură. Mă înapoez dela Mina și ți-am văzut trăsura. M'am gândit atunci că ai putea să mă iei și pe mine acasă.

Am crezut că cele opt ore petrecute în trăsura au fost cele mai îngrozitoare pe cari le poate trăi un om. Roza se urcase pe capră lângă bărbatul său și la cinci minute, Ioșca o prea trăsura, lua de talie pe nevastă-sa și o săruta de nenumărate ori. Mai înainte străzile mi se păruseră interminabile. Inchideam ochii, mi-astupam urechile, lăsam storurile.

Zadarnic, siluetele lor, sărutările continuau să danseze mărite, pe perdelele cupeului.

Exasperat, cercând să opresc acest spectacol prea penibil, bătui în geam.

— Dar ce vrei, domnule ? D-ta te-ai giugulit opt ore, în trăsura mea, cu drăguța duminale. Lasă-mă în pace. E dreptul meu. Te rog să nu mă mai întrerupi dacă vrei să te duc acasă.

INTRE DOCTORI

— Scumpe confrate, ai reușit cu primul d-tale bolnav ?

— Foarte bine !... Văduva a plătit nota...

Articole pentru fumători

Englezii fumează cu pipa din atavism, Italienii fiindcă îi distrează, Nemții fiindcă face fum mai mult de cât țigarea și mai ales pentru că miroase urât, iar Românii pentru că... au văzut la alții.

Pictorii fumează cu pipa fiindcă e comod, grădinarii fiindcă n'au tutun, săracii din economie, tinerii fiindcă cred că e șic iar femeile fumează pentru că cred că nu-i șic și că... șic este să faci un lucru ce nu e șic. În fiecare breaslă, ca și în fiecare treaptă socială se găsește câțiva cari adoră fumatul cu pipa.

Eu nu am observat decât pe cei care au fumat înaintea mea și aceasta nu mi-a lăsat niciodată impresia că ar fi fost gustul tutunului care îi îndemna să fumeze cu pipa.

Mi s'a părut mai degrabă că ei erau împinși psihologiceste și că plăcerea de a fuma era periodică.

Nu mă înșel de altfel afirmând că sunt anumite locuri unde se fumează și anumite momente. Timp de 8 zile fumezi din pipă și e ca și cum nu te-ai rade 5 zile. Da, da, în plăcerea asta este și nițică mediocritate voluntară : se aprinde... apoi se stinge și se reaprinde ; se pufăie cu energie, se tușește, se golește cenușa, lovindu-se de tocul gheței sau de colțul mesei, se bagă în buzunar unde e uitată și unde e regăsită și în fine chiar dacă miroase nu costă scump.

ȚIGARETUL

Ii conjur pe amicii mei să nu'mi mai dea niciunul.

Am prea multe, am pretutindeni, nu mai știu unde să le pun. Am spre exemplu, unul magnific de chilimbar verde, lung uite așa... Cu toate astea îmi este extrem de dificil să bag țigările în el.

BRIQUETUL AUTOMAT

Larousse ne oferă o definiție a cuvântului automat, și care traduce perfect opinia ce am despre briquetul în chestiune : „Automat” care se execută fără participarea voinței... Am avut prilejul să mă conving că voința nu era decât un slab factor, îndată ce era vorba să se aprindă un asemenea briquet.

AMNARUL (Briquet Național).

Am avut și eu unul, dar nu l'am mai atins din ziua când l'am băgat

în buzunarul pantalonului arzând. Mi-a ars căptușeala hainei, pantalonul, indispensabilii și o bucățică din pielea mea.

Nu'mi place acest șarpe roșcat și moale căruia i se aprind ochii la cea mai mică scântee.

PORT-ȚIGARETUL

Nu le găsește niciodată suficient de mari și când unul poate conține țigările de cari am nevoie, atunci este prea mare pentru buzunarul meu.

Nu am pierdut niciodată un pachet cu țigări, în schimb am pierdut toate port-țigaretile sau le-am dăruit fiindcă încuetoarea se stricase.

Emil Ionescu

— Iți treci timpul la cârciumă și vii beat acasă seara, în vreme ce nenorocita de nevastă-ta își strică ochii brodând ziua și noaptea ca să scoată un ban.

— Eu o ajut destul.

— Cum ?

— Desenându-i broderia.

*

— Acuzat, ai avut unsprezece condamnări pentru vagabondaj, bătaie, abuz de încredere, escrocherii, etc...

— Vorbiți mai încet, domnule președinte, viitorul meu socru e în sală...

*

În culisele unui teatru :

— Ce mină rea ai ! Ai plâns ?

— Da, mi s'a întâmplat o mare nenorocire. Mi-am pierdut amantul.

— Și poate că nu'l aveai de cât pe el !

Intreg sexul frumos se interesează de cartea

Doamna e geloasă

de C. COSCO

Citiți ZIARUL ȘTIINTELOR

MACAROANE HERDAN

BUNE EFTINE, SPORNICE

Incep minciunile convenționale

VESELIA

— N'avea nici o teamă, dragă domnule... linia vieții mi-arată că o să trăiești multă vreme...

13 IULIE

Ziarele sunt pline de articole cu litere de toate calibrele privind conferința de la Londra. Nu vestesc însă nimic bun, fiindcă atunci... n'ar mai fi atâtea telegrame și articole. De când lumea, copilul cu moașe multe, a rămas cu buricul crizei netăiat. Se pare că această vestită conferință de la Londra face treaba pe care o dată a vrut s'o mai facă și alți delegați: d-l ministru plenipotențiar Rac, d-l ambasador Broască și d-l trimis extraordinar Știucă.

Povestea e bine cunoscută, ca și aventurile „sacului cu grâu, încărcat”. Deci nu mai revenim. În schimb altceva vrem să notăm. Pentru că „broască” e la Londra, cheia se află la Washington în buzunarul vestei d-lui Roosevelt. Cu această cheie, președintele Americii ar putea desface lanțurile care apasă asupra omenirii, ținând-o în cea mai groasă robie, robia economică.

Dar d-l Roosevelt nu poate face acest pas. Și-ar pierde toată popularitatea, s'ar liniști brusc tot tam-tam-ul reclamei electorale și politice care l-a urcat triumfător la Casa Albă și-l menține acolo. El e dator să fluture încă în fața mizeriei americane steagul inflației reduse, aducătoare de ferici-

Și în mijlocul acestui tumult, al acestei tragedii care nu e mai prejos de aceia a unui crâncen război, unde pe o pagină de ziar se luptă crâncen „aldinele” cu „cursivele”, iar „petit”-urile se strecoară viclene ca niște iscoade ca să trădeze „egiptenele” ori „romanele”, chipul fotografiat sau numai desemnat al președintelui Roosevelt apare totdeauna vesel, cu ochii spălăciți, mereu râzând și cu o serie de dinți lungi și lați.

Râs sau rânjel? Istoria ne-o va spune cândva, aceluia care vom mai avea prilejul s'o consultăm.

Până atunci simbolic și tragic chipul Președintelui râde, râde la infinit în sute de mii de exemplare cotidiene.

...Bietul prizonier, și el, al unei clipe de îngâmfare!

Bătrânul Dumitru Lungu, cel care o viață de om (sau două?) a scos crucea la Bobotează și a prezentat-o Regelui, a trecut de câteva luni într'altă lume. Copilul lui șomer — ca toată lumea —

se plânge prin ziare că moșul, care salva sfânta cruce din apele pe care doar gerul Bobotezei le mai purificau de murdăria Metropolei, azi zace în pământ fără să aibe la căpătâi semnul creștinesc. N'avem talentul de fabulist fiindcă dacă l'am avea, am fi făcut concurență lui Lafontaine, cu ceva mai reușit de cât:

*Moșneagul care reușea
Să scoată crucea, a murit.
Mormântul lui e azi lipsit
De însăși crucea ce-o scotea...*

MORALA

*...e cam proastă, poate:
Cruce pe cruce se scoate!*

Vollstead e un nume care probabil că va rămâne în istorie. Și pe drept cuvânt fiindcă Vollstead este autorul acelei bluff specific american, legea prohibiției băuturilor alcoolice. Dar americanii, proaspăt convertiți la beneficiile regimului ud, vor să treacă mai repede în istorie pe Vollstead. Iată ce bănuială ne-a venit citind că Andrew Vollstead a fost concediat din slujba pe care o ocupă în erarhia Statelor Unite, pentru motive de... economie.

Proaspătul pensionar a declarat că regretă mult că vârsta și sănătatea îl împiedică să combată mai departe regimul umed.

Nădăjduim că Vollstead nu va rămâne deapururi cu durerea în suflet, ci că admiratorii săi îi vor ridica o statuie, din partea „patriei recunoscătoare” pseudonim sub care acolo se vor ascunde gangsterii, singurii profitori ai legii puritane.

Balada „Venim”! cu rezonanțe politice, are refrenuri dintre cele mai literare începând cu „frunza porumbului” care pentru a îngălbeni va trebui să aștepte sosirea d-lui Goga la putere, și până la afirmațiunea sperietoare că tot domnia-sa are „fulgerile în mână” și, păzea! că le dă drumul...

Frunza porumbului, nu-i vorbă că poate îngălbeni eventual și de ciuda că alții vor deține puterea la momentul oportun. Dar cu fulgerile o să fie mai rău.

Eu personal, ca și împăratul Octavian (dar nu Goga) am mare teamă de fulgere.

Când trăsnește afară îmi bag capul între perne și tac chitic. O singură dată fulgerile și trăsnetele m'au făcut să râd. Era pe vremea fericită (adică înaintea de război) când parcul Otetleșeanu gemea de lume, la reprezentațiile trupei lui Grigoriu. Regretatul Ciucurette juca pe Jupiter din „Orfeu în infern” și ori de câte ori se supăra slobozea trăsnetele, ajutat de un mașinist care bătea o tablă între culise. Odată însă s'a întâmplat că mașinistul s'a pus în grevă. Ciucurette bătea din picior și trăsnetele nu se mai auzeau. Lumea râdea să se prăpădească, până când Jupiter Ciucurette și-a adus tabla trăsnoitoare pe scenă... Atunci am râs și mai mult...

Dar aceasta e numai o simplă amintire, o asociație de idei capricioasă și chiar idioată; între Ciucurette din „Orfeu în infern” și fulgerile pe care le ține strânse în delații săi pumni de poet, d. Goga...

S'a insistat suficient (și totuși nicio dată nu e suficient pentru a înfiera o infamie) asupra faptei funcționarului superior Tăutu (din școala Madgearu) care înțelegea să-și ia examenele (o formalitate) necesare înaintării sale în erarhie, cu ajutorul complexant al studentului Becheanu, care capabil să ia asemenea examene, nu are situația lui Tăutu, cel ce nu poate însă lua examenele.

Simbioza Becheanu-Tăutu e simbolică. Unii muncesc, alții iau gradele. E un fel de reeditare fiscală-scolară a povestii eroice a lui Cyrano de Bergerac. Cyrano Becheanu nu poate cuceri pe Roxana bugetară fiindcă are nasul prea mare, ceace în localizarea bucureșteană vasăzică: nu-i de nasul lui. Tăutu-Christian e frumos... înzestrat de zeitățile fiscale (Madgearu) dar, îi mai trebuie ceva. Și Cyrano Becheanu e gata să-l servească în schimbul unui codru de pâine. Dar se află șarlatania. Frumosul Christian (Tăutu) va fi trimis ca celălalt Christian (Vasile) la Bazargic iar Cyrano Becheanu după pedepsă va putea să devină om, poate cine știe, chiar în brațele Roxanei bugetare...

Istoria se repetă totdeauna, cu mici variante!

Paramon

CUPTOR

*E luna când lăsându-ți casa
Îți porți menajul 'n geamantan,
Făcând pe Niță voiajorul
Trei, patru săptămâni pe an.*

*Și bălăcind sau bând o apă
Ce nu miroase a Coty,
Plătești, un pat de clasa treia,
Cât un imobil ai plăti.*

*Duci jindul după-un castravete;
O vânăta sau un ardei,
Plătind cât ai putea acasă
Din toate câte-un sac să iei.*

*Sau dacă îți trimeți nevasta,
Să te trezești adese ori
Că nu e vorba de 'ngrașare,
Că i vorba de... moștenitori.*

*Și totuși duca este ducă,
Trimeți sau pleci ori unde-o fi;
Te vindeci de-alte boli, dar de-asta
Cam greu a te tămădui!*

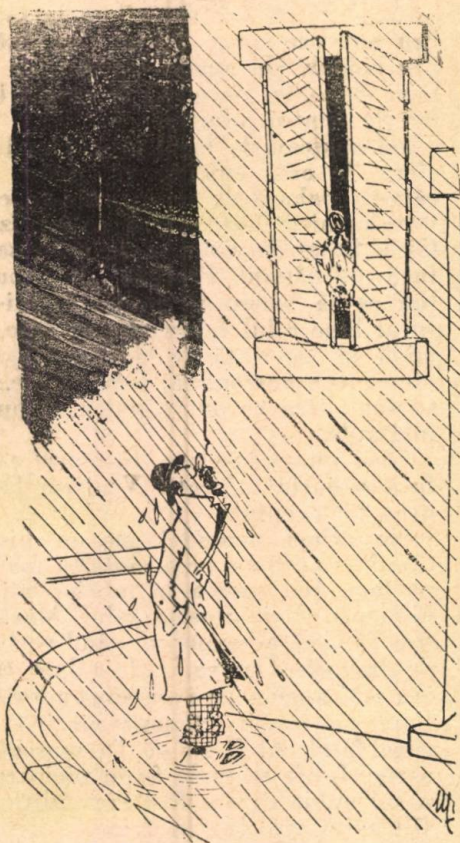
Ciupac

Ea. — Să-l las să vie după mine până acasă. Asta e tipul care îi place mamei!

(Parisiana)

BILETELUL

— Ascultă Matildo, ca să nu fii îngrijată, am venit să te previu că din cauza vremii rele, rămân să mă culc la leneșii!

(Journal Amusant)

Vați înșelat bărbatul vre-o dată doamnă? Nu? Nu se poate! Faceți o sfortare de imaginație și închipuiți-vă că după cinci sau șase ani de credință, obosită de monotonia vieții conjugale, turburată de declarațiile și rugămințile unui prieten al casei, sunteți pe punctul de a ceda pentru întâia oară! Ei bine veți fi în aceeași stare de spirit ca Paula. Paula e o drăguță femeie măritată. Virtuoaasă? Bine înțeles. Numai că, frumoasă și virtuoasă cum e, se plictisește. Bărbatul ei e prea ocupat. Primăvara se apropie și pe urmă, de șase luni Titel, un prieten al bărbatului ei, îi face o curte înfocată.

Ea simte că a ajuns la capătul rezistenței.

Intruna din zile, ca să-și ocupe o după amiază, Paula s'a gândit că ar putea să se ducă în oraș să târguiască. Imbrăcându-se, își aduce aminte de fraza pe care Titel i-a șoptit-o în a-jun:

— Când tu vei decide, trimite-mi un bilețel la birou, te voi aștepta la ora și locul indicat! Pudurându-se gândea:

— Nu; nu voi face asta!

Dar când eșea pe ușe își zise:

— La urma urmei, de ce nu?

Iată-o pe stradă. Merge cu siguranța unei persoane care știe ce vrea. În realitate, ea nu știe de loc ce vrea. Trece prin fața unui birou de poștă, se oprește nehotărâtă, pe urmă intră în birou

cu gestul unei nenorocite hotărâte să sfârșească cu viața.

Cu viața ei de cri, bine înțeles. Paula se apropie de un ghișeu, cumpără un plic și o hârtie, și vrea să scrie. Fraza și-a formulat-o în gând: „Titel scump, așteaptă-mă la orele șase la statuia lui Pache“!

Ia un toc, dar vede că n'are peniță. Uite un altul! dar și acela avea peniță stricată. În sfârșit al treilea e bun. Moaie în călimară dar călimara e goală. La capătul biroului, un domn elegant scrie o scrisoare cu un stilou. Paula se uită la el cu invidie. Moaie din nou tocul și cu cerneala care s'a prins pe vârful peniței scrie:

„Scumpul meu Titel“!

În clipa aceea, domnul elegant și frumos, privește spre vecina sa, surâde și politicos îi propune:

— Imi dați voce, doamnă, să vă împrumut stiloul meu?

Paula murmură:

— Ce amabil sunteți! Nu știu dacă trebuie...

Și în vreme ce ea vorbește, domnul elegant se apropie și citește primul rând.

Deodată ia un aer sever și încruntă sprâncenile:

— Scumpul meu! Doamna scrie unui îndrăgostit! Eu nu mă pot face părtaş la o astfel de acțiune. Nu, doamnă, eu nu împrumut stiloul meu unei

doamne care scrie iubitelui ei... când acest iubit nu sunt eu!

Paula, confuză, înclină capul și nu răspunde nimic. Domnul elegant surâde din nou. El se apleacă spre frumoasa doamnă și îi vorbește încet...

*

Titel n'a primit nici un rând de la Paula, nici a doua zi, nici în zilele următoare. El a renunțat să-i mai facă curte. E sigur că e prea virtuoasă. Paula însă din ziua aceia memorabilă, foarte adesea intră într-un birou de poștă și trimite un bilețel domnului elegant!

S'a eftenit tutunul

*Cu trâmbiți, surle și famfare,
De-odată spre uimirea pieții
Regia (nu vă pierdeți firea)
Anunță eftenirea vieții.*

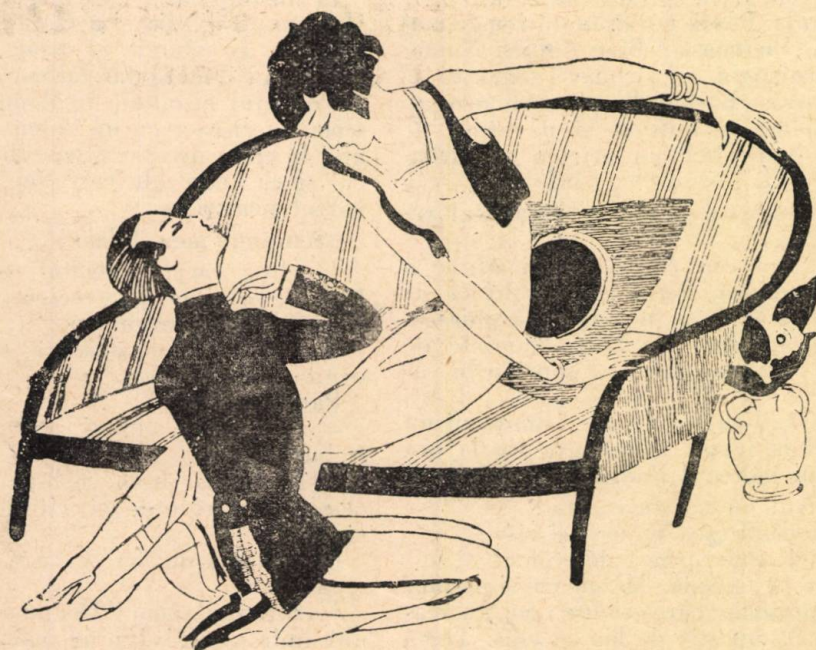
*Elaborând o listă 'ntreagă
De prețuri simțitor reduse,
Dar care listă înglobează
Numai o parte din produse.*

*Și-anume doar pe cele scumpe,
(Un calcul practic și cuminte)
Urmând ca restul să se vândă
Tot după prețul din 'nainte.*

*Deci public fumător, profită,
Nu mai fuma „Naționale”,
„Funcționare”; „Dorobanțuri”
„Carpați”, „Intime” sau „Regale”.*

*Ci ia țigări de lux, al căror
Preț de vânzare, cei de sus,
Spre fericirea dumatile,
Cu... cinci la sută l'au redus!*

Iorgu

— Aide, micuțule, uiți că sunt mătușa ta; nu cred că vrei să devii unchiul tău!

U L T R A G I U

D-ra Gina Marin către d-ra Deniza Varian.

Scumpa mea Deniza,

Mă mărit! Îți fac o mare surpriză cu această veste și primesc din toată inima condoleanțele pe cari de sigur te pregătești să mi le trimiți. Mama e transfigurată de fericire, a întinerit cu zece ani! Și tata fredonează toată ziua cântece la modă. Fericirea e un lucru frumos! Toată lumea în jurul meu e fericită.

Dar pe cine iau? Nu căuta. În atâtea flirturi, n'ai să găsești. Și eu mă zăpăcisem complet, de aceia poate mă mărit cu Jean Lascu. Candidatul oficial de care mi-am bătut joc în atâtea rânduri!

Să-i rezum calitățile, sau titlurile: foarte bogat, incult, idiot și increzut. Solemn, punctual, ordonat. În sfârșit toate calitățile pe cari eu le detest. Această calamitate ambulantă reprezentă, pare-se, fericirea conjugală.

De ce mă mărit cu el? Tu mă cunoști prea bine ca să nu ghicești că e ceva la mijloc. Te știu curiosă. O să mă întrebi: ce s'a întâmplat? Suntem prea bune prietene ca să avem secrete una de alta.

E ceva la mijloc. Acest ceva e Gică Varnic. Să-ți prezint pe Gică Varnic. Tânăr, frumos, elegant. Auto, tenis, rugby, nudism. Toate sporturile. Cam răsfățat. Toate fetele aleargă după el, și chiar femeile în vârstă, ceia ce e un criteriu însemnat. Din punct de vedere intelectual, o nulitate. Dar e așa de încântat de el însuși că nimeni nu îndrăznește să nu fie mulțumit.

Dacă m'ar fi cerut în căsătorie, îl luam cu ochii închiși. Era încântător cu mine... cum e de alt-fel cu toate femeile, dar nimic mai mult. Toată diplomația mea ca să-l fac să înțeleagă preferința mea a fost în zadar.

În vreme ce eu jucam această comedie, drama începea. Zilnic primeam asalturi din partea mamei și a tatei. Trebuie să știi că prima oară în viața lor mama și tata erau de acord. Voiau să mă mărite. Trebuia. Era urgent. O mie de motive bune și rele. Adevărul e că din motive egoiste și personale, tata și mama se grăbeau să se debaraseze de mine. Îi înțeleg oarecum. Pe vremea asta de criză, o partidă ca Jean Lascu nu se găsește ușor. Mi s'a cântat pe toate tonurile laude pentru candidat. Am tergiversat ca să câștig timp. Incepui să fiu mai activă față de Gică. Speram să-l fac să vorbească odată. Nimic!

Situația se agrava. Zilele treceau. Într-o seară furtuna izbucni. Ceartă, trântiri de uși. Eu m'am retras în camera mea. Eram nervoasă. Mă gândeam la mijloace absurde și imposibile. Imi rămânea o carte de jucat. Sunt modernă și practică, dragă Denizo! Nu m'am gândit la o fugă și nici la cine-va care să mă fure. Cine m'ar fi furat? Aveam o singură speranță. Tu ai ghicit-o. După o oră mă aflam la Gică. Era zece ore seara. Sosesc. Sun. Intru. Era singur. Un studio modern, cu lumini slabe, cu porto. O frumoasă instalație pentru adulter.

Mă simțeam la locul meu. După un sfert de oră, cu câte-va țigări, cu câte-va pahare de porto, câte-va cântece havaiene, atmosfera se încălzise. Gică, flatat de vizita mea, începuse să facă pe păunul. Profitai de penumbra ca să încerc să roșesc. Și mi-am jucat bine rolul femeii tinere care, timidă și speriată de îndrăzneala sa, vine într-o garsonieră, temându-se... și sperând ceia ce nu se putea să nu se întâmple.

Gică nu se înșelase. Începuse să-mi facă o curte infocată. Venisem la el, avea tot dreptul.

Ne aflam amândoi pe un divan. Când se apropia prea mult eu mă depărtam. Imi șoptea la ureche mii de nimicuri. Imi uitasem rolul. Mărturisesc că Gică a încântător când vorbește de dragoste. Dar vai!... de o dată, când era mai aprins, eu i-am spus adevărul. I'am mărturisit că sunt virgină. Fu ceva fatal. Ai fi zis că l'a mușcat un șarpe. Într-o secundă fu în picioare cu aerul unuia care a fost grav ultragiat. Ultragiul era pentru mine. Patefonul încetase să mai cânte armonii havaiene și Gică bău dintr-o dată un pahar plin cu porto, fericit că a scăpat de un pericol mare.

După două minute eram în stradă. Sunt extraordinari tinerii din ziua de azi! Dacă ne fac un ast-fel de a-

front când suntem virgine, ce se poate întâmpla în urmă?

Atunci, furioasă, mă înapoi la domiciliul patern. N'am luat nici o precauțiune când am intrat. Mi se pare chiar că am trântit ușile. Mama mi-a eșit înainte. Era foarte mirată când m'a văzut revenind, roșie, tremurând, cu lacrimi în ochi.

I'am zis :

— Ne-am înțeles. Mă mărit cu Jean Lascu. Și cât mai repede posibil !

Mama m'a privit lung, m'a sărutat, pe urmă, ceia ce m'a înfuriat mai mult, a zis :

— M'am gândit eu că bietul Jean Lascu s'a născut ca să poarte coarne !

Iată, dragă Denizo, povestea mărițișului meu. Nu aștepta repede vești de la mine, o să fiu destul de ocupată cu nunta. Știi bine că n'am nici trusou, nici mobilă, nici toalete. Și n'am încă nici cea mai mică idee de bărbatul pe care o să'l aleg de amant.

Te sărut cu drag.

Gina.

Dorință

Motto: Perceptoru-mi stă la poartă
Și eu versuri scriu la toartă.

Foaie verde de mohor

Am un dor...

Înainte ca să mor,

Fă-mă, Doamne, perceptor.

Să te ții atunci frăție,

Ce-o să am de frâncărie...

Dau la Stat unul la mie,

Restul mi-l opresc simbrie.

Numai într'un an de zile,

Îmi ridic vre-o zece vile...

O să iau otomobile

Și-o s'ademensc copile.

Voiu intra la toți în grații.

Mi s'or da și decorații,

Și-o să râd de nemâncații

Ce-o să facă declarații.

Șița mea va fi cucoană,

Eu butoi... (azi sunt pastramă)

Și n'o să-mi mai scape-o damă,

Ce-o să-mi pară mai de seamă

Frunză verde de mohor,

Fă-mă, Doamne, perceptor...

Barem dac'o fi să mor,

De nimic să nu duc dor.

N. Gherculescu

— E draguț din partea d-tale că mă inviți la dans!...

— O! domnișoară e doar o serbare de binefacere.

(Parisiana)

Bai Monio Slavof la examenul de perceptor

Am cunoscut pe „Bai Monio” acum vre-o trei luni când în drumul spre frontieră, am fost nevoit să poposesc într-o noapte, în satul „Strebăna”.

Tocmai ne adusese la masă pui fripiți la frigare și învăluți în foi de viță și se începea a patra oală cu vin din via bogătașului turc, Aamet Fiizi, când apare în pragul ușei pufăind ca o locomotivă care și pompează aer pentru frâne, un respectabil cetățean, bulgar de origine, care își introduse voluminosul trup prin strâmta ușă a „odăei de mosafiri” pe care mi-o oferise Aamet Fiizi și în care se aranjase în cinstea mea, un ospăț de pomină.

Toți în cor, îl primiră cu un vesel: „Bine ai venit bai Monio” și toți îl întrebară: „tot posomorât bai Monio”?... „Nu-ți fie frică bai Monio că oi să reușești”!... sau: „Trimite bai Monio

câteva perechi de curcani înainte, să stăruie ei să te treacă la examen”...

La care glume, bietul om cu mină de desnădejde le răspundea:

„Nă voi râdeți bre! dar eu cum să mai râdem? La ani ai mele eu să învățăm gramatică, gheografia, armetică...?? Eu am să cadem la astă examen, cum să intrăm nă birou dă nă profésor”!...

Și amărât se așază oftând pe perina ce i-o oferise surzând malițios Aamet Fiizi, gazda.

Monio Slavof era un vechi perceptor în circumscripția Sarsânlar, care conform dispozițiunilor d-lui Madgearu, urma să se prezinte la examenele de capacitate.

E de închipuit starea de spirit în care se afla bietul „bai Monio”! Invătașe el pe vremuri câte-va clase pri-

mare bulgărești, dar acum era om trecut de 55 de ani și nu-i mai ardea de gramatică sau de geografie.

După ce desertă cu mare poftă vre-o două oale cu vin și infulică vre-o câte-va copane de pui, cu un surâs plin de amărăciune se retrase urându-ne „noapte bună” la care adăogă plin de desnadejde: „Eu se cadem la astă dracului examen... bai Monio Slavof perceptor numai se fie”!!...

De atunci l'am simpatizat pe bai Monio care era inadevăr un om cum se cade și avea un suflet atât de bun, că nu cadra de loc cu misiunea de... perceptor. De câte ori îl întâlneam în drumurile mele, îmi făcea multă plăcere societatea lui.

Dar într-o zi am primit o veste tristă. Mi s'a spus că... bai Monio Slavof, de la o vreme, nu mai iese seara ca de obicei, la cafenea. În schimb, de cum se înserează, se închide în casă cu învățătorul Dorin Georgescu, de unde vecinii aud cum Dorin cântă din vioară și.. bai Monio danțează.

Târziu noaptea, Dorin pleacă spre locuința lui, bine afumat, și dacă'l întreabă curioșii ce e cu bai Monio, el le răspunde râzând pe sub mustață: „il prepar pentru examenul de perceptor”...

Pe învățătorul Dorin Georgescu îl știe tot satul și șapte sate din prejur, că e bun de șotii, dar pe bai Monio Slavof toți îl cunosc de om serios. Deci e de închipuit mirarea, curiozitatea, îngrijorarea consătenilor lui când văd și aud ce se petrece în casa lui. De aci, lumea, cum e lumea, se duce cu gândul că... „bai Monio, de multă învățătură, a cam luat-o... razna”...

Dar ceea ce a întărit mai mult bănuiala că bai Monio Slavof, perceptorul satului, și-a sărit din minți, a fost cazul de Duminică la hora din sat:

Făcându-și apariția, însoțit de Dorin, deodată oprește lăutarii și le comandă să cânte... „drumba”! Țiganii râzând, după ce'l corectează... „rumba bai Monio” se execută, și el se repede la o fețișcană și cu tot hazul mulțimei, începe a juca vârtos... „rumba”...

Când lăutarii încetară, bai Monio foarte vesel duse fata la locul ei, apucă pe Dorin de braț și amândoi, urmăriți de privirile compătimitoare ale spectatorilor și pe când femeile bătrâne își făceau cruce și se băteau cu mâna peste gură, se îndreptară spre casă.

Am așteptat cu înfrigurată nerăbdare ziua examenului la care am ținut să asist. Când și-a făcut apariția la administrația financiară unde se țineau examenele, i-am ieșit înainte. L'am găsit... om în toată firea, vesel și plin de încredere în reușita examenului.

L'am întrebat cu îngrijorare dacă s'a preparat bine de examen.

— Da, da, îmi răspunde el țănoș, d. Dorin învățat pe mine... secret de astă examen...

SCHIMBUL

— Sper mereu că o să găsesc pe trotoar un milion de lei!

— Atunci în locul tău m'ași duce să locuiesc la Londra; e mai avantajos să găsești un milion de lire sterline.

Bătându-mă apoi pe umăr adăogă:
— „Bai Monio Slavof ari să eși prima întâi nă examen”...

Când apărui în fața comisiunii, președintele și întreaga comisiune îl primire cu multă bunăvoie, apoi președintele cu un surâs de bunătate îl întreabă:

— „Ei, domnule Slavof, ce zici? ești bine preparat?”

Apoi mai mult de formă:

— Ei! ia spune-ne d-ta ce știi; ce ai învățat mai bine.

Bai Monio, rotind privirea iscoditoare de jur împrejur, ca și când ar fi vrut să se convingă că nu'l aude cineva străin de comisiune, cu un surâs de șiretenie se adresează:

— „Domnu prezident, pe mine ai învățat domnu învățător Dorin Georgescu”...

— A, bravo! d-le Slavof, ai avut și meditator? — și adresându-se în șoaptă comisiunii, președintele gesticulă arătând inutilitatea de a-l mai chestiona.

Dar... bai Monio, încurajat de vădita protecțiune a comisiunii, continuă:

— „Domnul Dorin a învățat pe mine secret de la astă examen”...

Contrariată comisiunea de acest secret, președintele îl întreabă:

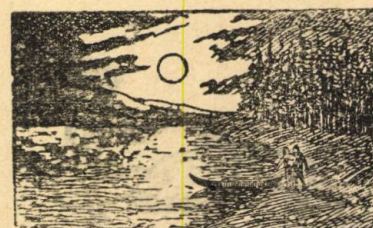
— Ce secret d-le Slavof? ce vorbă e asta?

Bai Monio roti privirea de jur-împrejur și cu un aer misterios spuse președintelui:

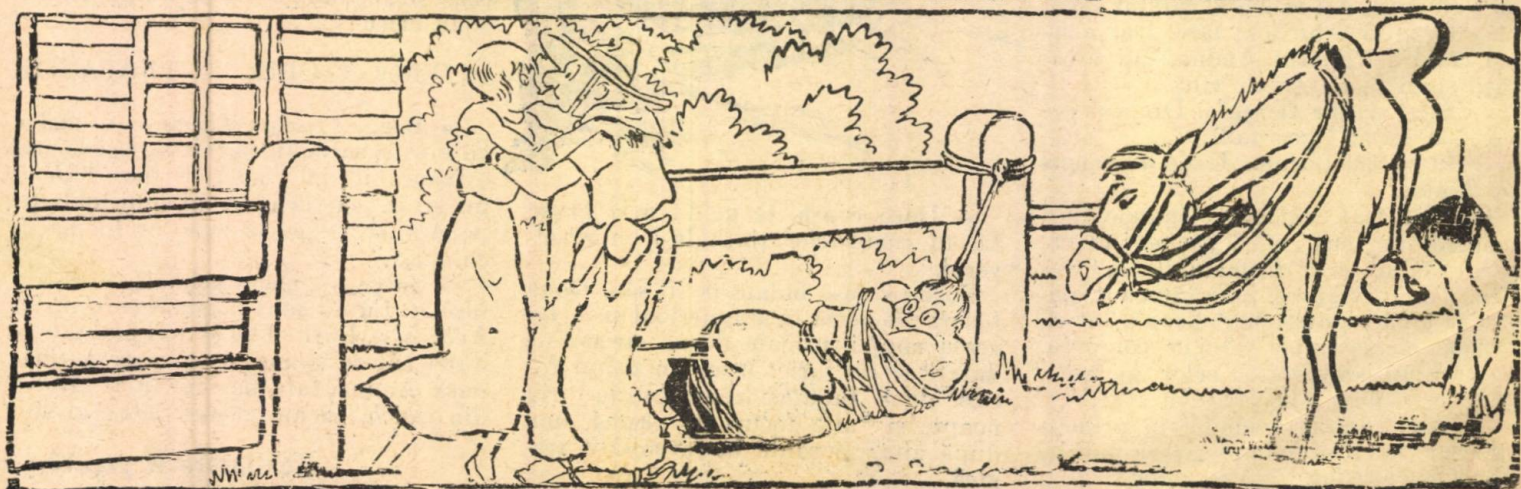
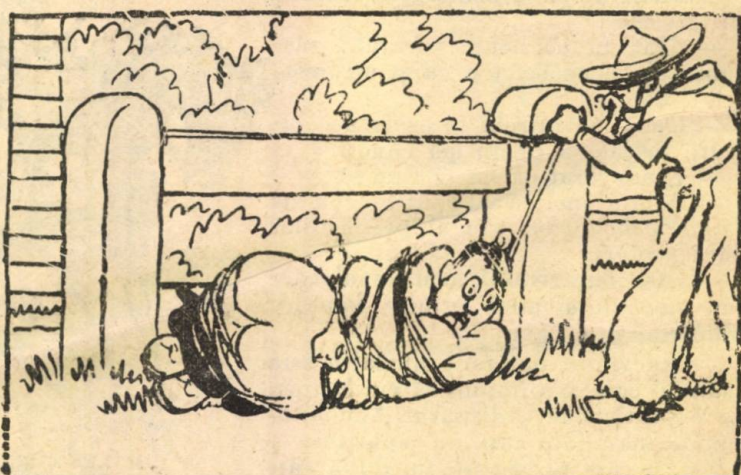
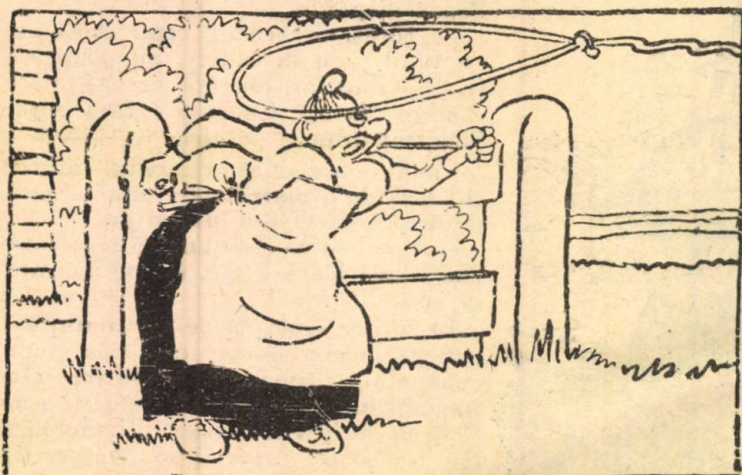
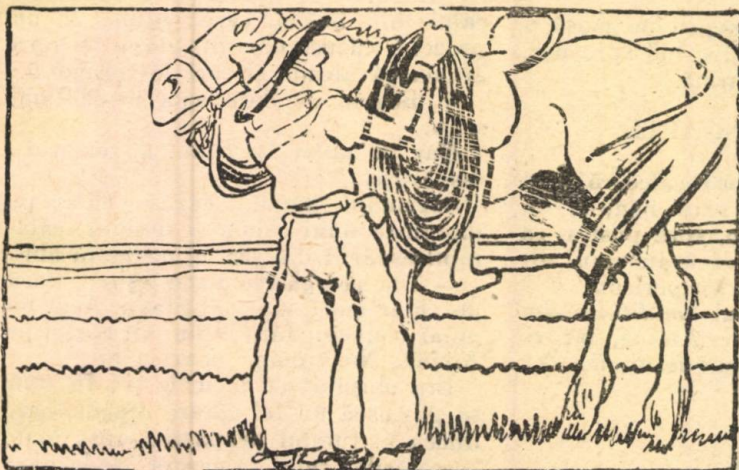
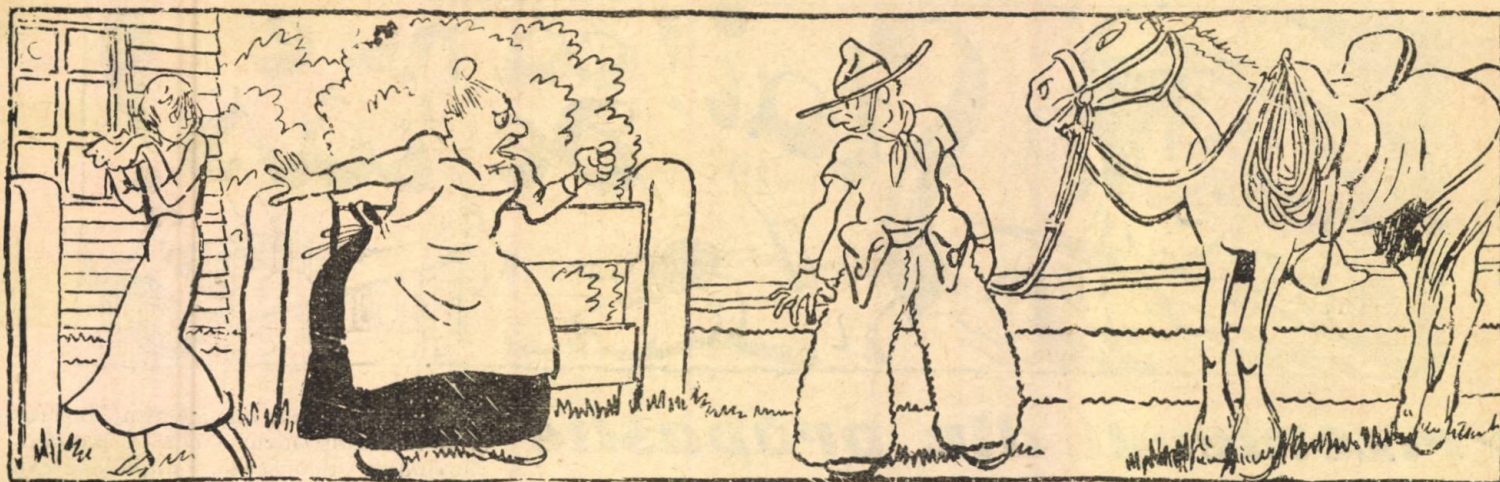
— „Domnu Dorin... a.. a.. asta om, este dracu gol, el se știe și ce nă lună se mișce. El spus la mine: Bai Monio, dacă vrei, examen se reușește, trebuie... drumba să învățași joci. Domnu ministăr Magearu mult place nă el... drumba... so joci și cine drumba... si știe joce, controlor nă el se face”...

Și în ilaritatea comisiunii, Bai Monio Slavof începu, de unul singur, să joace... „rumba”...

S. S. din Galați

COWBOY-UL ȘI VIITOAREA LUI SOACRĂ

Poveste fără cuvinte.

(Journal Amusant)

Prizonierul din prăpastie

Eric Stayn intră în tavernă și aruncă o privire circulară. Prin fumul țigărilor și pipelor, chipurile apăreau puțin încetate și nelămurite, dar ochii săi ascuțiți recunoscuseră îndată omul pe care-l căuta.

Se duse încet lângă el, se opri înaintea-i proptindu-se cu stânga pe masa dintre amândoi, pe când dreapta strângea, la brâu, revolverul.

— Tu ești Bogon, banditul din Nebraska, zise el încet.

— Eu?... Ești nebun?

— O, o!... mi s'a spus că ție nu ție frică de nimeni și când colo văd că n'ai nici măcar curajul de-a te declara cine ești!...

Celuilalt îi luciră ochii de o flacără misterioasă.

— Dar tu ai poate curajul? răspunse el cu același ton ca și adversarul.

— Dacă mă întrebi tu asemenea lucruri, înseamnă că nu mă cunoști?

— E adevărat că nu te cunosc.

— Află atunci că eu sunt Steagu zis Lupul canoanelor, sau al prăpăstiilor dacă preferi.

— Așa dar rivalul meu, omul care îmi atacă întâietatea printre bandiții muntelui și ai câmpiilor.

— Adevărat; dar nu e numai acesta motivul care m'a împins să vin la tine; de o săptămână a dispărut Amina, amanta mea, fata care îmi aparține.

— Pe care ai răpit-o tu, după câte mi s'au spus, din ranch-ul tatălui său...

— Dreptul celui mai tare. Dar acum când a dispărut Amina, toți tovarășii spun că tu ești de vină.

— Ei și dac'ar fi așa?... Dreptul celui mai tare: legea ta!...

— Ia seama Bogon... Unde ai ascuns pe Amina?

Cel întrebat întoarse spatele și-l măsură de sus până jos pe adversar. Stayn era formidabil la vedere: înalt, viguros, bine întocmit, părea să aibă o putere herculeană. Iar el, Bogon, nu se putea desigur compara. Intre timp convorbirea celor doi începuse a fi observată și Stayn zise:

— Aici suntem amândoi în primejdie: ar putea să anunțe careva poliția. Dacă nu ești laș, vino cu mine.

Bogon se ridică, asvârli pe masă o monedă drept plată și o luă spre ușe. *Lupul canoanelor* îl urmă.

CURSA IN NOAPTE

Abia eșiră și cei doi încălecară și se depărtară. Mergeau prin noapte, ca doi cavaleri din basm, spre pustiu, ca și cum ar fi vrut să-și arate unul altuia că disprețuesc orice pericol.

Stayn insista cerând banditului din Nebraska știri despre Amina, iar rivalul răspundea că nu știe nimic.

— Dacă e așa, te ucid! urlă brusc *Lupul canoanelor* țintindu-l cu revolverul.

Bogon scoase îndată pe al său. Două focuri răsunară în întunericul și în tăcerea nopții, urmate de un strigăt de durere și de furie. Apoi un galop furios, două fantome care sburau prin noapte și alte focuri de armă, una după alta, pierdute în întinderea tragică.

Deodată se auzi un nechezat dureros și o masă de carne căzu la pământ, rămânând nemișcată, după câteva contracțiuni de spasm și agonie. Era calul lui Bogon, care ajuns de un proiectil, căzuse omorât. Stayn își opri atunci cavalcada și sări jos strigând:

— Bogon, de data asta nu-mi mai scapi!

Dar în zadar își căută adversarul: dispăruse.

Sărmanul animal căzuse chiar pe marginea unui canon și desigur, călărețul asvârliț din șea, ajunsese în abis.

— Am să-l găsesc acolo leșinat, dacă nu chiar mort, mormăi Stayn. Asta nu mi-ar conveni; fără el nu pot regăsi pe Amina. Nu vroiam moartea lui.

Era obișnuit cu locurile și-i fu ușor să găsească un fel cărare repede, care ducea în fundul prăpăstiei. Însă toate cercetările sale rămaseră zadarnice. Bogon dispăruse.

— Totuși derbedeul, chiar dacă nu s'a rănit greu în cădere, nu poate să fi scăpat teafăr, observă Stayn, întorcându-se la cal. Canonul e fără eșire. Singurul drum e pe aici.

Conduse animalul la capătul cărării și-l legă de o piatră mare; apoi scoase pătura de pe el și-o întinse jos.

— Când se va face lumină o să caut mai bine! Dacă e viu, tot pe aici are să iasă.

În zori se sculă de pe așternutul aspru și începu să cerceteze marginea canonului, privind în adâncime. În punctul unde căzuse calul se opri scoțând un strigăt de mirare. Rivalul său era acolo jos, prins între doi pereți; care strângându-se îl prindeau ca într'un clește.

INTEROGATORUL IN PRAPASTIE

— Bogon! strigă *Lupul canoanelor* cu un râs sardonice și feroce, soarta îmi e favorabilă mie, nu ți-se pare? Dacă nu vii în genunchi, să-mi spui unde ți pe Amina, te las să mori de foame în chinuri...

— Stayn, — gemu celălalt, — te-am înșelat. Eu nu sunt Bogon banditul din Nebraska. Intre mine și acel om este — după cât se spune, o oarecare asemănare. Amina, fata pe care tu ai răpit-o din ranch, eu am găsit-o într-o zi sin-

(Continuare în pag. 10)

Biblioteca Universitară Iași

— Dragul meu, e fleac când te înșală nevasta; e grav însă când face la fel amanta.

PIESĂ DE CONVINGERE

gură, epuizată, pierdută, fiindcă reușise să fugă din locul unde tu o țineai închisă. Am dus-o și am lăsat-o în grija tatălui său.

— Nu e adevărat; nu e în ranch.

— Desigur că temându-se că ai să te întorci ca s'o ei, au ascuns-o în altă parte. Acesta e adevărul. Scapă-mă, sunt rănit și mi-am pierut revolverul.

— Minți! urlă Stayn furios. Dece nu mi-ai spus tot așa când eram în tavernă?

Prizonierul din canon tăcu.

— Nu mai îndrăznești să răspunzi, hai? Mărturisește adevărul, arată-mi unde ții ascunsă fata și te scap, te iert.

— Adevărul ți-l am spus Stayn.

Lupu canoanelor scapă o injură; apoi cu un gest hotărât merse până la cal, luă un rotogol de frânghie, legă un capăt de o stâncă și lăsându-se să alunece ajunse până deasupra capului rivalului, unde se opri.

FUNIA SE RIDICA

— Bogon... eu sunt sigur că ai încercat să mă înșeli — spuse. Vrei să vorbești, să-mi desvălui ce te-am întrebat... Nu am timp de pierdut. Ori îmi spui unde e Amina, ori te omor!

Celălalt avu un gemăt de spaimă.

— Nu știu, nu știu! Ți-am spus adevărul. Nu-mi face rău!

— Atunci du-te în iad, blestematul... Uite!... Stayn, în culmea furiei și a sălbăticiiei, ridică cuțitul asupra victimei. Dar lama alunecă în gol și se lovi cu vârful în piatră. O forță misterioasă ridicase în acel moment frânghia de care era atârnat Stayn și continuă încet-încet să se ridice până ce ajuns pe marginea canonului, fu apucat de brațele vânjoase ale câtorva agenți de poliție.

După puțin prizonierul canonului, fu și el salvat.

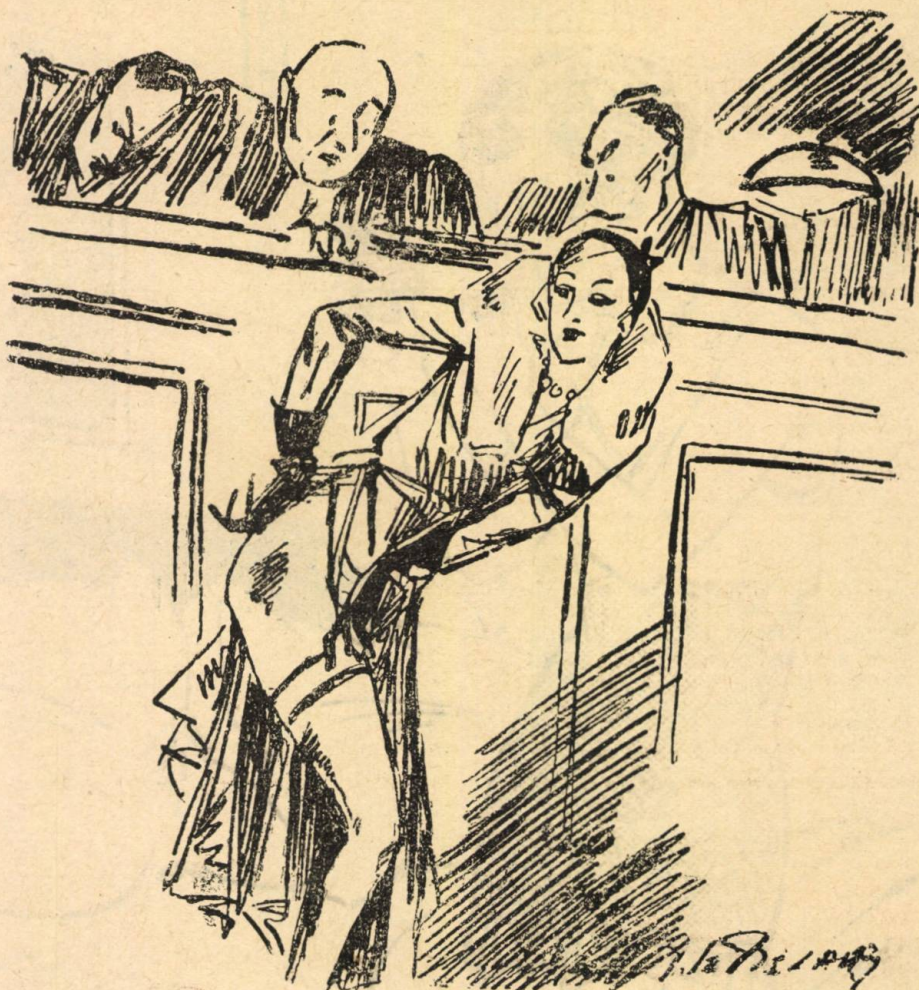
— Stayn, află că e așa cum ți-am spus, repetă el dușmanului pus în imposibilitate de a-i mai face rău. Nu sunt Bogon: nu mai sunt pentru că voiam să te capturez viu sau mort. Vream să capăt marea răsplată care a fost fixată de poliție pe capul tău. Poliția fusese înștiințată. Amina e în siguranță și va fi nevasta mea. Adio!

Telegramă către Dumnezeu

București

„Moșii“ de mult s'au terminat,
Dar ploile nu au stopat,
Dați ordin, altfel domn Primar
Se-apucă și-i deschide iar!

Distratu

— Iată, domnule președinte, proba brutalității bărbatului meu.

(Journal Amusant)

Apartament de închiriat

La Ionescu, un apartament nu prea vast dar cochet mobilat. E dimineață, Ionescu deabia s'a ridicat din pat. Intră Vasilescu, cu fața turburată, trăsăturile congestionate și ochii trași de o noapte de nesomn. El se lăsă inert într'un fotoliu gemând:

Vasilescu. — Ascultă dragul meu, trebuie să-mi faci un serviciu, un mare serviciu.

Ionescu, (în defensivă). — Iubite prieten, ai căzut foarte rău, tocmai eri am achitat chiria, impozitele, asigurarea, am mai avut un rest la croitor și diverse alte mici cheltueli, atunci, cred că vei înțelege...

Vasilescu, (întrerupându-l). — Dar nu e vorba de așa ceva, nu vreau să împrumut bani.

Ionescu. — Dar ce, atunci?

Vasilescu. — Acordă-mi zece minute și-ți voi explica.

Ionescu. — Vorbește, ce dracu, nu fii atât de emoționat.

Vasilescu, (ușurat). — Mulțumesc, află deci că am o amantă...

Ionescu. — Complimentele mele!

Vasilescu. — Merți. Inșă această delicioasă amantă este o femeie măritată.

Ionescu. — Hm! Hm!

Vasilescu. — Pentru ca să-ți spun totul, află că ea-i nevasta legitimă a lui Prepeleanu.

Ionescu. — Ah! Ah! Mi se pare că acest Prepeleanu, deputatul, îți este bun prieten.

Vasilescu. — Intr'adevăr.

Ionescu. — O! dar știi că-i bună!

Vasilescu. — Nu mă copleși, te rog, cu reproșuri! Eri deci, am primit câteva rânduri dela Riri...

Ionescu. — Riri...

Vasilescu. — Da, Henrieta, Henrieta Prepeleanu. „Scumpul meu, îmi scria ea, Prepeleanu pleacă azi după amiaza la Craiova, unde se ține congresul partidului monarhist, vino deci la mine pe înserat, când voi fi singură, pe servitori i-am îndepărtat sub diverse pretexte, etc.“. Cum aș fi putut declina o asemenea invitație?... Odată umbrele